

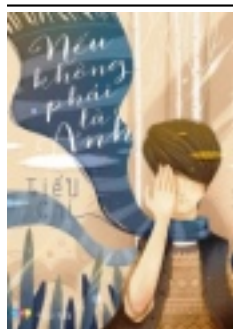
Nếu Không Phải Là Anh

Contents

Nếu Không Phải Là Anh	2
1. Chương 1: Vợ Thuê	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6: Ngọc Trong Đá	13
7. Chương 7: Hình Tượng Mẫu Mực	19
8. Chương 8: Không Thể Hiểu Được	23
9. Chương 9: Kẻ Đáng Được Yêu	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11: Mẹ Chồng	33
12. Chương 12: Nụ Hôn	37
13. Chương 13: Nhật Kí	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17: Lương Duyên Trời Định	55
18. Chương 18	59
19. Chương 19: Sự Thật	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21: Nhịp Đập Trái Tim	68
22. Chương 22	72
23. Chương 23	74
24. Chương 24	80
25. Chương 25	84
26. Chương 26	87
27. Chương 27	91
28. Chương 28	92
29. Chương 29	97
30. Chương 30	99
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	108
34. Chương 34	111
35. Chương 35	115
36. Chương 36	118
37. Chương 37	124
38. Chương 38	127
39. Chương 39	130
40. Chương 40	133
41. Chương 41	136

42. Chương 42	139
43. Chương 43	142
44. Chương 44	145
45. Chương 45	148
46. Chương 46	151
47. Chương 47	154
48. Chương 48	158
49. Chương 49	163
50. Chương 50	164

Nếu Không Phải Là Anh

Giới thiệu

Trần Gia Nhi một sinh viên đang ở độ tuổi thật đẹp và mơ mộng - tuổi hai mươi vì hoàn cảnh mà đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-khong-phai-la-anh>

1. Chương 1: Vợ Thuê

Thằng Tuấn nó nhập viện rồi, con tranh thủ về ngay nhé!”

Nhi run rẩy chạy dọc theo hành lang trắng xóa của bệnh viện đa khoa đặc mùi thuốc khử trùng. Tin xấu từ người di họ dưới quê nhà luôn ám ảnh trong đầu cô suốt quãng đường từ Sài Gòn về. Thế nên mặc dù cô luôn tự trấn an rằng em trai mình sẽ không gặp vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng linh tính mách bảo khiến những bước chân của Nhi không thể nào vững chãi nữa.

“Bác sỹ, em trai của tôi sao rồi ạ?”

“Lúc còn nhỏ có phải bệnh nhân đã hít phải một lượng lớn khí cacbon không?”

“Dạ...phải...”

“Chính vì điều này khiến cậu ta đã mắc phải căn bệnh động kinh nặng. Đây là trường hợp rất hiếm và khó chữa trị. Cậu ta cần được điều trị sớm và đều đặn. Nhưng chi phí điều trị khá cao, cộng thêm tiền thuốc có lẽ cũng sẽ hơn vài chục triệu. Cô và gia đình hãy nhanh chóng đưa ra quyết định. Sau đó chúng tôi sẽ chuyển cậu ta lên bệnh viện ở Sài Gòn.”

Bác sỹ vỗ vỗ vai Nhi trấn tĩnh và an ủi khi nhìn thấy cô đứng sững sờ trong làn nước mắt. Vài chục triệu à? Hai năm qua học ở Sài Gòn, đến hai triệu đồng cô còn chưa có. Tiền nhà trọ, tiền học phí, lại thêm việc mỗi tháng cô đều phải gửi tiền về quê cho người dì họ chăm sóc đứa em trai khờ khạo, số tiền làm thêm và dành dụm cô cũng chỉ xoay sở được những phần chi phí sinh hoạt khác.

Nhi bước chậm rãi đến trước phòng cấp cứu. Đứa em trai chỉ nhỏ hơn cô hai tuổi nhưng chẳng khác nào đứa trẻ lên ba. Cô hết lòng hết dạ thương yêu, chăm sóc Tuấn từ nhỏ, từ khi mẹ cô không còn trên cõi đời. Thế mà cô không biết làm cách nào để cứu được em.

Xập xình trong tiếng nhạc inh ỏi của một quán bar, Cao Nguyên uống ừng ực rượu trong ly khiến tên bartender đứng trong quầy cũng phải nhắc nhở.

“Anh trai à, rượu không phải để giải khát đâu, anh uống từ từ mà thưởng thức chứ! Trông anh hình như là khách lạ, anh có cần tôi giới thiệu một cô gái nào đó ra phục vụ anh không?”

“Tùy cậu.” Nguyên lạnh lùng đáp trả.

Không lâu sau, tên bartender vừa rồi dẫn một cô gái đến trước mặt anh. Hắn nở nụ cười đều giả, khẽ nói nhỏ vào tai anh. “Người mới đến, tôi ưu tiên cho anh. Hy vọng anh sẽ thích.” Sau đó hắn lại quay sang người con gái đứng co ro bên cạnh, đẩy mạnh cô về phía trước. “Nè, phục vụ khách chu đáo đấy nhé!”

“Tôi muốn đưa cô ấy đi đâu cũng được chứ?”

“Đương nhiên rồi!”

Cao Nguyên ực hết ly rượu còn lại. Từ trong túi anh lấy ra một xấp tiền rồi đưa cho tên bartender. Không biết Nguyên đã đưa bao nhiêu, chỉ biết rằng đến khi anh và người con gái kia đã bước ra khỏi cửa quán bar vẫn còn nghe sau lưng là tiếng cảm ơn rối rít và những lời nịnh bợ không thể nào ngọt ngào hơn nữa của hắn.

2. Chương 2

Nhi ngồi im thin thít ở một góc giường trong phòng của một khách sạn nào đó mà cô không biết tên. Cô không dám nhìn xung quanh, không dám đối diện với thế giới ngoài kia, vì cô sợ ánh mắt của mọi người khi bắt gặp cô trong hình ảnh này – váy ngắn cũn cỡn, lớp trang điểm dày và màu môi đỏ rực khiến cô chẳng khác nào một đứa cave. Nhi đã từng cảm thấy kinh tởm những người con gái bán thân mình vì tiền, nhất là trong quãng thời gian còn là sinh viên, chạy theo những xô bồ của cuộc sống. Giờ thì cô cũng thế. Chỉ vài phút thôi cơ thể của cô sẽ không còn là của cô nữa.

“Cạch!”

Tiếng mở cửa phòng tắm khiến Nhi giật thót. Cô lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, hồi hộp theo từng bước chân của anh ta, nhịp thở của cô càng lúc càng gấp rút. Thế nhưng, anh ta không bước đến bên cô. Anh ngồi trên ghế đối diện, mở bao thuốc lá, lấy một điếu đưa lên miệng.

“Lại đây! Châm thuốc cho tôi!”

Nhi chậm rãi tiến về phía anh, thật gần anh, tay khẽ run cầm chiếc bật lửa, nhưng quẹt mãi lửa vẫn không cháy.

“Cô không biết châm thuốc à?”

“...”

“Thế cô có biết hút thuốc không?”

Nhi lắc đầu.

“Chẳng phải những người như cô đều hút thuốc rất giỏi sao?”

Cô cúi gầm mặt, lí nhí. “Tôi...không biết...”

“Tôi quên mất, tên kia nói cô là người mới đến.” Nói rồi anh cười khẩy. “Người mới, không biết gì? Chỉ cần một tháng nữa thôi, cô không chỉ biết hút thuốc mà những “chuyện khác” có lẽ cô còn rành hơn cả tôi. Những loại người như cô, chỉ hai từ để hình dung: rẻ mạt!” Anh phun làn khói thuốc trắng xóa vào mặt Nhi rồi cởi chiếc áo khoác ra, trên người anh chỉ còn quần ngang chiếc khăn tắm mỏng manh.

Cao Nguyên dập tắt điếu thuốc. Anh mạnh bạo đẩy Nhi nằm xuống giường, để cả cơ thể nặng nề của mình lên người cô. Cô cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh phả mạnh vào cổ khiến cô rợn người.

Nhi nhắm chặt hai mắt, cô cảm thấy thật nhục nhã, muốn đẩy anh ta ra xa, mắng anh ta một trận hả giận, nhưng hình ảnh Tuấn nằm trong viện cứ xuất hiện trong tâm trí cô, gương mặt tái xanh, nhợt nhạt, cảm giác khó chịu của Tuấn mỗi khi lên cơn khiến cô quên đi tất cả. Dù có chết, cô vẫn phải cứu em. Nước mắt cô rơi giàn giụa hai bên má lúc nào không hay.

“Cô có biết tôi rất ghét nhìn thấy người khác khóc không? Nhất là loại phụ nữ như cô, đã dám bán mình lại còn giả vờ rơi nước mắt cá sấu! Cô làm tôi mất hứng đấy!” Cao Nguyên hậm hực ngồi dậy, trong khi Nhi vẫn nằm khóc tức tưởi.

“Rè...rè...rè...”

Bất chợt chiếc điện thoại của Nguyên rung lên từng hồi trên đầu giường.

“Con nghe đây!”

“Nguyên à, dạo gần đây con ít liên lạc với gia đình, con bận lắm à?” Đầu dây bên kia, giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi.

“Dạ...con xin lỗi. Dạo này công ty nhiều việc nên con không có thời gian gọi cho mẹ.”

“Không sao, không sao, dù gì ba ngày nữa ba mẹ và em con cũng về Việt Nam. Con nhớ ra sân bay đón mọi người đấy!”

“Sao ạ? Ba ngày nữa à?”

“Chẳng lẽ con không muốn gặp mọi người sao? Ba mẹ về để gặp mặt vợ con, cả cháu nội của mẹ nữa chứ! Mẹ về để hỏi tội con tại sao cưới vợ mà không cho ba mẹ biết. Tuần rồi mẹ gặp được bà Kiều hàng xóm ngày xưa của gia đình mình, bà ấy nói hai tháng trước có nói chuyện với vợ chồng con ở trung tâm thương mại, đến giờ mới có dịp hỏi thăm mẹ. Bà ấy cứ nghĩ mẹ biết chuyện, hóa ra là con giấu tất cả mọi người.”

“Con...xin lỗi! Con bận nhiều việc nên không nhớ đến việc gì cả.”

“Vậy con có rảnh rồi để đến sân bay đón mọi người không?”

“Dạ, nhất định con sẽ đến.”

“Đưa vợ con và cháu nội đi cùng đấy! Thế nhé!”

“Tạm biệt mẹ!”

Cao Nguyên tắt máy, thở dài thườn thượt. Anh lại lấy một điều thuốc, rít một hơi thật dài như muốn nuốt hết mọi phiền muộn. Nhi ngồi dậy, cô không khóc nữa. Cô đưa đôi mắt đỏ hoe và có đôi chút khó hiểu nhìn anh.

“Cô cần tiền phải không?” Cao Nguyên bước đến bên cạnh Nhi, ngồi đối diện với cô, ánh mắt sắc lạnh khiến cô chỉ dám cúi gằm mặt và gật đầu.

“Làm vợ tôi nhé!”

Nhi sững người, mở to đôi mắt vẫn còn sưng húp nhìn Cao Nguyên. Miệng cô lắp bắp không thành lời:

“Tôi...vợ anh...nghĩa là sao...”

“Vợ là vợ, chứ là sao?”

“Vậy cũng đâu khác gì với việc tôi...đến đây cùng anh đêm nay chứ...”

“Tôi sẽ giải thích cho cô sau, nhưng tôi có vài điều muốn hỏi. Cô tên gì?”

“Nhi...Trần Gia Nhi.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“20.”

“Còn đi học không?”

“Tôi đang là sinh viên.”

“Tại sao lại làm công việc này?”

“Tôi cần tiền...”

“Sinh viên cần nhiều tiền để làm gì?”

“Tôi...” Nhi ngược mắt nhìn anh, suy nghĩ gì đó rồi lại thôi. “Vậy anh nghĩ loại người như tôi cần tiền để làm gì?”

“Được thôi!” Cao Nguyên chống tay đứng dậy, vừa thay quần áo vừa nói. “Thế này nhé, tôi sẽ thuê cô làm vợ trong vòng hai tuần, cô muốn bao nhiêu cũng được.”

“Anh...nói thật chứ?” Nhi tỏ vẻ nghi ngờ.

“Cô có quyền tin hay không tin. Nếu cô không đồng ý, tôi sẽ tìm người khác.”

“Khoan đã...Nếu như hai tuần sau tôi không tìm được anh thì tôi phải làm sao?”

Cao Nguyên nhú mồm, vội lấy từ trong ví một tấm danh thiếp rồi ném lên giường trước mặt cô.

“Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty cổ phần Cao Nguyên.”

Những dòng chữ trên tấm danh thiếp như những áng mây làm Gia Nhi mờ cả mắt. Công ty cổ phần Cao Nguyên là một tập đoàn rất lớn ở Sài Gòn, cô đọc được khá nhiều tin tức về công ty này nhưng rất ít khi nhìn thấy hình ảnh của người đứng đầu xuất hiện trên các mặt báo. Không ngờ hôm nay, ngày đầu tiên cô làm công việc tồi tệ này lại gặp anh.

“Này, suy nghĩ xong rồi chứ? Cô cần bao nhiêu?”

“Năm...năm mươi triệu...”

“Hừ! Cô cũng biết chớp lấy thời cơ đấy nhỉ?” Anh nhếch mép cười mỉa mai. Sau đó lấy từ trong ví một tờ tiền mặt rồi đưa Gia Nhi. “Đây là 100 USD, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày tôi sẽ đưa cô 200 USD. Nhưng tôi có một điều kiện, tất cả mọi chuyện cô đều phải nghe theo lời tôi, không được thắc mắc hay có ý kiến, hiểu chưa?”

Nhi gật đầu, chăm chú nhìn tờ tiền trước mặt.

“Được rồi! Giờ tôi đưa cô về nhà, tranh thủ thu dọn mọi thứ sang nhà tôi.”

“Nhà anh?”

“Chẳng lẽ hai vợ chồng mà lại ở riêng? Nhà cô ở đâu?”

“Tôi ở ký túc xá. Nhưng anh chờ tôi một chút, tôi không thể ăn mặc thế này về được.”

Nói rồi, Gia Nhi lặng lẽ vào nhà tắm thay quần áo. Khoảng mười phút sau, cô bước ra với gương mặt mộc, tóc búi cao, áo sơ mi trắng và chiếc quần tây giản dị. Cô nhìn Nguyên, chỉ thấy anh vẫn còn ngồi nhìn cô với ánh mắt khác lạ.

“Đi được rồi chứ?”

“Ừm...” Anh giật mình, vội vàng đứng dậy. Bước vài bước đến cửa, anh chợt ngoảnh mặt nói với Nhi. “Nhìn cô không trang điểm và ăn mặc cầu kì, trông cũng ra dáng một người vợ rồi đấy!”

3. Chương 3

Tám giờ ba mươi tối, ký túc xá có vẻ vắng lặng, chỉ có vài sinh viên rảnh rỗi cùng nhau đi ăn uống ở những quán ăn trên lề đường trước cổng. Mọi việc sẽ diễn ra như bình thường nếu như không xuất hiện một

chuyện không bình thường. Một chiếc ô tô đắt tiền chạy đến và đậu ngay trước cổng. Người từ trên xe bước xuống không phải là một người ăn mặc sang trọng hay cầu kỳ, chỉ là một sinh viên của trường mà hầu như cả khối đều nhận ra được cô chính là Chi Hội trưởng của khoa Luật khóa 10.

“Mười lăm phút thôi đấy.” Cao Nguyên nhìn qua ô cửa kính, nói như ra lệnh rồi phóng xe đi tìm nơi đỗ.

Gia Nhi bước thật nhanh vào ký túc xá, tránh những đôi mắt hiếu kỳ đang hướng về phía mình. May mà lịch học của hai đứa bạn cùng phòng hôm nay đến tận 9h mới xong, thế nên cô vội vã thu dọn ngay quần áo và sách vở vào chiếc balo và nhanh chóng rời khỏi ký túc xá. Cô bước thật nhanh như muốn vượt qua cả không gian và thời gian xung quanh, đến khi chỉ còn vài bước nữa là đến cổng, bất chợt lại có tiếng gọi từ phía sau.

“Nhi!”

“Huy...sao anh lại ở đây?” Cô giật thót, ngoảnh lại nhìn.

Người con trai tên Huy vội vàng chạy đến bên Nhi. Anh nhìn cô, rồi lại nhìn chiếc balo to đùng cô đang đeo trên người.

“Em đi đâu thế?”

“Em...em về quê thăm Tuấn...”

“Tuấn có chuyện gì à? Tại sao em không nói cho anh biết? Giờ này đã hết xe rồi, anh đưa em về.” Huy nắm chặt tay cô.

“Không...”

“Nhi!” Cô chưa kịp nói dứt lời, bất ngờ từ đằng xa Cao Nguyên tỏ vẻ khó chịu bước đến. “Cô làm gì lâu thế?”

“Anh ta là ai vậy?” Huy nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt với trang phục sang trọng và dáng vẻ lịch lãm.

“Tôi là chồng của Nhi.”

Câu trả lời của Cao Nguyên khiến Huy sững sờ kinh ngạc, bàn tay nắm chặt lấy Nhi dần dần rời lỏng. Trong khi đó, Nhi cũng thất thần không kém.

“Cô còn đứng ở đó làm gì, đi nhanh thôi.”

Cao Nguyên không chần chừ, anh lôi Nhi ra khỏi Huy rồi kéo cô đi một mạch. Cô chỉ kịp nhìn Huy vẫn đứng thừ ra đó mà không giải thích được lời nào.

“Bạn trai của cô à?”

“ ... ”

Nhi không trả lời anh. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, ở phía sau Huy vẫn còn đứng lặng đó, nhìn theo chiếc xe sang trọng từ từ rời đi. Bỗng trước mắt cô mọi vật bị nhòa đi trong làn nước mắt.

4. Chương 4

Huy trở về ký túc xá, ngồi lặng im trên giường mặc cho ba đôi mắt đang nhìn anh khó hiểu. Ba anh chàng cùng phòng Huy không biết chuyện gì đã xảy ra với người bạn của mình khi chỉ khoảng nửa tiếng trước đó, Huy còn hồn hỏ với món quà sinh nhật mà anh đã cẩn thận chọn lựa cho Nhi.

“Ê, mày hỏi thử xem!”

Hoàng đeo cặp kính trắng to đùng như che gần hết gương mặt thúc tay Minh mập mập bên cạnh đang ngồi hì hà hì hụp với tô mì gói cay nồng. Trong khi đó Gia vẫn đang chăm chú dán mắt vào chiếc laptop, thỉnh thoảng chỉ liếc nhìn Huy.

“Huy, Huy! Mày không sao chứ? Bị nàng từ chối tình cảm à? Sao lại như thế được? Chẳng phải nàng rất thích mày sao? Hay là nàng không thích món quà của mày? Hay là...ừm...ừm...”

Nhìn thấy ánh mắt Huy có phần thay đổi vì những câu hỏi liên tục không ngừng của Minh, Hoàng nhanh tay bịt lấy miệng cậu ta.

“Thằng Minh nó không có ý gì đâu! Chỉ muốn quan tâm đến mày thôi! Dù sao cũng là anh em cùng phòng ba năm rồi, có gì thì cứ nói, tụi tao sẵn sàng chia sẻ mà. Phải không? Phải không?”

Hoàng nháy nháy mắt với Minh và Gia, hai người họ vội nhìn Huy gật đầu lia lịa. Bất giác Huy mỉm cười, ngồi thẳng dậy, khẽ thở dài.

“Không có gì! Tụi mày đừng lo. Chẳng qua là tao đang suy nghĩ, tại sao con gái lại nhanh chóng thay đổi như thế? Ngày hôm qua còn thân thiết, hôm nay đã trở nên xa lạ.” Huy lôi món quà từ trong chiếc cặp da của mình ra, ném xuống đất trước mặt Minh và Hoàng. “Món quà này không còn giá trị nữa, tụi mày ai muốn tặng bạn gái thì cứ lấy mà tặng.”

“Món quà này có được xem là đã bị nguyên rửa không nhỉ? Có khi nào tao đem tặng thì lại bị nàng “đá”

không? Ha ha!” Hoàng cười lớn trêu chọc, nhưng lại nhận ra mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình vì câu trêu chọc quá ư là không đúng lúc này, cậu vội im bặt, lảng qua chuyện khác. “À, à, ý của tao là tao chỉ yêu thầm người ta thôi, tặng quà như thế thì có vẻ lộ liễu quá! Gia, nghe nói mày đang muốn cưới một nàng bên khoa Ngôn ngữ anh, mày lấy đi này!”

“Sao mày biết chuyện của tao rõ vậy?” Gia vừa nghe nhắc đến nàng, cậu vội vàng bỏ chiếc laptop, nhào đến sát bên Hoàng.

“Mày quên là thằng Hoàng đang học ngành gì rồi sao? Báo chí đó! Trừ những chuyện nó không muốn biết, nó đã được mọi người xem là Đài truyền hình rồi! Thôi, tao đi đánh răng rửa mặt rồi vào ngủ đây! Minh! Đạo này tao thấy mày có thể lăn tròn đến trường rồi đó! Đừng suốt ngày ăn nữa được không? Tao không muốn phòng này có một con heo đâu! Ha ha!”

Huy vừa nói vừa cười, Gia và Hoàng cũng cười ồ theo. Không ai biết, sau những câu nói đùa đó, sau cánh cửa vừa khép lại, ánh mắt Huy lại đượm nét u buồn. Cũng không ai biết, tình cảm một năm qua của Huy dành cho Nhi đã sâu đậm đến nhường nào.

5. Chương 5

Cao Nguyên đưa Nhi về căn nhà sang trọng của mình ở một khu cao cấp, căn nhà bạc tỷ mà ngay cả trong mơ Nhi cũng không được nhìn thấy. Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng chẳng muốn mình được sống sung sướng với vai trò “người vợ hờ” này.

“Cậu chủ đã về!” Một người phụ nữ lớn tuổi, gương mặt hiền hậu vui mừng mở cổng cho chủ nhân của mình. “Hôm nay cậu về sớm thế? Cậu ăn gì không? Tôi chuẩn bị ngay!”

“Má Lam! Chỉ có má hiểu con nhất thôi! Con muốn giới thiệu với má một người! Gia Nhi! Sao còn đứng đó?”

Cao Nguyên nghiêm mặt nhìn Gia Nhi đứng khép nép trước cửa xe, cô vội rụt rè bước đến, nép sau lưng anh.

“Cô gái này là...”

“Từ ngày hôm nay, cô ấy sẽ là vợ của con. Gia Nhi, mau chào má Lam đi. Ngoài mẹ của tôi sắp về Việt Nam, má Lam là người đã chăm sóc cho tôi từ nhỏ đến giờ, thế nên mọi chuyện trong nhà hầu hết là do má Lam quyết định. Cô phải nghe lời má Lam, rõ chưa?”

Nhìn Gia Nhi gật gật đầu với ánh mắt đầy vẻ tội nghiệp, má Lam nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, nói với giọng dịu dàng.

“Thật ra tôi cũng chỉ là người làm công, chăm sóc cậu chủ từ nhỏ nên có tình cảm, chứ tôi nào dám xem cậu chủ là con của mình, chẳng qua là cậu chủ gọi tôi một tiếng “má Lam” nghe thân mật thôi, mọi chuyện cũng đều do cậu chủ quyết định. Thôi, vào nhà nào! Ngoài trời gió lạnh, nếu không sẽ cảm mất!”

Gia Nhi xúc động nhìn người phụ nữ trước mặt, cô có cảm giác như mình được gặp lại người mẹ dịu hiền năm xưa, trong lòng bỗng có chút ấm áp.

“Đây là phòng tôi, cô vào thu xếp quần áo của mình gọn gàng vào. Tủ của tôi phía trong vẫn còn một ngăn, có lẽ là đủ cho mớ quần áo nhỏ nhắn của cô đấy!”

Cao Nguyên đưa cô vào một căn phòng, gọi là phòng thực chất còn rộng hơn nhiều so với ký túc xá cô ở trước đây. Gia Nhi chợt thắc mắc.

“Tôi và anh...ở chung phòng sao?”

“Chẳng lẽ hai vợ chồng lại ở riêng? Tôi phải nói là cô ngây thơ hay ngu ngốc đây? Thật là...” Cao Nguyên tặc lưỡi rồi nhanh chóng đi xuống lầu, bỏ lại một mình Gia Nhi vẫn đứng như trời trồng với tình huống khó xử.

Thôi thì, đã phóng lao đành phải theo lao.

“Má Lam, bé Dương ngủ rồi à?” Cao Nguyên ngồi xuống ghế sofa, tiện tay cầm lấy cuốn tạp chí thời trang đang nằm lăn lóc trên bàn.

“Hôm nay bé Dương ngoan lắm, ru vài câu đã ngủ rồi! Không còn khóc nhiều như mấy hôm trước mới về đây...” Má Lam đang cao hứng, bỗng khẽ ngừng lại vì câu nói có vẻ như đã không đúng lúc.

“Ừm...thật cực cho má.” Nguyên hớp một ngụm trà má Lam vừa bưng ra, mắt vẫn dán vào tờ tạp chí. “Nhưng không sao rồi, con đã đem về cho má một người giúp việc, có việc gì cứ giao cho cô ấy.”

“Người giúp việc? Chẳng phải cậu nói cô ấy là vợ cậu sao? Thật ra cô ấy là ai vậy?”

“Một người làm nghề “bán hoa”, con gặp ở một quán bar. Vừa lúc con nhận được điện thoại của mẹ, mẹ đã biết chuyện của con và người đàn bà kia, nhưng vẫn chưa biết con và cô ta đã chia tay, ba ngày sau mẹ sẽ về thăm con và cháu nội. Thế nên, sẵn tiện Gia Nhi đang cần tiền, con thuê cô ấy về làm vợ, đến khi mẹ rời khỏi Việt Nam thì đường ai nấy đi. Vẹn cả đôi đường.”

“Gia Nhi mà là loại con gái đó sao? Cậu có nhầm lẫn không? Nhìn cô ấy không có vẻ gì là ăn chơi cả.”

“Má Lam à, loại con gái này vì tiền thì chuyện gì mà không làm kia chứ!”

“Vậy cậu không sợ rằng đưa một người chỉ mới gặp vài tiếng về nhà sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Đến lúc này, ánh mắt Cao Nguyên mới rời khỏi cuốn tạp chí, anh nhìn vào khoảng không trước mặt, suy nghĩ đến lời nói của má Lam. Phải rồi, tại sao anh lại dễ dàng đưa Gia Nhi về nhà như thế này? Thậm chí trước kia khi anh còn sống chung với người đàn bà kia, anh chưa từng đưa cô về nhà lần nào, anh đã bỏ ra một số tiền mua cho ả một căn hộ ở khu chung cư cao cấp. Tại sao trong tiềm thức của anh khi vừa nghe cuộc điện thoại đó, anh lại nhanh chóng đưa ra quyết định sẽ đưa Gia Nhi về nhà làm vợ? Tại sao trong lòng anh lại le lói một niềm tin vào người con gái này? Anh không muốn suy nghĩ nữa, thật sự không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

“Má yên tâm, sẽ không ai có thể làm hại đến Cao Nguyên này nữa đâu.”

Anh vỗ vỗ vai má Lam, toan đứng dậy về phòng, chợt nhìn thấy Gia Nhi đã đứng sau lưng từ lúc nào.

“Cô làm gì mà như bóng ma thế? Không nghe một tiếng bước chân nữa!” Anh hậm hực. “Ăn uống gì không?”

“Tôi không muốn ăn.”

“Tối nay không ngủ được đừng trách tôi bỏ đói cô đấy! Đi theo tôi lên đây!”

Gia Nhi không đối đáp, cô lẳng lặng nhìn má Lam, gật đầu chào nhẹ rồi vội vàng đi theo anh.

“Đây là phòng của con tôi. Tôi nghĩ cô cũng nên học cách làm mẹ đi!”

“Con anh? Anh có con à? Sao lúc đầu anh không nói tôi biết?”

“Sao? Bây giờ cô muốn bỏ cuộc à? Được thôi! Tôi sẽ tìm người khác vậy!”

“Khoan...khoan đã...Chỉ là...tôi không kịp chuẩn bị tinh thần thôi.”

“Cô muốn vào xem mặt nó không?”

“Ừm.”

Cao Nguyên mở cửa thật nhẹ, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho Gia Nhi đi khe khẽ, tránh làm cô con gái bé bỏng thức giấc.

Gia Nhi bước đến bên cạnh chiếc nôi màu hồng nhỏ nhắn, quỳ xuống bên cạnh để nhìn rõ hơn gương mặt

bầu bĩnh của thiên thần nhỏ.

“Trông giống anh như đúc nhỉ!”

“Hi, con tôi không giống tôi thì giống ai chứ!”

“Dễ thương quá! Bé tên gì vậy anh?”

“Cao Nguyên Dương!”

“Tên cũng đẹp thật!”

“Trông cô có vẻ thích con nít nhỉ?”

“Anh không hiểu cảm giác của tôi đâu.”

Cao Nguyên nhìn Gia Nhi, gương mặt nhìn nghiêng lúc này của cô cùng với giọng nói dịu dàng mà vài tiếng trước đây anh chưa từng nghe tựa như một làn nước trong vắt, thuần khiết, không chút tỳ vết. Ánh mắt cô nhìn đứa bé ấm áp đến nỗi anh ngỡ như cô thật sự là mẹ ruột của con mình. Cô gái này khiến anh nghĩ đến một ổ khóa bí ẩn không tìm được cách mở, hoặc có chăng anh chẳng phải là người nắm giữ chiếc chìa khóa ấy, mãi mãi không thể hiểu được những uẩn khúc trong lòng cô.

6. Chương 6: Ngọc Trong Đá

Ngày thứ nhất làm vợ.

Cũng không quá khó khăn hay tồi tệ so với những gì Gia Nhi đã từng trải qua trong thời gian cô trưởng thành không cha không mẹ. Nhớ lại buổi tối hôm qua, Cao Nguyên nhìn thấy dáng vóc ngồi co ro trên đầu giường của cô, anh không nói lời nào, chỉ tặng cho cô một nụ cười miệt thị rồi lẳng lặng ôm cả gối và chăn định chuyển sang phòng khác. Nhưng Gia Nhi đã lên tiếng trước.

“Nếu anh cho phép, tôi có thể qua phòng của bé Dương...”

“Bé Dương đã có má Lam. Cô cứ ở đây, nhà tôi nhiều phòng, cô không cần lo.”

“Thật sự thì tôi không quen nằm trên một chiếc giường rộng rãi như thế này. Vả lại, anh đã thuê tôi là mẹ

bé Dương, tôi cũng muốn làm tròn trách nhiệm. Tôi sẽ cùng má Lam chăm sóc con anh.”

Tối đó, Gia Nhi trần trọc suốt đêm. Cô không ngủ được vì lo cho những ngày sắp đến, không biết bản thân mình sẽ đi đến bước đường nào nữa. Cô sức nhớ đến Huy, suy nghĩ đến ngày vào trường gặp lại anh, cô phải đối mặt như thế nào. Bất chợt có giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má cô.

Buổi sáng thứ bảy, trời trong xanh, không khí trong lành khiến tâm trạng mọi người cũng thoải mái. Má Lam hí hục chuẩn bị hai phần bò bít tết thật nóng hổi cho bữa điểm tâm. Trong khi đó, Gia Nhi vẫn nằm cuộn tròn trong chăn cho đến khi chiếc điện thoại rung bần bật, nhìn con số tám hiện lên trên màn hình, cô mới bật dậy chui ngay khỏi chăn, trong đầu suy nghĩ lần này chắc chắn sẽ bị người “chồng” kia hằn học thôi. Trước khi ra khỏi phòng, Gia Nhi vẫn không quên liếc nhìn Nguyên Dương, mỉm cười.

“Chào má Lam!”

“Chào cậu chủ! Điểm tâm của cậu có rồi đây!”

“Cám ơn má Lam!” Cao Nguyên ngồi xuống bàn ăn, đưa tay nhìn đồng hồ. “Gia Nhi vẫn chưa ngủ dậy à? Ở nhà người lạ mà có thể ngủ say sưa như thế sao? Chẳng lẽ con đã thuê phải một “con sâu lưỡi” rồi?”

“Cậu đừng nói vậy! Thật ra suốt đêm qua Gia Nhi không ngủ được. Giữa đêm tôi giật mình thức giấc nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô ấy, có vẻ tủi thân lắm. Lại còn phải phụ tôi lo cho bé Dương. Cậu cũng biết mà, buổi tối cách ba tiếng thì tôi lại pha sữa cho bé Dương bú, cô ấy đã thức giúp tôi đó.”

“Lại nước mắt cá sấu. Cô ta siêng năng vậy sao? Hay vì không ngủ được nên miễn cưỡng thức cùng má?” Cao Nguyên đưa miếng bò đã cắt nhỏ lên miệng, nhai ngồm ngoàm.

“Tôi già rồi, sống lâu năm hơn cậu, chữ nghĩa tuy ít nhưng đâu là thật đâu là giả tôi phân biệt được.”

“Con chỉ e là má Lam hai mắt đã mờ, nhìn thấy vịt mà tưởng thiên nga. Ha ha. Con đùa, đùa thôi.” Anh cười sảng khoái.

“Tôi nhìn người bằng tim chứ không phải bằng mắt như cậu đâu. Thôi tôi không nói với cậu nữa, tôi chuẩn bị phần ăn của Gia Nhi rồi đi chợ. Nhân tiện cậu nói với cô ấy trông bé Dương hộ tôi một lát.”

“Lát nữa con đưa cô ta đi mua sắm vài thứ. Má tranh thủ về sớm sớm nhá!”

Cao Nguyên với tay lấy tờ báo mới trên bàn, vừa ăn vừa đọc, cho đến khi Gia Nhi hốt hải chạy xuống đứng trước mặt anh.

“Tôi xin lỗi...tôi ngủ quên mất...”

Đôi mắt vẫn chăm chú vào tờ báo, anh nói bằng giọng khinh khỉnh. “Tôi cứ tưởng cô được nằm trong chăn êm nệm ấm nên quên cả nhiệm vụ rồi chứ.”

“Tôi xin lỗi...”

“Ngoài câu xin lỗi, cô không còn câu nào khác sao?”

Cao Nguyên hậm hực, đặt mạng tờ báo xuống bàn, đứng bật dậy nhìn Gia Nhi, anh chợt giật mình. Cô gái đứng trước mặt với chiếc áo sơ mi cũ đã ngả màu, nút áo cài lẩn lộn, tóc búi vội vàng không ngay ngắn, những lọn tóc vô tình rũ xuống trên gương mặt cùng với đôi mắt thâm quầng khiến anh không thể nào thoát ra những lời miệt thị được nữa. So với hình ảnh ở quán bar, trông cô cứ như già thêm vài tuổi.

“Này...” Anh bèn hạ giọng. “Cô ăn mặc lôi thôi thế kia muốn bêu xấu tôi à?”

“Á...tôi xin lỗi...lúc này vội quá...” Gia Nhi nhìn lại mình, rồi vội vàng quay lưng lại phía anh, cài lại dây nút áo.

“Cô không còn bộ quần áo nào khá hơn một chút sao? Tối hôm qua trông cô ăn mặc cũng sành điệu lắm mà.”

“Bộ quần áo đó là của một chị trong quán bar cho tôi mượn. Ngày thường tôi chỉ mặc như thế này.”

“Thôi, ăn sáng xong tôi sẽ đưa cô đi mua vài bộ quần áo khác. Còn đầu tóc như thế kia, trông cô như chị Hai của tôi đây. Tôi thì không thành vấn đề, nhưng hai hôm nữa mẹ tôi về, cô nên để ý bề ngoài một chút, đừng làm tôi mất mặt.”

“Tôi biết rồi.”

Trước đây, Gia Nhi chỉ biết lao vào việc học tập, những tin tức ngoài ngành cô hầu như không quan tâm. Trong một lần cô được “mời” dự buổi tiệc sinh nhật của Hoàng trước cổng trường với những món ăn đậm chất sinh viên như bò bía, hột vịt lộn xào me, bắp xào, nước mía “siêu sạch”, v...v...Hoàng đã thao thao bất tuyệt về chiến tích “chộp” được khoảnh khắc xuất hiện hiếm hoi của anh chàng chủ tịch trẻ tuổi tài ba Cao Nguyên. Đáng tiếc là khi bức ảnh được rửa, mọi người chỉ nhìn thấy gương mặt của chàng “đại gia” bị che mất một nửa, phần còn lại của bức ảnh là ngón tay đồ sộ của Hoàng vì khi chụp “lén” đã quá vội. Trong khi Hoàng tức anh ách và ba người còn lại ngồi cười hả hê, Gia Nhi vẫn không hay biết nhân vật chính họ đang nhắc đến là ai. Ngay lập tức, Hoàng không bỏ lỡ cơ hội thể hiện sự am hiểu của mình, lại thao thao bất tuyệt.

Công ty cổ phần Cao Nguyên là một công ty lớn nhất nhì trong thành phố. Trước kia, cương vị Chủ tịch Hội đồng quản trị do một người họ Nguyễn đảm nhiệm. Tuy nhiên, không biết cố sự rõ ràng là như thế nào, ông ta đã bán tất cả cổ phần của mình cho một người họ Cao – chính là cha ruột của Cao Nguyên, sau đó “mai danh ẩn tích”, không ai còn trông thấy ông trên thương trường nữa. Thế là cha của Cao Nguyên nhậm chức. Trong năm năm, ông phát triển công ty từ sáu đến gần hai mươi cổ đông lớn, đầu tư biết

bao công ty nhỏ khác. Khi Cao Nguyên sáu tuổi, ông qua đời vì bệnh tim, để lại tài sản cho vợ.

Mẹ Cao Nguyên – bà Trần Lệ Xuân là một phụ nữ thuộc tuýp người “giỏi việc nước, đảm việc nhà”. Trong thời gian chồng còn sống, bà đã từng đứng sau lưng ông một phần gánh vác việc trong công ty, thế nên không lạ gì khi bà tiếp tục đảm nhận vị trí chủ tịch. Ba năm sau khi chồng qua đời, Trần Lệ Xuân tái giá. Sau hai năm hạ sinh đứa con gái mang vẻ đẹp từ bà. Đến khi Cao Nguyên chính thức tốt nghiệp ra trường, bà giao toàn bộ công việc cho con trai rồi cùng chồng và con gái sang Mỹ định cư.

Ba mươi tuổi, nắm vững một vị trí cao như hiện tại, phát triển công ty ngày càng mạnh, đa dạng hóa thêm nhiều ngành nghề, Cao Nguyên quả thật là tuổi trẻ tài ba. Gia Nhi thắc mắc một điều, giàu có như anh tại sao lại vào một quán bar cỏn con đó mà tìm thú vui chơi? Lại còn phải chi ra số tiền lớn để thuê một người chỉ mới quen vài tiếng làm vợ mình và làm mẹ của con mình? Thế thì, vợ anh là người như thế nào? Bao nhiêu người muốn lao vào anh, còn cô ta thì lại bỏ cả kho báu đã nắm chắc trong lòng bàn tay? Gia Nhi nghĩ, chuyện này nếu lọt ra ngoài, không biết có bao nhiêu báo chí sẽ săn tin và thổi phồng. Nghĩ đến thông tấn xã là Hoàng thời, cô chợt thấy rùng mình.

“Lạnh à?”

Giọng nói của Cao Nguyên cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

“À...ừm! Tôi không quen ngồi máy lạnh.”

“Vậy thì tôi phải đưa cô đi thêm nhiều nơi, ngồi nhiều trên xe cô sẽ quen dần thôi.”

Cao Nguyên không thích có tài xế riêng, anh cảm thấy như vậy thật gò bó và không riêng tư, cứ như mỗi lần muốn đi đâu anh đều phải trình diện cả nơi chốn và giờ giấc.

Anh dừng xe trước một tiệm cắt tóc rồi bảo Gia Nhi xuống xe, đứng trước cửa chờ anh.

“Anh muốn cắt tóc à?”

“Không!”

“Vậy đến đây làm gì?”

“Không phải tôi thì là cô! Hối dư thừa!”

“Ồ...nhưng tôi chưa muốn cắt tóc.”

“Cô nhìn lại xem. Con gái gì mà tóc vừa khô vừa cháy, nhìn chẳng ra là kiểu đuôi cá hay đuôi tôm. Cô

không nói ra, không ai biết cô chỉ mới 20 tuổi, nhìn như người đã có chồng.”

“Chẳng phải bây giờ tôi đang có chồng sao?”

“Hả? À...ờ. Nhưng làm vợ tôi thì khác. Thôi đừng nói nhiều nữa. Vào trong đi!”

Cao Nguyên mở cửa vào trước, Gia Nhi trong lòng hậm hực bước theo sau. Đúng là người giàu thì chuyện gì cũng phải khác. Tôi đâu phải là người rảnh rỗi lúc nào cũng nghĩ đến chuyện sửa soạn tóc tai quần áo như đẳng cấp thượng lưu anh. Cô thầm nghĩ.

“Ồ! Ai kia ai kia? Mr.Cao đó sao?”

Một người đàn ông dáng vẻ yếu điệu, tóc vàng vuốt keo dựng đứng, trên người là bộ quần áo lờ lợt, gương mặt có chút lai Tây, nở nụ cười tươi rói uyển chuyển bước nhanh về phía Cao Nguyên. Gia Nhi đoán chừng ông gần 40 tuổi.

“Tony xinh đẹp! Lâu rồi không gặp!”

Cao Nguyên thản nhiên tặng một nụ hôn lên má ông. Gia Nhi đứng bên cạnh nhìn anh chăm chăm với ánh mắt ghê sợ.

“Hừ! Cậu cũng biết nói câu đó sao? Chẳng phải cậu đã tìm được nơi nào khác cắt tóc, mát xa cho cậu tốt hơn chỗ của tôi rồi à?” Ông ta nói bằng giọng trách móc.

“Ấy da! Có sao? Anh hiểu lầm tôi rồi! Anh cũng biết dạo này tôi bận mà, mái tóc của tôi đều do má Lam cắt cho đấy! Làm sao tôi đành lòng bỏ Tony!” Anh lại vòng tay ôm eo người đàn ông đó, lần này Gia Nhi chẳng dám nhìn lâu.

“Hừ! Tạm tin cậu lần này! Sao? Muốn gì ở tôi đây?” Ông chợt nhìn thấy Gia Nhi, vội hỏi. “Ai thế? Lại thêm một “món nợ phong lưu” à? Món nợ cũ vừa trả dứt, đã thế còn phải gánh thêm lãi, cậu chưa sợ sao?”

“Thật ra thì...tôi sẽ giải thích sau.” Cao Nguyên mỉm cười. “Anh giúp tôi “chỉnh chu” cô ấy, sang trọng một chút nhé!”

Tony đẩy Cao Nguyên sang một bên, đưa mắt nhìn Gia Nhi từ đầu đến chân khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Được thôi! Được thôi! Lại đây nào, cô gái bé nhỏ!”

Ông nắm tay Gia Nhi lại chiếc ghế xoay, ấn cô ngồi xuống. Đúng nhìn cô trong gương hồi lâu, ông lẩm

bắm. “Tóc dài, đen tuyền, chỉ tiếc là hơi khô và cháy. Gương mặt tròn, không nên cắt ngắn quá. Ok! Bắt đầu thôi!”

“Khoan...khoan đã!” Gia Nhi kịp lên tiếng trước khi ông cầm cây kéo lên. “Có thể đừng quá cầu kì được không? Cũng đừng đổi màu tóc, tôi...còn đi học.”

“Vậy sao?” Tony liếc nhìn Cao Nguyên với ý muốn nói “Tại sao cậu không cho tôi biết trước?”, song chỉ nhận lại cái nhún vai của anh chàng. “Ok thôi nào! Tôi chắc chắn cô sẽ thích mái tóc mới này.”

Một tiếng, hai tiếng...rồi bốn tiếng. Nào là cắt, gội, duỗi, hấp với đủ loại sản phẩm dành cho tóc, lại thêm cả “núi” mỹ phẩm đắp lên mặt, Gia Nhi mệt phờ người. Trong khi Cao Nguyên ngồi thừ ở chiếc ghế bên cạnh, thong thả, thoải mái đọc hết tờ báo này đến tờ báo khác, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, nói vài câu bốn cọt với Tony, chốc chốc có ai đó gọi điện thoại đến, Gia Nhi đoán là nhân viên của công ty, anh bình thản nói vài câu giao công việc cho ai đó rồi lại thôi.

“Done! Mr.Cao! Look at her!”

Cao Nguyên đang đứng phía đối diện hộp một ngụm nước, bất giác anh phun cả ra ngoài khi Tony xoay Gia Nhi lại.

“Trông...ghê lắm à?” Cô đưa tay gỡ gỡ đầu, e dè hỏi.

“Phản ứng như vậy là chê hay khen đấy?” Tony tiến lại gần Cao Nguyên, chống nạnh tỏ vẻ hăm dọa.

“Không...hơi bắt ngờ thôi!”

“Chứ không phải “thất thần” trước “tuyệt tác” à?” Lần này Tony cười khì, nói nhỏ vào tai anh. “Xem ra là “ngọc trong đá” đã được mài giũa.”

“Anh học được những từ ngữ này ở đâu vậy? Được rồi, cảm ơn Tony! Tính luôn bộ mỹ phẩm, được giảm giá chứ?”

“Túi xách Dior! Ok?”

“Càng ngày anh càng tham lam đấy! Ok. Ba ngày sau anh sẽ nhận được.”

“Tôi thích nhất sự nhanh gọn của cậu! Ha ha!”

Trong khi hai người họ vẫn còn huyền thuyên, Gia Nhi lặng người nhìn mình trong gương. Mái ngố, tóc đen mượt, dài qua vai một chút, phần trên duỗi thẳng, phần dưới cúp vào che bớt gương mặt tròn, cùng

với lớp trang điểm đơn giản với tông hồng trang nhã, không cầu kì nhưng sang trọng, đúng với ý muốn của cả Cao Nguyên và Gia Nhi. Anh quả thật không nhìn lầm ông Tony “lập dị” này.

“Cũng không đến nỗi nào. Ngắm nhiều đó đủ rồi. Về thôi!”

Giọng nói của Cao Nguyên cất lên phía sau lưng làm Gia Nhi giật thót. Cô vội vàng đứng lên, cúi đầu chào Tony rồi bước nhanh theo anh ra cửa, có cảm giác như mọi người trong tiệm đều đổ dồn ánh mắt vào mình.

“À, Tony xinh đẹp, chuyện ngày hôm nay...” Trước khi ra khỏi cửa, Cao Nguyên không quên dặn dò.

“Tôi nhớ mà, chàng trai đa tình.”

Anh cười, vẫy tay chào tạm biệt Tony.

7. Chương 7: Hình Tượng Mẫu Mực

Sau khi rời khỏi tiệm cắt tóc, Cao Nguyên vẫn không buông tha cô. Anh lần lượt đưa cô từ cửa hàng thời trang này đến cửa hàng thời trang khác, từ tiệm giày này sang tiệm giày nọ, buộc cô phải thử bộ quần áo này đến bộ váy ngắn kia. Mỗi khi nhìn cô mặc lên người một trang phục khác nhau, anh chỉ có một thái độ duy nhất: sờ cằm, gật gù “Cũng không đến nỗi nào” khiến Gia Nhi chỉ biết than trời với cái bụng đói meo. Cô khập khiễng từng bước trong bộ váy ngắn cũn cỡn cùng đôi giày cao gót ôm khít chân, hai tay xách theo gần chục túi đồ lỉnh kỉnh theo sau Cao Nguyên ra hầm để xe, khó khăn lắm mới bắt kịp đi song song với anh.

“Tôi có thể về nhà được chưa?”

“Chà, hơn ba giờ rồi à? Xem ra hôm nay cô cũng thu hoạch được nhiều đấy!” Cao Nguyên nhìn đồng hồ, rồi quay sang nhìn Gia Nhi, cười khẩy.

“Là do anh tự quyết định mua những món đồ đắt tiền này cho tôi thôi!”

“Cô là loại người gì vậy? Không phân biệt được đâu là thật đâu là đùa à? Phải, cô không đòi hỏi tôi mua, nhưng làm vợ của Cao Nguyên này thì yêu cầu cô phải sang trọng...”

“Phải sang trọng, chững chạc, ra dáng một người vợ của Chủ tịch Hội đồng quản trị, không làm anh mất mặt trước “bàn dân thiên hạ” phải không?” Gia Nhi cúi gắt ngắt lời rồi tự động mở cửa chui vào xe.

“Thuộc bài đấy! Tôi nghĩ cô cũng đói bụng rồi, phải không?”

Gia Nhi định nói: “Anh nghĩ tôi sẽ trả lời như thế nào? Từ sáng đến giờ chỉ có mấy miếng thịt bò vào bụng, còn anh dù ngồi không ở đó mà vẫn được nhân viên của Tony ưu ái gọi một cái pizza to đùng trong khi tôi đang vật lộn với mớ hỗn độn trên tóc.” Nhưng cô chỉ nói: “Không! Hơi cào ruột một chút thôi!”

“Ha ha! Tôi tưởng cô không biết đùa chứ! Ok! Tôi sẽ đưa cô đi ăn!”

“Tôi vẫn chưa được về nhà à?”

“Đi với tôi không thoải mái sao?”

“Tôi không quen ăn mặc như thế này, không quen đi nhiều nơi, gặp nhiều người lạ, còn đôi giày này nữa, chân tôi sắp tê cứng rồi.” Vừa nói cô vừa giơ đôi giày gót cao bảy phân đang đưa trước mặt Cao Nguyên.

“Này...này...tôi đang lái xe đấy!” Anh thở dài. “Trước khi gặp tôi cô là người cổ đại à? Vậy lúc tôi gặp cô ở quán bar...”

“Đó là lần đầu tiên tôi đến một nơi ồn ào, đông đúc; lần đầu tiên trang điểm; lần đầu tiên mặc váy ngắn; lần đầu tiên...lên giường cùng một người đàn ông xa lạ.”

Cao Nguyên im lặng. Anh cảm nhận được giọng nói của cô đã có phần ghen ngào.

“Lẽ ra tôi không nên nói những điều này với anh.” Gia Nhi cười chua chát, đưa mắt nhìn ra ô cửa kính. Đường phố tấp nập ngoài kia, có bao nhiêu số phận bị dòng đời xô đẩy như cô? Và sẽ có ai hiểu được nỗi khổ của những số phận ngang trái này?

Nhà hàng Nam bộ nằm ở vị trí trung tâm của thành phố. Phía bên ngoài không nổi bật được tên gọi của nhà hàng, nhưng nội thất bên trong đều được tạo bằng tre nứa, phong cảnh làng quê khiến cho thực khách nào bước vào cũng có cảm giác ấm áp, gần gũi. Một nhân viên nam mở cửa cho Cao Nguyên và Gia Nhi bước vào. Có vài thực khách hiếu kì nhìn họ, người đàn ông đáng vẻ lịch thiệp đi cùng một cô gái xinh đẹp, ánh mắt thoáng có vẻ u buồn. Họ không có chút gì gọi là thân mật, cứ như hai vợ chồng đang giận nhau.

Cao Nguyên vừa trông thấy quản lý nhà hàng đã bước nhanh đến tay bắt mặt mừng, trong khi Gia Nhi đứng sau lưng cúi đầu dè dặt.

“Hân hạnh được đón tiếp, Chủ tịch Cao!”

“Đừng khách sáo! Ở đây anh là quản lý, tôi là khách, cứ để tôi tự nhiên!”

“Anh ngồi ở phòng V.I.P nhé!”

“À...ừm...gì thế?” Bổng Cao Nguyên cảm nhận được có người đang kéo phía sau vạt áo.

“Ngồi ở ngoài này được rồi!” Gia Nhi nói thật khê.

“Được thôi!” Anh lại quay sang người quản lý, cố ý nói to và rõ “Vợ tôi muốn ngồi ngoài này cho đông vui!” rồi choàng tay ôm vai cô sát vào người. Cảm giác mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, Gia Nhi chỉ muốn tìm chỗ nào đó để trốn.

“Tôi có nghe lầm không? Một chủ tịch đầy rẫy vệ tinh xung quanh nay lại đầu hàng quy ẩn cưới vợ về nhà làm người chồng tốt ư? Nhưng sao tôi lại không nhận được thiệp hồng nhỉ?” Tay quản lý nhếch mép cười không mấy thiện ý, ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn! Sắp tới anh sẽ nhận được thôi! Tôi chỉ sợ đến lúc đó anh lại không có thời gian đến tham dự!”

“Nhất định sẽ đến! Nhất định sẽ đến! Mời anh vào trong nào!”

“Bà xã! Ngồi xuống nào!” Cao Nguyên chọn vị trí trong một góc của nhà hàng, bên cạnh là bồn non bộ nhân tạo với tiếng suối chảy róc rách và đàn cá nhỏ bơi lặn tăn. Anh còn ga lăng kéo ghế cho cô ngồi, nụ cười đầy khiêu khích.

“Anh bị loạn trí à?” Gia Nhi cau có khi anh vừa ngồi xuống. “Tại sao trước mặt mọi người anh lại rêu rao tôi là vợ anh?”

“Thế tôi thuê cô về làm gì?”

“Thì...thì...nhưng mà lúc ở tiệm cắt tóc, anh cũng không có thái độ như bây giờ!”

“Ở đó và ở đây, cô là hai người khác nhau! Tony là bạn tôi, ông ấy sẽ không bán đứng tôi cho cánh nhà báo!”

“Người quản lý đó cũng rất tôn trọng anh...”

“Cô có biết chủ nhà hàng này là ai không? Là một cổ đông trong số các cổ đông ở công ty của tôi. Anh ta luôn muốn lật đổ tôi, tay quản lý vừa rồi là em trai của hắn. Lẽ nào hắn không thừa dịp tôi sơ hở mà hô hoán lên với giới truyền thông?”

“Thế anh không lo rằng anh ta sẽ lén lút chụp hình anh và tôi, rồi ngày mai trên báo đài sẽ có tin “Chủ tịch công ty Cao Nguyên hiếm hoi xuất hiện cùng người vợ chưa cưới” và đủ mọi thứ tin nhảm xung quanh tôi và anh.”

“Thật ra thì...cô đã đoán trúng ý đồ của tôi.”

“Sao? Ý đồ của anh? Tôi...tôi không hiểu.” Gia Nhi ngơ ngác nhìn người trước mặt, trong khi cô cảm thấy bản thân mình càng ngày càng vướng vào một mớ rắc rối thì anh vẫn bình thản một cách khó ưa.

“Cô cũng biết tin tức về tôi khá nhiều, nhưng đều là những tin không hay về chuyện tình ái. Tôi muốn thừa dịp này, hình tượng của tôi với mọi người sẽ được thay đổi.”

Cô dần dần hiểu ra ý đồ của anh. “Nghĩa là...anh xem tôi như bức bình phong, làm nền cho cái hình tượng mà anh xem là mẫu mực à?”

“Ừm...cũng tựa như thế!” Anh nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

“Anh xem tôi là loại người gì vậy!” Gia Nhi tức giận đập bàn, đứng phắt dậy. May mà vị trí này nằm khuất với tầm nhìn của mọi người.

“Sao thế? Không phải tôi đã nói trước với cô mọi chuyện tôi làm cô không được quyền thắc mắc hay có ý kiến gì sao? Được thôi! Tôi cho cô hai lựa chọn: một là tiếp tục ngồi xuống đây, diễn tiếp vở kịch này, vẫn đề tiền bạc vẫn được giải quyết như lời tôi đã hứa; hoặc là tôi sẽ trả tự do cho cô, cô sẽ tiếp tục với cuộc sống sinh viên của mình, sau đó mỗi tối lại kiếm thêm tiền ở quán bar, tôi và cô xem như không quen biết.”

“Anh...” Cô nghiêng răng nhìn anh, trong phút chốc lý trí mách bảo cô không thể chịu đựng được nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi quái quỷ này, rời khỏi người đàn ông ma mãnh kia. Nhưng cô chưa kịp có hành động gì, điện thoại trên bàn đã rung lên bần bật. Số máy từ dưới què. Cô trấn tĩnh bắt máy. “Dì à?”

“Nhi à? Dì đây! Khi nào con về đưa thằng Tuấn lên Sài Gòn chữa bệnh. Gần đây sức khỏe của nó không tốt lắm. Con nhanh nhanh về nhé!” Bất chợt nghe giọng nói của dì buồn rầu trong điện thoại, cô mới chợt nhớ đến những chuyện mình làm đều vì đưa em trai, trái tim cô lại mách bảo cô không thể nào ích kỷ vì bản thân mà bỏ cuộc.

“Cuối tháng con sẽ về!” Cô xoay lưng về phía Cao Nguyên nói thật khẽ, không muốn anh nghe thấy. Cúp máy, cô lại bình tĩnh ngồi xuống đối diện anh, nhẹ nhàng nói. “Xin lỗi! Anh muốn làm gì thì làm!”

“Cú điện thoại vừa rồi của ai mà khiến cô thay đổi một cách chóng mặt thế?”

“Nhầm số thôi!”

“Nhầm số? Nhưng, chẳng phải cô đang khóc sao?”

“À...không! Bụi bay vào mắt!”

“Ừm!” Anh nhìn cô vội đưa tay lau giọt lệ đang đọng trên khóe mắt, nhưng không hỏi thêm nữa. “Thôi, ăn đi! Lần sau đừng phản ứng kích động như thế nữa, tôi không thích!”

—

8. Chương 8: Không Thể Hiểu Được

Gia Nhi một phờ nằm soài xuống giường, cô nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, bảy giờ ba mươi. Hôm nay quả là một ngày mệt mỏi. Cô không biết tiếp theo mình sẽ làm thêm những việc gì, gặp thêm những ai. Cô ngồi dậy, vừa xoa chân vừa suy ngẫm. Bất chợt có tiếng khóc vang lên làm cô giật thót. Thì ra là bé Nguyên Dương. Cô vội vàng bế Nguyên Dương lên ôm vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Bé Dương ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc nữa, cô hát ru cho con ngủ nhé!”

“Cô cũng biết hát ru à?” Cao Nguyên đứng khoanh tay tựa vào cửa, ngạc nhiên hỏi.

“Ồ...ừm!” Gia Nhi đặt Nguyên Dương tựa đầu vào vai mình, xoa xoa nhẹ lưng rồi khẽ hát.

“Ầu ơ.....

Ví dầu cầu ván đóng đinh

Cầu tre lắt lẻo...ơ ầu...

Cầu tre lắt lẻo gập ghềnh khó đi

Khó đi mẹ dắt con đi

Con đi trường học....ơ ầu...

Con đi trường học mẹ đi trường đời...”

Giọng hát ru trong trẻo, tha thiết của Gia Nhi lấy được lòng của Nguyên Dương. Cô bé không còn khóc to nữa, chỉ vùi mặt vào vai cô thút thít rồi dần dần chìm vào trong giấc ngủ. Không gian trở nên yên tĩnh, giọng hát của Gia Nhi cũng nhỏ dần. Chỉ có điều, trong khoảnh khắc này, Cao Nguyên cảm nhận được tim mình đang đập từng hồi. Bất chợt anh đưa tay chạm vào vị trí của tim, bóp chặt.

“Anh không khỏe à?” Gia Nhi vừa nhẹ nhàng đặt Nguyên Dương xuống nôi, quay lại nhìn Cao Nguyên,

nhìn thấy anh đang nhăn nhó, tay thì ôm ngực.

“Hả? O...không...” Anh ngó người ra trước ánh mắt dò xét của Gia Nhi, sau đó vội chống chế. “Nghe cô hát ru tôi chợt thấy đau tim.”

“Tôi biết tôi hát không hay, nhưng dù sao bé Dương cũng đã ngủ lại. Anh nói khê thôi, nếu không bé lại giật mình.”

“Xem ra cô quan tâm Nguyên Dương còn hơn tôi. Vậy thì nhớ một điều, phải xưng bằng “mẹ” đấy. Tôi không muốn mẹ tôi phát hiện ra mọi chuyện chỉ vì một sai sót nhỏ.”

“Ừm...vì tôi chưa quen.”

“Được rồi, tôi đi ngủ đây!”

“Khoan đã!”

“Chuyện gì nữa?” Cao Nguyên cau mày, rồi sực nhớ ra. “À, xin lỗi, tôi quên nói với cô. Để tránh mọi người trong nhà nhìn thấy, tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản tôi tạo cho cô. Ngày mai sẽ có người đem thẻ ngân hàng đến.”

Thật ra mục đích của Gia Nhi gọi anh lại không phải vì điều này. Cô cảm thấy thắc mắc vì sao từ lúc về đây, cô chưa từng thấy anh lại gần Nguyên Dương, nâng niu con mình như những người cha khác. Nhưng cô biết, trong mắt anh, cô chỉ là một loại con gái ham tiền. Trong cuộc trao đổi này, cô không có quyền xem vào tâm tư tình cảm của Cao Nguyên.

“Ừm. Cảm ơn! May mà anh vẫn nhớ!” Cô trả lời ngắn gọn, rồi đóng sầm cửa.

“Này! Thái độ gì vậy?” Anh “hừ” một tiếng rồi xoay lưng đi, lăm bắm. “Điên thật! Bỗng dưng tim lại đập loạn xạ vì loại người này. Cao Nguyên! Cô ta là “gái bán hoa” đấy!” Tự nói với chính bản thân như để che dấu trái tim đang có phần thổn thức kia, anh hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, cảm thấy trong lòng như nhẹ nhõm một chút.

Sáng hôm sau, Gia Nhi dậy thật sớm, cùng má Lam chuẩn bị thức ăn sáng và dọn dẹp nhà cửa. Tiếp xúc với má Lam chỉ hai ngày, nhưng cô cảm thấy rất quý mến và tôn trọng bà. Cách bà quan tâm cô từng chút một, không xem cô như hạng người chỉ biết đến tiền, mà thay vào đó, bà xem cô như vợ chính thức của Cao Nguyên, chỉ bảo cô tận tình trong cách chăm sóc bé Dương. Bà cũng tôn trọng cuộc sống riêng tư của cô, chưa bao giờ bà hỏi vì sao cô lại dẫn thân vào việc làm này.

“Cậu Nguyên thật ra không phải là người chuyên cặp kè với nhiều loại con gái như các tờ báo lá cải đã đưa tin đâu. Tôi chăm sóc cậu ấy từ nhỏ đến giờ, tôi rất hiểu cậu ấy. Nếu nói thẳng ra thì lỗi đều ở những người con gái kia, đến với cậu Nguyên đều chỉ vì tiền.”

“Má Lam không nghĩ con cũng là hạng người đó sao?” Gia Nhi nhìn bà đang cắt cà chua, khẽ hỏi.

“Tôi nói thật nhé!” Bà đặt dao xuống, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng. “Tôi cũng không thể hiểu được vì sao tôi có cảm giác này, nhưng tôi tin cô không phải là người xấu. Tôi nghĩ cô có nỗi khổ, chỉ là không thể nói ra.”

Cô cảm thấy sống mũi cay cay, vội xoay lưng đi giấu đôi mắt đã đọng lệ. “Con...cảm ơn má Lam.”

“Chào cả nhà!”

Cảnh tượng cảm động bị Cao Nguyên làm đứt quãng với giọng nói còn ngái ngủ. Anh đưa tay che miệng đang ngáp, đầu tóc vẫn chưa chải gọn gàng. Cô chợt nghĩ, nếu như để Hoàng chụp được hình ảnh này, những tin tức về chuyện tình ái trước đây của Cao Nguyên sẽ bị đánh sập mất thôi.

“Vợ yêu, hôm nay dậy sớm thế?” Nhìn thấy Gia Nhi đang đứng nhìn chằm chằm, anh bước đến choàng tay qua vai cô, cô vội rụt người lại.

“Anh làm gì vậy?”

“Làm gì là làm gì? Vợ chồng không được ôm nhau sao? Chẳng lẽ cô muốn ngày mai mẹ tôi về, nhìn thấy tôi ở một nơi, cô ở một nơi, mẹ tôi sẽ nghĩ gì?”

“Anh nói thế nào cũng được! Tôi vào phòng trông chừng Nguyên Dương!”

“Khoan đã!” Cô vừa bước đi, đã bị anh kéo lại. “Tôi còn vài chuyện muốn nói với cô! Nhưng trước tiên, tôi phải ăn sáng!” Anh cười khì, rồi lại đổi ý. “Mà thôi, tranh thủ thời gian, tôi vừa ăn vừa nói. Đem thức ăn lại cho tôi!”

Gia Nhi liếc nhìn anh, bưng đĩa thức ăn đặt mạnh xuống bàn.

“Dần mặt tôi à?”

“Không dám, ông xă!” Gia Nhi ngồi xuống, đưa mặt lại gần mặt anh, nhẹ nhàng nói.

“Làm gì thế?”

“Vợ chồng không được gọi như vậy à?” Cô nhìn anh ranh mãnh.

“Ồ...ừm...được!” Bất chợt anh cúi mặt nhìn vào đĩa thức ăn, lảng tránh ánh mắt của cô, gằn giọng nói.

“Không đùa nữa. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc. Thật ra từ lúc cô đồng ý làm vợ tôi, tôi vẫn chưa biết hoàn cảnh của cô ra sao, đang học trường nào, ngành gì, nhà ở đâu, gia đình có bao nhiêu người, có người yêu chưa, hay là có bệnh tật gì không, vân vân và vân vân. Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện về cô.”

“Anh biết để làm gì?” Gương mặt Gia Nhi bỗng tối sầm lại, cô ngồi ra xa. “Tôi chỉ ở đây hai tuần, sau đó tôi và anh sẽ không còn bất cứ liên hệ nào nữa, anh không cần biết quá nhiều về tôi.”

“Tại sao?” Anh nhìn cô dò xét.

“Vậy tại sao anh lại muốn biết?”

“Cô cứ nghĩ, nếu như ngày mai, mẹ tôi hỏi “Vợ con sống ở đâu, gia đình có bao nhiêu người, đang làm nghề gì?” tôi phải trả lời như thế nào? Hay là tôi nói tôi nhặt cô ở ngoài đường về làm vợ?”

Gia Nhi chau mày, nhìn anh như muốn nói “Tôi nói ra anh có tin không?” nhưng lại thôi. “Trong kịch bản này anh là đạo diễn, anh nói sao thì tôi nghe vậy.”

“Được thôi! Thật ra thì tôi đã suy nghĩ trước chuyện này,” anh ngừng đùa, lấy khăn giấy lau miệng, uống ngụm nước rồi nói tiếp, “cô phải nói với mẹ tôi là, cha mẹ cô đã sang Canada sinh sống, vì cô đang học hành đang dở nên ở lại Việt Nam cùng người dì họ.”

“Thần kinh của anh có vấn đề gì sao? Tôi không thể nói dối một cách trắng trợn như thế được.”

“Không được cũng phải được.”

“Nếu mẹ anh phát hiện ra sự thật thì tôi phải làm sao?”

“Lúc đó tôi sẽ giải quyết.”

“Anh giải quyết như thế nào?”

“Lúc đó cô sẽ biết.”

“Thế lúc đó tôi sẽ không cần làm vợ anh nữa phải không?”

“Tùy vào tình trạng lúc đó tốt hay xấu.”

“Tốt thì sao, xấu thì sao?”

Cao Nguyên nhìn cô đang sốt sắng, liên tục đưa ra câu hỏi, anh bật cười.

“Vợ yêu tại sao cứ lo lắng cho những chuyện chưa xảy ra vậy?”

“Đừng đùa nữa được không. Tôi thật sự rất lo lắng, tôi cảm thấy bản thân mình như càng ngày càng sa lầy vào hố sâu, tôi sợ tôi sẽ không trở về được nữa. Anh có hiểu không?”

“Thế nên tôi mới yêu cầu cô nói cho tôi biết tất cả về cô.”

“Tôi không muốn nói.”

“Cô khó hiểu hơn những gì tôi nghĩ đấy!”

“Phải, cuộc sống của tôi không đơn giản, anh sẽ không thể hiểu, mãi mãi cũng không hiểu.”

Gia Nhi đứng dậy, rời khỏi bàn ăn, đi vào phòng. Cuộc bàn luận vẫn chưa đến đâu, Cao Nguyên chợt thấy thật khó chịu trong lòng. Người con gái này, thực chất là cô cần anh, hay là...ngược lại.

—

9. Chương 9: Kẻ Đáng Được Yêu

Tối hôm đó, Gia Nhi và Cao Nguyên như hai vợ chồng đang trong tình trạng chiến tranh lạnh, hai người lặng lẽ việc ai nấy làm.

Gia Nhi chơi đùa cùng Nguyên Dương. Cô bế bé đi vòng vòng quanh nhà, hát cho bé nghe những bài hát trước đây mẹ cô vẫn thường hát cho hai chị em cô nghe. Bé Dương cũng có vẻ đã dần quen thuộc và quý mến người mẹ bất đắc dĩ này, mặc cho Gia Nhi làm đủ trò, bé vẫn tựa vào vai cô cười lộ cả hai nướu răng còn non, sau đó lại còn cắn nhẹ vào vai cô, trông dễ thương đến mức Gia Nhi cứ muốn ôm siết vào lòng. Hình ảnh này người ngoài nhìn thấy sẽ dễ lầm tưởng họ là hai mẹ con thật. Gia Nhi cứ bế bé Dương suốt cho đến khi bé ngủ gục trên vai, cô mới đặt bé xuống nôi và nghỉ ngơi.

Gia Nhi ngồi nhìn Nguyên Dương đã say giấc, cô nhoẻn miệng cười. Trước đây cô cũng chăm sóc cho Gia Tuấn – em trai mình suốt một thời gian dài. Buổi trưa đi học về nhà, cô lại trông em còn người đi đi làm thuê cho một gia đình giàu có ở gần nhà đến chiều, có khi đến gần khuya đi mới về nhà. Dì cũng giống như người mẹ thứ hai của cô. Từ ngày mẹ mất, dì đã lao tâm lao lực chăm sóc cho hai chị em, kiếm được bao nhiêu tiền thì đưa cho cô đóng tiền học phí, lại còn đưa Tuấn đi bệnh viện trị bệnh. Nhưng ngặt một nỗi, tiền ít nhưng bệnh thì càng nặng, uống bao nhiêu thuốc vẫn không chữa được. Đã nhiều lần cô đề nghị với dì nghỉ học để phụ dì làm việc kiếm thêm tiền, nhưng dì nhất quyết không cho, khẳng khái chịu đựng cho cô ăn học. Em trai cô thì tiếp tục sống một cuộc sống không có tương lai, thế mà giờ đây lại mắc thêm căn bệnh này, cô bỗng cảm thấy mình thật có lỗi với mẹ và dì. Cũng vì lẽ này, cô đặc biệt có tình cảm với

Nguyên Dương, chỉ không hiểu vì lý do gì bé bị mẹ bỏ rơi khi mới vừa sáu tháng tuổi.

Trong khi đó, Cao Nguyên vẫn ngồi trên sofa ở phòng khách chăm chú đọc báo, đọc chán thì lại xem tivi, dường như anh cũng chẳng có chút tình cảm nào với đứa bé mang họ của anh cả.

“Rè...rè...rè...”

Chiếc điện thoại bỗng rung bần bật trên giường. Gia Nhi với tay lấy, có tin nhắn mới. Cô nhìn vào màn hình, là tin nhắn của Huy.

“Anh muốn gặp em, công viên cũ nhé. Không gặp không về!”

Trên màn hình đồng hồ hiển thị tám giờ mười phút. Gia Nhi sức nhớ, từ lúc gặp anh ở ký túc xá đến nay cô vẫn chưa liên lạc với Huy, cô cũng không biết phải giải thích ra sao cho anh hiểu. Trong lòng cô chợt thổn thức, cô biết tính Huy, anh đã muốn gặp cô thì nhất định phải gặp. Nhưng làm sao cô có thể rời khỏi đây trong khi Cao Nguyên vẫn còn ngồi lì dưới phòng khách. Thôi thì dù sao cũng phải nói rõ ràng với anh ta.

“Anh Nguyên...”

“Hử?”

Cao Nguyên tay bấm remote chuyển kênh liên tục, trả lời nhưng mắt vẫn không nhìn Gia Nhi. Cô tự hỏi, Chủ tịch như anh thật sự không có việc để làm à?

“Tôi muốn ra ngoài một lát, tôi sẽ về ngay.”

“Sao?” Lúc này anh mới chịu tắt tivi, quay sang nhìn cô, nhú mày. “Ra ngoài làm gì?”

“Tôi...tôi có hẹn với bạn.”

“Bạn nào? Trai hay gái?”

“Đâu có liên quan đến anh?”

“Trả lời rõ ràng tôi sẽ cho cô đi!” Anh nói như ra lệnh.

“Thật ra thì...anh đã gặp rồi.”

“Tôi gặp rồi à?” Anh hỏi ngược lại, rồi ngược nhìn lên trần nhà, tay sờ cằm tỏ vẻ suy nghĩ. “À, là cậu nhóc ở ký túc xá đêm đó ư?”

Gia Nhi gật gật đầu. “Vậy tôi đi nha!”

“Khoan đã!” Cao Nguyên đứng lên, vươn vai như người vừa làm việc mệt mỏi. “Cô không được đi!”

“Tôi đã trả lời rõ ràng rồi cơ mà!” Cô cảm thấy thật khó chịu với cái người đàn ông nói hai lời kia.

“Cậu ta là bạn trai của cô à?”

“...”

“Này, tôi hỏi lần thứ 2 rồi đấy! Lần trước cô cũng im lặng. Im lặng là đồng ý phải không?”

“Tôi chỉ muốn biết tôi có thể đi không?”

“Không! Nhất định là không!”

“Một lần này thôi...tôi...tôi xin anh đấy.”

Chợt Gia Nhi nắm lấy tay áo của Cao Nguyên, mắt long lanh, giọng nói có pha lẫn sự nghẹn ngào. Ở đời, đàn ông con trai sợ nhất là nhìn thấy người con gái của mình rơi lệ. Gia Nhi không phải chính thức là “người con gái của anh”, nhưng mỗi lần gặp tình cảnh này, chẳng hiểu sao anh lại động lòng. Anh thở dài, nghĩ mình cuối cùng cũng đã sập bẫy. Xem như bản thân mình thương hại cô ta.

“Thôi được rồi. Tôi đưa cô đi!”

“Không cần đâu. Tôi tự đi được mà.”

“Tùy cô. Đi rồi thì đừng về đây nữa.” Cao Nguyên dứt hai tay vào túi quần, bỏ đi một mạch.

“Được rồi! Được rồi! Anh muốn sao cũng được!” Cô hậm hực đi ra cổng trước chờ anh. Trong khi đó, Cao Nguyên nhếch mép cười đắc thắng, bỗng có chút cảm giác lâng lâng khó tả lan trong lòng mỗi khi anh nhìn thấy cô bực tức nhưng phải cam chịu.

10. Chương 10

Công viên nơi Huy hẹn gặp cách ký túc xá Gia Nhi ở không xa. Trước đây, sau giờ học, hai người thường cùng nhau đến đây hóng mát, đi dạo, trao đổi chuyện học hành, bên nhau vui vẻ qua từng ngày. Huy cũng biết hoàn cảnh gia đình Nhi không tốt, cô luôn vất vả vì chuyện kiếm tiền chữa bệnh cho em trai và đóng học phí, thế nên, Huy đã nhiều lần đề nghị cùng phụ cô trang trải. Nhưng cô biết, gia đình Huy cũng chẳng khá hơn cô, vả lại, cả hai bên cạnh nhau bình yên là đủ, cô không muốn có ai gánh thêm vất vả vì cô.

Cao Nguyên gửi xe trong một trung tâm thương mại đối diện công viên rồi bảo Gia Nhi trong vòng nửa tiếng phải trở về, anh sẽ đi dạo trong trung tâm chờ cô, tiện thể mua vài món đồ gì đó.

Gia Nhi rảo bước đến chiếc ghế đá đặt trong một góc công viên cả hai thường ngồi, Huy đương nhiên đã có mặt đợi sẵn. Nhìn thấy cô, Huy định bước nhanh đến, nhưng đột nhiên cậu dừng lại, ánh mắt hơi bất ngờ, rồi nói với giọng đầy trách móc.

“Có vẻ như em đã thay đổi.”

Cô hiểu Huy muốn nói gì. “Ngoại hình em tuy thay đổi, nhưng thật sự tình cảm của em không hề thay đổi. Anh hãy tin em.”

“Em có biết những ngày qua tâm trạng của anh như thế nào không?” Huy bước đến gần cô một chút, bắt chợt ôm lấy cô, giọng nói có phần chua chát. “Anh cứ nghĩ anh có thể buông tay, chỉ cần không liên lạc, không quan tâm, anh sẽ không nhớ đến em nữa. Nhưng anh không làm được. Anh đã nhiều lần muốn xóa hẳn số điện thoại của em, nhưng thực chất nó đã nằm trong lòng anh, dù cho anh xóa bao nhiêu lần, anh vẫn nhớ rất rõ, nhớ cả những kỷ niệm của chúng ta. Chỉ một năm thôi, anh không nghĩ tình cảm của anh dành cho em sâu nặng đến thế. Em bảo anh tin em, vậy em hãy nói cho anh biết, người đàn ông đó là ai? Có phải là chồng của em không?”

“Phải!” Bỗng từ phía sau có giọng nói vang lên, giọng đàn ông. Huy và Gia Nhi ngoảnh nhìn, Cao Nguyên ngạo nghễ bước đến. Anh tiến về phía Gia Nhi, rồi kéo cô ra khỏi vòng tay của Huy, choàng tay ôm cô vào lòng. “Cô ấy là vợ tôi.” Anh trả lời ngắn gọn.

“Sao anh lại đi theo tôi?” Gia Nhi vùng vằng, nhưng vẫn bị anh giữ chặt.

“Anh là chồng em, anh không thể để cho em ở một mình với người nào khác.”

“Nhi...”

Đứng đối diện nhìn người con gái mình yêu thương đang trong vòng tay của một người khác, nỗi đau này Huy không thể nào diễn tả được bằng lời. Cậu đứng đó, gọi Gia Nhi một cách bất lực, hai tay run run nắm chặt thành nắm đấm, lúc này cậu chỉ muốn vung thật mạnh vào gương mặt cao ngạo của người đàn ông kia.

“Sao vậy? Muốn đánh tôi à?” Cao Nguyên bật cười. “Đáng lý ra cậu ôm vợ tôi, tôi là người đánh cậu mới phải. Nhưng nể mặt cô ấy, tôi không muốn làm lớn chuyện. Vả lại, tôi cũng biết cậu có tình cảm với Gia Nhi, đáng tiếc là, hiện tại cô ấy đã là người của tôi. Tốt nhất từ giờ trở đi, cậu đừng liên lạc hay hẹn gặp cô ấy nữa. Tôi sẽ không bỏ qua như lần này đâu.” Anh vỗ vai Huy, quay sang bên cạnh, chỉ thấy đôi mắt Gia Nhi đã đỏ hoe vẫn đang nhìn anh chăm chăm. “Gặp nhau thế là đủ rồi. Về thôi!”

“Tôi...tôi vẫn chưa nói xong.”

“Còn gì để nói nữa chứ. Về thôi! Con đang đợi em ở nhà đấy!”

“Anh...”

“Cô về đi! Từ giờ về sau, giữa chúng ta không còn gì nữa.” Huy gằn giọng nói từng chữ như muốn nhấn mạnh mối quan hệ giữa hai người đã thật sự chấm dứt. Sau đó bỏ đi một mạch trong màn đêm tĩnh lặng, bỏ lại Gia Nhi sững sờ trong đau khổ.

“Anh Huy! Anh Huy! Đừng đi mà...” Cô toan chạy theo, nhưng Cao Nguyên đã nhanh chóng nắm chặt tay cô.

“Buông tôi ra!”

“Ok! Ok!” Nhìn thấy Gia Nhi nước mắt ướt đẫm hai bên má, giận dữ vùng vằng, anh vội buông tay.

“Anh hài lòng rồi chứ? Anh giận đủ rồi chứ?” Cô hỏi trong cơn âm ức.

“Tôi chỉ muốn thử xem tình yêu của cậu ta có đủ rộng lượng để tha thứ cho cô không. Thật ra cô chia tay cậu ta cũng tốt, một người không có can đảm giành lại tình yêu, không có niềm tin vào người mình yêu thương, không đáng để cô luyến tiếc.”

“Anh im đi. Thực chất người không đáng được nhận tình yêu là anh. Trong mắt tôi anh chẳng khác một con ác quỷ lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui cho bản thân. Tại sao anh đồng ý cho tôi gặp anh ấy, sau đó lại trêu chọc tôi, thật sự tôi không hiểu anh đang nghĩ gì, anh muốn làm gì? Mọi thứ tôi đã chấp nhận theo ý của anh, tại sao anh không thể cho tôi giải quyết chuyện riêng của mình? Đối với anh, tôi hèn hạ lắm sao? Hành hạ tôi anh vui lắm sao?”

Cao Nguyên chột chùng hững vì câu nói cuối cùng của Gia Nhi. Anh trầm nghĩ, cô ấy nói đúng, tại sao anh lại phải quan tâm đến chuyện riêng của cô. Cô ấy và anh chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực, cô đi với ai là chuyện của cô, cô làm gì thì cũng mặc kệ, anh xen vào đời tư của cô ấy làm gì?

Suy nghĩ thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mình bị sỉ nhục nặng nề vì những lời oán trách vô căn cứ đó, Cao Nguyên tức giận nói.

“Phải, tôi xem thường cô, tôi thích nhìn thấy người khác đau khổ trước mặt tôi. Tôi cũng không nghĩ loại “gái bán hoa” như cô lại yêu một người thật lòng. Vả lại, nếu có tình cảm sâu nặng với cậu ta, tại sao cô lại làm cái nghề thấp hèn này chứ? Cô cũng chẳng khác gì tôi, cô không có quyền mắng nhiếc tôi. Nếu không chịu đựng được thì đừng làm nữa!”

Gia Nhi liếc anh bằng ánh mắt đáng sợ nhất mà từ khi gặp đến giờ anh chưa từng thấy. Cô nói từng chữ thật rõ ràng. “Được! Tôi không làm nữa!”.

Cao Nguyên sững sờ, anh mím chặt môi. “Giỏi! Giỏi lắm! Vậy thì đi đi!”

Như chỉ đợi anh nói ra câu này, Gia Nhi bỏ đi liền một mạch. Nhìn dáng cô từ từ khuất xa, phút chốc có gì hụt hẫng trong lòng, anh bực tức đá mạnh lon nước ngọt vô tội đang nằm lăn lóc dưới đất. Lúc này điện thoại lại reo. Số điện thoại nhà nhấp nháy trên màn hình.

“Má Lam à?”

“Cậu Nguyên! Hai người đang ở đâu? Ông bà chủ đã về rồi!” Đầu dây bên kia, giọng nói má Lam mừng rỡ.

“Sao?” Anh thất thần. “Chẳng phải ngày mai mẹ con mới về à?”

“Bà chủ nói bà nôn nóng gặp mặt cháu nên tranh thủ về sớm, tạo sự bất ngờ cho cậu. Cậu và cô Gia Nhi về nhanh nhé!”

“Con sẽ về ngay.”

Anh cúp máy, tâm trạng trở nên rối bời. Trong khoảnh khắc này anh biết việc anh cần làm là tìm lại người con gái kia bằng mọi cách. Ép buộc cũng được, năn nỉ cũng được, chỉ có cô ấy mới có thể giúp được anh.

Cao Nguyên chạy theo hướng của Gia Nhi vừa bỏ đi, nghĩ mình thật sơ suất vì không biết số điện thoại của cô. Anh vừa đi vừa nhìn xung quanh, tìm kiếm hết cả công viên cũng chẳng thấy bóng dáng của cô đâu cả. Đến khi đã thấm mệt, định ngồi xuống thềm nghỉ ngơi một lát, anh chợt nghe tiếng khóc đằng sau bụi hoa bên cạnh. Anh chậm rãi bước đến, Gia Nhi đang ngồi đó, úp mặt vào gối, khóc nức nở như chẳng màng đến xung quanh xảy ra chuyện gì.

“Này...” Anh chạm vào vai cô, vỗ nhẹ. Không có phản ứng. “Gia Nhi!” Lần này anh lay cô mạnh hơn. Bất chợt cô phản ứng, nhích vai mạnh một cái làm anh giật thót.

“Anh đi theo tôi làm gì?” Cô đứng phắt dậy, lấy tay quệt nước mắt.

“Về với tôi!” Anh vội nắm chặt tay Gia Nhi như sợ cô lại bỏ chạy một lần nữa.

Cô cười khẩy. “Anh nghĩ tôi là gì vậy? Muốn tôi đi thì đi, muốn tôi về thì về.”

“Mẹ tôi đã về.”

Cô nhìn anh, im lặng một hồi. “Vậy thì sao?”

“Xem như lúc này là tôi không đúng.” Anh nói thật nhỏ nhẹ.

“Phá hoại tình cảm của tôi, sỉ nhục tôi, anh nghĩ chỉ một câu nói không đúng của anh, tôi sẽ theo anh về à?”

“Vậy cô muốn tôi làm gì cô mới đồng ý theo tôi về?”

“Tôi không muốn về.”

Anh thở dài, buông tay cô ra, vòng đến trước mặt cô, hít một hơi thật sâu rồi nói. “Tôi xin em...” Anh cúi mặt lảng tránh đôi mắt long lanh của Gia Nhi, tiếp tục “xuống nước”. “Em vì Nguyên Dương...ở lại giúp anh nhé.”

11. Chương 11: Mẹ Chồng

Cao Nguyên phóng xe nhanh về nhà. Trên đường đi, anh không quên nhắc nhở Gia Nhi một vài chuyện trước khi gặp gia đình anh. Cô thở dài ngao ngán vì bị áp đặt trước quá nhiều phiền phức. Cô thầm nghĩ, nếu không vì câu nói cuối cùng của anh, à mà không, phải nói đúng hơn là nếu không vì có tình cảm với Nguyên Dương, không vì đứa em trai đang chờ cô mang tiền về chữa bệnh, cô đã không phải mệt mỏi vì anh như thế này. Vả lại, anh cũng đã đồng ý không xen vào chuyện riêng tư của Gia Nhi nữa, anh hứa sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ gặp Huy giải thích rõ mọi chuyện.

Quãng đường về không xa là mấy, nhưng Gia Nhi có cảm giác như mình đang đi đến một nơi xa xôi nào đó. Từ tối hôm nay, căn biệt thự đó sẽ xuất hiện thêm ba người nữa. Cô sẽ phải đối diện với ba gương mặt khác nhau, ba tính cách khác nhau. Hai ngày qua, cô đã phải chịu đựng một Cao Nguyên “lập dị” chỉ thích cười trên sự đau khổ của người khác, từ giờ đến hai tuần sau đó, cô sẽ phải chịu đựng thêm những gì, liệu vở kịch này có suôn sẻ như Cao Nguyên đã đạo diễn không?

Bỗng nhiên cô cảm thấy tim đập thành thịch như người con dâu chuẩn bị ra mắt gia đình nhà chồng thật, hai tay cô nắm chặt vào nhau, ánh mắt thấp thỏm nhìn ra ngoài đường phố. Chợt có cảm giác ầm ầm trên tay, cô giật thót quay lại, Cao Nguyên một tay lái xe, một tay nắm chặt tay cô. Gia Nhi vội rút tay lại, gắt gỏng.

“Anh làm gì vậy?”

“Trông em có vẻ lo lắng, tay em lạnh toát rồi.”

“Không cần anh giả vờ quan tâm. Tôi biết mọi chuyện anh làm chỉ vì muốn tôi giúp anh thôi. Tốt hơn hết là đừng chạm vào người tôi, còn cách anh xưng hô nữa, anh khiến tôi sồn gai ốc rồi đấy!”

Anh thở dài. “Phải, là anh cần em giúp, nhưng chẳng phải em cũng có lợi sao? Em không nghĩ rằng đứng trước người nhà anh, chúng ta mang danh là vợ chồng nhưng lại không có cử chỉ nào gần gũi hay xưng hô thân thiết, họ sẽ tin à?”

Gia Nhi bị nói trúng tim đen, đành im lặng. Cao Nguyên biết mình đang chiếm “thế thượng phong”, được đà lấn tới.

“Anh hứa, anh sẽ không có hành động nào quá đáng với em, được chứ?”

Câu hỏi của anh khiến cô bật cười. “Tôi là “gái bán hoa” đấy! Anh không cần phải hứa những điều thừa thãi ấy đâu!”

Cao Nguyên như người mộng du sực tỉnh giữa cơn mê muội. Đúng là lời hứa thừa thãi. Anh cảm thấy mình dường như ngày càng lún sâu vào bẫy. Tại sao lại như vậy? Lẽ nào vì tận mắt nhìn thấy tình cảm của Gia Nhi dành cho Huy, anh lại có thể thay đổi thành kiến của mình một cách chóng vánh? Không được, chắc chắn không. Cao Nguyên này, cả trên thương trường lẫn tình trường, là con hổ oai hùng, không thể mắc bẫy một con cáo nhỏ dễ dàng như thế.

Xe vừa về đến trước cửa nhà, má Lam đã mở cửa đợi sẵn. Trong lòng Gia Nhi càng rối bời hơn, tim đập loạn nhịp. Cao Nguyên bước xuống xe trước rồi lịch sự mở cửa xe cho cô. Trước khi vào nhà, anh không quên dặn dò.

“Xưng hô thân mật, cử chỉ tự nhiên, sẽ ổn thôi.” Anh mỉm cười, nắm lấy tay Gia Nhi tiến vào nhà. Không còn tâm trạng để tránh né nữa, cô chỉ cảm nhận được cái siết tay nhẹ của anh giúp tinh thần cô có vẻ ổn hơn.

Phía bên trong, bà Trần Lệ Xuân đang bế Nguyên Dương trên tay, âu yếm dỗ dành đứa cháu. Ông Phan Huy Cường đứng bên cạnh, nở nụ cười hiền hậu. Trên ghế sofa, một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc sành điệu, miệng nhai sing-gum nhóp nhép, chốc chốc chu miệng thổi bong bóng, mắt dán vào cuốn tạp chí.

“Ba! Mẹ!”

Cả ba người cùng ngược nhìn. Bà Lệ Xuân hôn nhẹ vào má Nguyên Dương, rồi đưa bé cho má Lam, bảo má Lam bế về phòng ngủ. Giọng nói của bà nhẹ nhàng nhưng có phần ra lệnh thể hiện ngay khí chất của một người đã từng điều hành một công ty lớn.

Cao Nguyên nhìn thấy ba mẹ đều ngồi xuống ghế, vội vàng dẫn Gia Nhi đi đến trước mặt hai người, anh lại siết chặt tay ra hiệu cho cô.

“Con...con chào ba mẹ!” Gia Nhi lí nhí, cúi gầm mặt.

“Xin lỗi, tôi chỉ có một người con gái.” Giọng bà đành lại.

“Mẹ...”

“Con có biết con đang làm gì không?” Bà ngắt lời Cao Nguyên. “Chuyện yêu đương nhăng nhít của con đầy rẫy trên báo chí, mẹ đã bỏ qua, lần này bỗng dưng cưới vợ, không báo cho ba mẹ biết, lại còn không tổ chức tiệc tùng, cứ thế mà sống chung như vậy à? Nếu thừa dịp này, báo chí lại đăng tin bừa bãi, con làm sao để giữ vững cái ghế Chủ tịch được nữa? Con có biết các cổ đông trong công ty đều muốn lợi dụng sơ hở của con để tranh giành cái ghế này không?”

“Thật ra thì lần này...con nghĩ để mọi chuyện ổn định sẽ làm đám cưới sau, tiện thể mời ba mẹ về làm chủ hôn. Nhưng con chưa kịp báo tin thì mẹ đã biết rồi.”

Gia Nhi rõ ràng là muốn chết đứng như trời trồng trước tình cảnh này. Thì ra, mẹ của Cao Nguyên không hề đơn giản. Thầm nghĩ về chuỗi ngày u ám sắp đến, cô chợt thấy muốn khóc.

“Cô tên gì?”

Bà Lệ Xuân tiến lại gần Gia Nhi từ lúc nào. Cô lùi lại, đứng sát vào lưng Cao Nguyên, lấp bấp trả lời.

“Gia...Nhi...”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Dạ...20...”

“20 tuổi à?” Một giọng nói the thé cất lên, người con gái trẻ tuổi vẫn ngồi trên sofa, nhếch mép cười. “Chỉ lớn hơn tôi một tuổi mà muốn làm chị dâu của tôi à?”

“Ngọc Hân!” Lúc này ông Cường mới lên tiếng nhắc nhở, Ngọc Hân im bật, liếc xéo Gia Nhi rồi lại tiếp tục đọc tạp chí.

“Ba mẹ cô làm nghề gì? Gia đình có bao nhiêu người?” Bà Xuân tiếp tục hỏi như thăm vắn tội phạm.

“Gia Nhi là con một. Ba mẹ cô ấy đã sang Canada sinh sống, vì việc học còn dang dở nên Nhi ở lại Việt Nam cùng người dì họ.” Cao Nguyên nhanh nhẩu trả lời hộ, vì anh biết người con gái đang đứng sau lưng anh sẽ không thể giữ vững tinh thần để nói mạch lạc những điều này.

Bà Xuân khoanh tay lại, ngồi mạnh xuống ghế. “Bắt đầu từ bây giờ, cô nghỉ học đi. Dù sao gia đình tôi cũng không cần cô phải ra ngoài kiếm tiền, tôi thừa sức nuôi thêm cô.”

“Không được...không được đâu ạ...” Gia Nhi hốt hoảng phản kháng.

“Mẹ tôi đã nói, cô có quyền phản đối à?” Ngọc Hân đặt mạng cuốn tạp chí xuống bàn, hất hàm nói.

“Em im lặng đi!”

Cao Nguyên quay sang quát Ngọc Hân, cô ta ầm ỨC, hậm hực chạy đến bên mẹ, một diễn hình của việc được nuông chiều từ nhỏ.

“Mẹ!!!!!!!!!!!!!!”

“Được rồi, được rồi! Đi cả ngày mệt lắm phải không, con lên phòng nghỉ ngơi đi. Ngày mai muốn đi đâu chơi, mẹ cho tiền!”

“Woa! Con cảm ơn mẹ! Chỉ có mẹ thương con nhất thôi!” Ngọc Hân hôn “chụt” lên má Lệ Xuân một cái. Trước khi đi, cô ta không quên thè lưỡi chọc tức Cao Nguyên và “hứ” Gia Nhi một tiếng. Nếu không phải có mẹ ở đây, anh đã dạy dỗ Ngọc Hân một bài học.

“Mẹ à, Nhi đang học hành dở dang, không thể bỏ ngang được.”

“Vậy con định khi nào làm đám cưới?”

“Con...chắc là...đợi Nhi học xong...” Anh ấp úng.

“Là khi nào?”

“Khoảng một năm nữa.”

Bà quắc mắt nhìn anh, có vẻ như đã không còn kìm nén được cơn giận. “Đầu óc của con đã bị nó làm mê muội rồi sao?” Bà chỉ chỉ tay vào thái dương của anh.

“Bà à, đừng nóng giận thế chứ! Thời buổi này có đám cưới hay không cũng chẳng còn quan trọng, chỉ cần

hai đứa nó làm giấy tờ đăng ký kết hôn là được rồi.” Ông Cường lên tiếng khuyên can.

“Tôi biết chứ! Nhưng vì con trai ông nó đâu phải là người nghiêm túc như người ta, ý mình nắm chức Chủ tịch rồi thì lại chẳng thêm quan tâm đến công ty, suốt ngày đem tiền lo cho bọn đàn bà con gái. Con hiểu được nó bao nhiêu? Con có nghĩ nó vào nhà này cũng vì tiền của con không?” Bà chỉ tay thẳng vào mặt Gia Nhi.

“Thôi đủ rồi!” Cao Nguyên giận dữ, nhìn thẳng mặt mẹ mình, nói giọng nghiêm túc. “Chẳng phải suốt mấy năm qua con đã bỏ sức lo cho công ty sao? Nhưng con cũng cần có cuộc sống của riêng con chứ? Tại sao mẹ cứ nghĩ mọi người đều vì tiền của gia đình mình? Gia Nhi là vợ con, là mẹ của Nguyên Dương, con tin tưởng cô ấy. Chuyện đi học của Nhi vẫn tiếp tục, còn đám cưới có tổ chức hay không, con đã lớn rồi, con sẽ quyết định sau.”

“Bốp!”

Cảm thấy bên má đau rát, Cao Nguyên đưa tay sờ mặt. Gia Nhi thất thần nhìn anh, rồi nhìn người phụ nữ đối diện gương mặt đã nổi gân xanh.

“Mẹ...”

“Chưa chính thức cưới hỏi, tôi cấm cô gọi tôi là mẹ!”

“Lên phòng đi em!” Cao Nguyên không nói gì thêm, anh nắm tay Gia Nhi đi lên phòng.

“Ba mẹ đã quyết định về đây ở luôn. Con liệu mà tính toán mọi chuyện đi nhé!” Lệ Xuân nói với theo, ánh mắt vẫn còn hằn học. Ông Cường bên cạnh chỉ biết vỗ vai bà khuyên nhủ.

—

12. Chương 12: Nụ Hôn

“Trời hiu hiu bấp bênh cánh diều làm dâu mới dăm ba chiều, rồi đêm nay mắt lệ tuôn trào thở than số kiếp làm dâu...”

Bài hát này trước đây Gia Nhi thường được nghe dì hát. Dì kể, ngày xưa mẹ cô rất vất vả vì mẹ chồng. Khi ba mẹ cô còn ở chung với nhau, mẹ thường xuyên bị bà nội mắng nhiếc. Bà nội cô bảo hai người không môn đăng hộ đối. Ba là con trai độc nhất của gia đình, mẹ sinh ra trong gia cảnh khó khăn, lại là chị cả, họ hàng thì đông đúc, bà lo khi ba mẹ cưới nhau ba sẽ phải mang thêm gánh nặng. Thế nhưng, vì ba quyết liệt kết hôn với mẹ, đời sống đời chết, bà nội đành miễn cưỡng chấp nhận. Về làm dâu bao năm, mẹ không có được một ngày vui vẻ trọn vẹn, lại thêm việc sinh con gái đầu lòng, thân phận làm dâu của mẹ càng chật vật hơn.

Khoảng thời gian Gia Nhi hai tuổi, mẹ sinh em trai, cứ ngỡ mẹ sẽ được lòng bà nội thì lại là lúc bà mắc căn bệnh đáng trí nặng. Bà không còn đủ minh mẫn nhận ra người thân xung quanh, cũng chẳng còn bận tâm đến việc gì, trí óc và sức khỏe càng ngày càng suy giảm. Thế là, mẹ phải đảm nhận thêm việc chăm sóc từ chuyện ăn uống đến việc vệ sinh hàng ngày của bà. Ròng rã gần hai năm, căn bệnh trở nặng, bà qua đời.

Nhưng dường như Thượng đế đã bỏ quên sự hạnh phúc của mẹ, không lâu sau mẹ phát hiện ra ba đã có người đàn bà khác trong suốt thời gian mẹ vất vả chăm sóc bà, nuôi dạy hai đứa con thơ. Mẹ ngậm ngùi trong đau đớn đưa hai chị em Gia Nhi về quê sống cùng người em họ. Nỗi đau và tủi nhục hóa thành bệnh, mẹ bị chứng trầm uất hành hạ dai dẳng sau một thời gian dài. Đến khi Gia Nhi lên bảy, mẹ cô đã tìm đến con đường quyên sinh. Mẹ chuẩn bị sẵn lò than trong phòng, nhốt cả em trai cô, khi đó may mắn là Gia Nhi đang cùng đi bán rau ngoài chợ. Gia Tuấn may mắn thoát khỏi bàn tay tử thần nhưng cũng vì thế mà ảnh hưởng đến thần kinh, sống trong sự ngổ ngẩn.

Ký ức tuổi thơ của Gia Nhi là những chuỗi ngày bất hạnh. Nhưng hiện tại, cô không nghĩ bản thân mình lại giẫm chân vào bước đường tương tự như mẹ.

Một là im lặng “chịu đấm ăn xôi”, chấp nhận là người con dâu ngoan hiền đứng sau lưng chồng chịu sự đay nghiến của mẹ chồng; hai là chống trả quyết liệt, đứng lên tranh cãi đến cùng để giữ lấy tình yêu. Nghĩ đến đây, Gia Nhi cảm thấy thật nực cười. Mình làm sao có quyền chọn lựa. Huống gì nói đến tình yêu, tình yêu của mình đã tan vỡ vì người chồng hờ kia rồi.

Gia Nhi ngồi co ro trên chiếc giường trong phòng của Cao Nguyên, chìm trong những suy nghĩ mông lung, rồi sẽ ra sao những ngày sắp đến?

“Gia Nhi...” Cao Nguyên ngồi xuống bên cạnh, chạm nhẹ vào vai cô.

“Đừng đụng vào người tôi!” Cô hất tay anh ra, hai tay ôm lấy đầu, mắt nhắm nghiền, có giọt nước mắt khế rơi.

“Em không sao chứ?” Anh lo lắng hỏi.

“Không...Tôi chỉ không ngờ là mẹ anh còn đáng sợ hơn cả anh.”

Anh thở dài, tựa đầu vào thành giường, mắt ngược nhìn trần nhà. “Thật ra ngày xưa mẹ anh không như thế đâu. Trong mắt anh, mẹ là người phụ nữ dịu hiền nhất trên đời. Chỉ vì thời gian sau khi ba anh qua đời, gánh thêm trách nhiệm lãnh đạo công ty, em cũng hiểu mà, một người phụ nữ nắm quyền hành cao sẽ không dễ dàng, lần lượt từng người cứ muốn lật đổ mẹ anh, tìm mọi cách, dùng mọi thủ đoạn tranh giành. Khi đó, mẹ đã gặp ba sau này. Ba đã giúp đỡ mẹ vượt qua mọi khó khăn, tấn công ngược lại những âm mưu xấu xa của những cổ đông khác. Đến khi anh thật sự có năng lực, mẹ mới trao cho anh nắm giữ công ty. Anh hiểu tất cả mọi việc mẹ làm đều vì con cái, mẹ chỉ muốn những điều tốt hơn cho anh, muốn anh nên người. Dù sao mẹ cũng không ngăn cản chuyện của anh và em, chỉ là...” Anh ngập ngừng. “Chỉ là mẹ mong hai chúng ta tổ chức đám cưới để danh tiếng của anh không bị mọi người đàm tiếu...”

“Danh tiếng của anh? Vậy anh có nghĩ cho cảm giác của tôi lúc này không? Ngay từ đầu anh chỉ nói thuê

tôi trong vòng hai tuần, giờ thì muốn tôi phải làm đám cưới. Không được! Không được! Tôi không ở đây nữa! Tôi phải đi, tôi phải đi!” Gia Nhi xúc động, đứng dậy bước về phía cửa phòng.

“Gia Nhi!” Cao Nguyên vội vàng chạy đến ngăn cản. “Em không thể đi. Em đã hứa sẽ giúp anh mà!”

“Tôi không thể, thật sự không thể! Tôi đã đánh mất đi người tôi yêu thương, vì cái gì chứ? Tôi sẽ tự kiếm tiền bằng cách khác, chứ không phải khổ sở ở đây!”

“Nhưng nếu em bỏ đi, anh sẽ giải thích ra sao với mẹ?”

“Đó là chuyện của anh! Tại sao anh không nói sự thật là anh đã ra ngoài ăn chơi, quen với những loại người không ra gì, hậu quả là phải chịu trách nhiệm nuôi thêm một đứa con. Bà ấy là mẹ anh, nhất định sẽ tha thứ cho anh. Còn tôi, tôi chỉ là một đạo cụ, nếu cứ ở đây, tôi không biết tôi sẽ phải chịu đựng thêm những việc gì.”

“Cộc...cộc...cộc...”

“Nguyên à, có chuyện gì mà om sòm vậy?” Giọng bà Xuân ngoài cửa vọng vào.

“Em bình tĩnh lại, đừng nói lớn như thế. Mẹ anh nghe được là sẽ có chuyện đấy!”

Cao Nguyên cuống quýt nài nỉ, giữ chặt Gia Nhi, trong khi bên ngoài mẹ anh cứ gõ cửa liên hồi.

“Buông tôi ra! Tôi phải đi!”

Gia Nhi vùng vẫy chống cự. Trong khi đó, bà Xuân nóng ruột, liền mở cửa bước vào. Bất chợt bà ngỡ ngàng với cảnh tượng phía trong. Ông Cường và Ngọc Hân đứng phía sau trợn to mắt nhìn.

Cao Nguyên không còn cách nào khác ngăn chặn sự kích động của Gia Nhi, anh đành phải ôm chặt cô, áp môi mình vào môi cô hôn nồng nàn. Khoảng vài chục giây sau đó, anh buông cô ra, gương mặt Gia Nhi thần thờ.

“Ồ...ba,mẹ...sao mọi người lại vào đây?” Anh giả vờ ngạc nhiên.

“Chẳng phải hai đứa đang cãi nhau sao?” Bà Xuân ngờ vực hỏi.

“Thật ra chỉ là chuyện vặt vãnh, vợ chồng nào lại không cãi nhau. Con xin lỗi vì đã làm phiền ba mẹ. Ba mẹ cứ về phòng nghỉ ngơi đi ạ.” Anh choàng tay ôm Gia Nhi thân mật.

“Ừm. Về phòng đi bà. Chuyện vợ chồng của hai đứa để chúng tự lo.” Ông Cường gật gù, kéo bà ra ngoài.

“Hứ! Nổi cả gai ốc!” Ngọc Hân rùng mình, ngoe nguẩy về phòng.

“Anh...anh...”

“Suyt!”

Gia Nhi vừa mở miệng đã bị Cao Nguyên lấy tay che lại. Anh kéo cô ngồi xuống giường.

“Á!!! Sao lại cắn anh?” Anh giật tay lại, vết cắn hằn rõ trên tay.

“Anh càng lúc càng quá đáng đấy!”

Không biết vì mệt mỏi với sự che giấu và tranh cãi hay vì vết cắn này, anh nhũn mảy, thay đổi thái độ. “Chẳng phải cô là gái bán hoa sao? Một nụ hôn có gì quá đáng! Mọi chuyện đều là do cô tự nguyện chấp nhận, giờ lại muốn đổi ý. Tôi đã xuống nước nài nỉ, cô đừng thấy vậy mà được đà lấn tới.” Anh đứng dậy, hai tay lại bỏ vào túi. “Chuyện đám cưới nhất định tôi sẽ giải quyết, tôi không để cô bỏ đi dễ dàng đâu!”

—

13. Chương 13: Nhật Kí

Huy sốt ruột nhìn ra ô cửa kính chiếc xe buýt đang chạy bon bon trên đường. Hai tay anh đan chặt vào nhau. Đạo gần đây vì chuyện của Gia Nhi nên tâm trạng Huy không được tốt, thế là ba người bạn thân cùng phòng ra sức lôi kéo Huy tham gia vào câu lạc bộ thể thao của trường, chủ nhật mỗi tuần sẽ tập trung ở sân trường luyện tập.

Sáng nay, vẫn như thường lệ, cả bốn người lại cùng vào trường. Khi huấn luyện viên vừa có mặt ở sân thì Huy nhận được cuộc điện thoại khẩn cấp của bệnh viện tỉnh. Bác sĩ báo tin ba Huy đang trong tình trạng nguy kịch, cậu phải nhanh chóng về quê ngay.

Hành lang của bệnh viện tỉnh đã chật hẹp, nay lại thêm người nhà bệnh nhân ngồi trải dài dọc theo các phòng khiến nơi đây trở nên thật ngột ngạt. Người thì ngồi chờ đợi người thân trước phòng cấp cứu, nước mắt lưng tròng, chốc chốc trông thấy có bác sĩ nào đó đi ra liền chạy đến hỏi han tình hình; người thì sắc mặt tái xanh cầm hồ sơ bệnh án trên tay; có người thì ánh mắt lộ rõ vẻ lo sợ nhìn vào phòng khi y tá tiêm từng mũi thuốc vào cơ thể người bệnh. Có lẽ đã đi đi lại lại nơi đây nhiều năm, Huy đã quen dần với những hình ảnh này. Nơi đây như một thế giới hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, đa phần mỗi người vào đây đều gặp phải những hoàn cảnh trở trêu bất hạnh nên không gian đầy vẻ ảm đạm. Huy nhớ đến lời nói của một bác sĩ thực tập mà cậu đã gặp hai năm trước đây: “Làm nghề như chúng tôi cũng khổ sở lắm, nếu như mọi người đều bình an thì có nghĩa là chúng tôi không có việc để làm, nhưng nếu có quá nhiều việc

phải làm suốt ngày thì lại đồng nghĩa với việc có nhiều người xảy ra tai nạn hay bệnh tật. Ngày ngày đối diện với những người khác nhau, những căn bệnh khác nhau, lại phải là người đầu tiên đối diện với người thân của họ tuyên bố rằng họ sẽ sống hay chết, không thể dùng lời nào để diễn tả được cảm xúc.”

Huy bước vào, nhưng phòng bệnh trống trơn, ba không ở trên giường, một cảm giác sợ hãi trào dâng trong lòng. Thường thì ba rất ít khi ra khỏi phòng, mỗi lần cậu về thăm, ông đều ngồi buồn bã trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ có vẻ như rất nhiều tâm sự, nhưng khi gặp Huy ông lại tỏ ra vui mừng, bình thản. Linh tính mách bảo có việc chẳng lành, Huy chạy ra khỏi phòng, tình cờ nhìn thấy người y tá trực ở khoa này, cậu vội hỏi.

“Cho tôi hỏi, cô có thấy ba tôi không?”

“Bệnh nhân trong phòng này là ba của anh à?”

Huy gật đầu.

“Ông ấy vẫn còn ở phòng cấp cứu. Sáng nay bỗng dưng ông ấy bị xuất huyết tiêu hóa nặng, bác sĩ nói có thể sẽ không qua khỏi...”

Cô y tá nhìn vào phòng bệnh nói với giọng buồn bã, quay lại thì đã không thấy Huy đâu.

Cửa phòng cấp cứu vẫn còn đóng kín, Huy căng thẳng tìm chỗ trống ở khe cửa để nhìn vào nhưng vẫn không thấy gì. Đợi đến khoảng mười lăm phút sau mới có bác sĩ từ trong bước ra.

“Bác sĩ, cho tôi hỏi, ba tôi sao rồi ạ?”

“Ba cậu là...” Người bác sĩ thối mặt.

“Nguyễn Minh An.”

“Thì ra cậu là con trai của ông An à? Sáng nay chính tôi đã nhờ y tá liên lạc với cậu.” Ông nhìn Huy buồn rầu, rồi lắc đầu. “Xin lỗi, cậu hãy vào trong gặp mặt ông ấy lần cuối. Chúng tôi đã làm hết khả năng nhưng ông ấy vẫn không qua khỏi.”

Ông An mắt nhắm nghiền nằm trên giường, đôi lúc mí mắt giật giật. Mái tóc bạc trắng, gương mặt hốc hác, thân hình gầy trơ xương. Huy bước đến bên giường, ngồi xuống cạnh ông, nắm lấy cánh tay xương xẩu, đôi mắt đã đỏ hoe.

“Ba...”

Bàn tay ông khô nứt nẻ, đôi mắt từ từ mở.

“Huy...ba cứ sợ sẽ không được gặp con nữa...”

“Bác sĩ nói ba không sao cả, ba đừng lo, nghỉ ngơi rồi sẽ khỏe lại thôi.” Huy giả vờ khuyên nhủ ông, cũng là tự an ủi bản thân mình.

“Con đừng nói dối ba...ba biết bệnh tình của ba...Ba không sợ chết, ba chỉ sợ không còn được ở bên cạnh con.” Ông nói giọng nặng nề, khó khăn. Có lẽ trong giây phút giữa sự sống chết, con người đã không còn sợ lưỡi hái tử thần, cũng như ông, chỉ sợ rằng khi nhắm mắt lại đã không còn được nhìn thấy người mình thương yêu.

“Ba đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi ba.” Huy không kiềm nén được cơn xúc động, nước mắt lăn dài trên má.

“Con đừng khóc...ba có chuyện cuối cùng...muốn nói với con.” Ông An như dốc hết mọi sức lực của mình nắm tay Huy thật chặt, giọng nói đã khó nghe dần. Huy phải cúi sát người mới có thể nghe được. “Những năm qua...ba chỉ say mê rượu chè...bỏ bê con cái...khi bệnh tật lại khiến con phải cực khổ chăm sóc...ba cảm thấy thật có lỗi với con...Dưới chiếc gối trên giường bệnh...có một quyển nhật kí...cuộc đời ba...gói gọn trong những dòng chữ đó...hy vọng con sẽ thông cảm cho ba...”

Giọng nói thều thào nhỏ dần, cái siết tay cũng từ từ rời lỏng, một giọt lệ rơi xuống cũng là lúc đôi mắt ông nhắm lại, trút hơi thở cuối cùng. Huy chỉ kịp gọi một tiếng ba lần cuối. Cậu ôm chặt lấy ông, khóc nức nở. Ngoài trời bỗng đổ mưa, dường như cũng muốn khóc thương cho một người về bên kia thế giới.

Ngày 2 tháng 6 năm 1983

Thời gian qua vất vả vì công việc, cuối cùng mình cũng đã thành công, mọi nỗ lực đã được các cổ đông công nhận và bỏ phiếu tán thành việc nhậm chức. Ngày mai sẽ là ngày chính thức trở thành chủ tịch, bắt đầu vào việc cải cách công ty thêm lớn mạnh. Nguyễn Minh An, cố lên!

Trang mở đầu là những dòng chữ ngắn gọn, có lẽ là vừa tập tành chuyện viết nhật kí. Huy lật trang tiếp theo.

Ngày 5 tháng 6 năm 1983

Vừa nhậm chức nên thật bận rộn, phải đi khảo sát những ngành nghề của các cổ đông, lên kế hoạch cho việc mở rộng thêm các cổ phần, thu tóm thêm nhiều công ty. Lên kế hoạch thì dễ nhưng thực hiện lại quá khó, không biết nên bắt đầu từ đâu, bên cạnh mình lại không có ai giúp đỡ, chắc là phải tìm thêm một trợ lý thôi.

Ngày 12 tháng 6 năm 1983

Hôm nay anh Văn đưa một người đến làm trợ lý. Cô ấy đã có kinh nghiệm làm việc năm năm, vì công ty cũ đã bị thu tóm, đến giờ vẫn chưa xin được việc làm mới. Anh Văn nói cô ấy là bạn thanh mai trúc mã của anh nên hoàn toàn tin tưởng. Mình tạm thời đồng ý, dù sao cũng đang cần người gấp.

Ngày 20 tháng 7 năm 1983

Hơn một tháng làm việc cùng người trợ lý, mình bỗng để ý đến cô ấy nhiều hơn. Những ngày mới bắt đầu cùng làm việc, mình có phần lạnh lùng với cô ấy, chỉ tập trung vào sổ sách, có hôm đến tận khuya mình còn ở công ty, cô ấy đã chịu ở lại để giúp đỡ. Mỗi khi nhắc đến cô ấy lòng mình lại có chút bồi hồi, ngay lúc viết những dòng chữ này, không hiểu sao tim mình lại có cảm giác hồi hộp. Chẳng lẽ mình...không...có thể chỉ là ngộ nhận.

Những trang tiếp theo, ông An viết đều đặn hơn, đều là những tình tiết xảy ra giữa ông và người trợ lý đó. Huy đọc theo dòng cảm xúc của ông như lạc vào một bộ phim tình cảm thời xưa. Cậu sực nghĩ, có thể nào người trợ lý đó chính là mẹ của mình? Huy tiếp tục đọc.

Ngày 5 tháng 8 năm 1983

Thật đê tiện! Tối qua mình đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Mình đã hành động hết sức tồi tệ. Tại sao mình lại không kiềm chế bản thân, uống quá nhiều rượu khiến đánh mất cái quý giá nhất của người con gái, lại là người mình vô cùng yêu thương. Cô ấy khóc rất nhiều, ngay lúc ấy mình vô cùng hoảng sợ và lo lắng, mình đã bỏ đi, để mặc cô ấy lẻ loi trong căn phòng ở khách sạn. Mình chẳng khác nào những loại đàn ông chơi bời. Không! Nguyễn Minh An này không phải là người bạc nghĩa, mình phải chịu trách nhiệm!

Ngày 10 tháng 8 năm 1983

Năm ngày rồi cô ấy không đến công ty, mình đã tìm cô ấy mọi nơi, anh Văn đã đi công tác ở tỉnh khác, mình không cách nào liên lạc được. Thật sự trong lòng rất bất an! Lệ Xuân! Em đang ở đâu?

Lệ Xuân? Cuối cùng Huy cũng đã biết tên của người trợ lý ấy.

Ngày 12 tháng 8 năm 1983

Mình đã nhận được thư của cô ấy, bất an trong lòng đã giảm dần. Thì ra cô ấy không hờn trách mình, chỉ là phải về quê nhà đột xuất vì mẹ trở bệnh. Mình phải thu xếp mọi công việc đi tìm cô ấy ngay lập tức.

Giữa hai trang này có kẹp một phong thư, có lẽ là bức thư ông An đã nhắc đến trong nhật kí. Huy mở ra xem.

“Anh An!

Xin lỗi vì những ngày qua em không đến công ty. Bệnh viêm phổi của mẹ em trở nặng, bà phải vào bệnh viện tỉnh cấp cứu nên em phải về ngay. Anh cho em xin nghỉ thêm vài ngày, mẹ em khỏe hơn em sẽ lập tức về công ty. Còn chuyện hôm trước...em không trách anh...chúng ta đã là người trưởng thành và em tin tưởng anh không phải là người bội bạc. Anh nhất định sẽ ở bên cạnh em chứ? Mong thư của anh!

Lệ Xuân”

Nét chữ mềm mại, giọng thư chứa đầy sự dịu dàng và tình cảm. Ba đã có tất cả, tiền tài, sự nghiệp và một tình yêu đẹp như thế, tại sao sau này lại trở nên nhếch nhác, bê tha? Huy trầm nghĩ.

Cậu đóng quyển nhật kí lại, cất vào balo. Mấy ngày hôm nay lo chuyện hậu sự của ba, Huy đã mệt mỏi rồi. May mà có hàng xóm xung quanh giúp đỡ, ba người bạn thân cũng vất vả từ Sài Gòn về phụ, cậu cũng được an ủi một phần nào. Nhưng trong lòng nổi cô đơn vẫn cuộn cuộn như sóng biển. Những dòng chữ về tình yêu của ba khiến Huy nhớ đến tình yêu của bản thân mình. Huy lấy điện thoại, bấm đến số máy của Gia Nhi, chợt dừng lại.

“Người ta đã là vợ, là mẹ. Mình gọi điện chỉ thêm phiền phức cho cô ấy.” Huy thở dài, nước mắt lại rơi. “Nhi, anh thật sự rất nhớ em!”

—

14. Chương 14

Đầu tuần, Cao Nguyên tiếp tục đi làm, Gia Nhi cũng được đến trường. Mặc dù bà Xuân có hẳn học như thế nào, buổi nói chuyện nào cũng đề cập đến vấn đề cưới hỏi của cả hai, Cao Nguyên vẫn khẳng khái gia hạn thời gian, sau đó họ lại tranh cãi, vẫn là Gia Nhi đứng im thín thút sau lưng anh, vẫn là ông Cường đứng cạnh bà vỗ vai vuốt giận, vẫn là Ngọc Hân chốc chốc lại “châm dầu vào lửa”. Quả là giàu hay nghèo, ai cũng có nỗi khổ tâm.

Buổi sáng, Cao Nguyên đưa Gia Nhi đến trường, sau đó mới đến công ty. Cô đã từ chối khi anh đề nghị chuyện này, nhưng khi nghe anh “hù dọa” nếu không đồng ý thì phải ở nhà, cô đành miễn cưỡng chấp nhận. Song, cô nói với anh đậu xe ở cách xa trường một chút.

Đầu học kỳ mới, sân trường cũng nhộn nhịp hơn hẳn. Tuy thế nhưng Gia Nhi vẫn cảm thấy lạc lõng. Những ngày trước kia, đi đâu cũng có Huy bên cạnh, tuy đa số chỉ thảo luận về việc học tập, nhưng Nhi vẫn thấy vui. Lại thêm thỉnh thoảng ba người bạn thân của Huy nhìn thấy, họ lại trêu chọc, khiến Nhi và Huy chỉ biết cúi đầu đỏ mặt cười lấy lệ.

Gia Nhi mỉm cười nhớ đến những kỉ niệm đó, cô bỗng nhớ Huy còn cào, lại nhớ ánh mắt căm thù của Huy khi ở công viên, lòng thấy đau nhói. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, đi đến những góc sân nơi cả hai thường ngồi, đến cả phòng học của Huy, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc. Chẳng lẽ khi đã không còn duyên phận, ngay cả tồn tại cùng một không gian nhỏ như thế này vẫn không thể nào nhìn thấy nhau? Mà liệu khi gặp Huy, cô giải thích tất cả mọi chuyện, Huy sẽ tin chứ? Gia Nhi thở hắt thất vọng, buồn rầu

bước đi. Bất chợt từ đằng xa có tiếng gọi.

“Gia Nhi!!!”

Gia Nhi ngẩng nhìn, thì ra là Hoàng. Cô tự trách bản thân mình thật ngu ngốc, bạn của Huy nhiều vô số, lẫn nam và nữ, tại sao lại không nhớ đến chi tiết này chứ? Cũng may cô được gặp ngay một người chuyên nắm rõ mọi tin tức.

“Anh Hoàng!” Cô mừng rỡ như nhặt được vàng, không để Hoàng lên tiếng trước, vào thẳng vấn đề ngay.
“Anh có gặp anh Huy không?”

“Trước khi trả lời câu hỏi của em, anh có chuyện muốn hỏi.” Hoàng ra hiệu cho Gia Nhi cùng cậu ngồi xuống chiếc ghế đá trước hành lang các phòng học. Gia Nhi biết Hoàng muốn hỏi gì, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần để trả lời cho những ai thực sự muốn biết.

“Anh muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra giữa em và anh Huy, phải không?”

Hoàng đẩy cặp mắt kiếng lên, gật đầu.

“Đúng là giữa em và Huy đang có chút hiểu lầm, nhưng em không biết phải làm thế nào giải thích cho anh ấy hiểu. Vả lại, chuyện này...em cũng không muốn ai biết. Xin lỗi anh.”

“Anh hiểu mà. Anh chỉ muốn xác minh thực sự giữa hai người có thật là không còn cách cứu vãn không?”

“Anh Huy nói gì với anh à?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Có một đêm, Huy về ký túc xá trong tình trạng thê thảm không thể nào tả được. Đôi mắt sưng húp, quần áo xuề xòa, ánh mắt thì thất thần, những ngày sau đó thì không nói năng gì, cứ lặng lẽ ở trong phòng, bọn anh phải khuyên giải nhiều lắm mới có thể lôi kéo nó bước xuống giường cùng đi luyện tập thể thao. Anh hỏi nó có chuyện gì xảy ra thì chỉ nhận được ba chữ: “Chấm dứt rồi!” Trước đó nữa, nó có đem món quà sinh nhật tặng em, nhưng đi được một lúc thì lại ỉu rĩ về, bọn anh chỉ nghĩ rằng quen nhau rồi giận nhau là chuyện thường tình, nên cũng không hỏi đến nữa.”

Gia Nhi nghe những lời Hoàng nói mà tim đau thắt. Cô không ngờ mình đã làm Huy tổn thương nặng nề đến thế.

“Vậy hiện giờ anh Huy đang ở đâu? Em đã đến phòng học mà vẫn không thấy anh ấy? Dù sao đi nữa, em vẫn muốn giải thích mọi chuyện với anh Huy.”

“Có thể nó sẽ nghỉ học vài ngày. Tinh thần của nó vừa ổn định hơn một chút thì lại có chuyện xảy ra.” Hoàng ngược nhìn trời, như thể trách móc tại sao mọi chuyện bất hạnh cứ luân phiên kéo đến với người

bạn thân của mình. “Em cũng biết tình trạng sức khỏe của bác An phải không? Chủ nhật vừa rồi bác ấy đã qua đời, nó phải về quê để lo chuyện lễ tang. Bọn anh cũng có xuống phụ giúp, trông nó ốm đi hẳn, không còn là “Nam vương” trong mắt các nữ sinh của trường nữa.” Hoàng cười, một nụ cười chua chát.

Gia Nhi bên cạnh cũng đã rơi lệ. Chỉ không gặp Huy một thời gian dài mà đã có nhiều chuyện xảy ra như vậy, trong khi đó cô lại không ở bên cạnh động viên tinh thần cho Huy, bao nhiêu ảm ức cứ như trào ra hết trong những giọt nước mắt.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa! Mọi người nhìn thấy sẽ nghĩ anh ăn hiếp em đó!” Hoàng cuống quýt vỗ về.

“Em tồi tệ thật! Ngay cả người mình yêu thương gặp khó khăn, em cũng chẳng thể làm gì, chỉ biết ngồi đây mà khóc, lại khiến anh ấy phải chịu tổn thương nặng nề. Em không hiểu nổi bản thân em đang thành ra cái gì nữa!”

“Em đừng tự trách mình, mọi chuyện trên đời không phải do chúng ta quyết định, còn chuyện xảy ra với Huy, chỉ là một trong số những mất mát mà đến lúc nào đó mỗi người trong chúng ta đều phải gánh lấy. Trước mắt em cứ bình tâm lại vào tập trung vào việc học, anh nghĩ Huy cũng không muốn nhìn thấy em vì nó mà học hành sa sút. Nếu em đã nói mọi chuyện của cả hai đều là hiểu lầm, anh tin nhất định Huy sẽ thông cảm cho em. Cứ để nó được yên tĩnh, khi nào nó vào lại Sài Gòn anh sẽ báo cho em biết.”

Gia Nhi lau nước mắt gạt đầu, nhìn Hoàng với ánh mắt biết ơn.

Năm giờ chiều, Cao Nguyên đến đón Gia Nhi tan học. Nhìn thấy nét mặt u ám của cô, anh lại tò mò.

“Hôm nay có gặp cậu Huy gì đó không?”

“Không!”

“Thế nên mới buồn đó à?”

“Không!”

“Thế tại sao gương mặt cứ như đưa đám vậy?”

“Mệt thôi!”

“Đi học chẳng phải chỉ ngồi yên trong lớp, nghe thầy cô giảng bài thôi sao? Làm gì nữa mà mệt?”

“Không được khỏe thì mệt!”

“Tại sao lại không được khỏe?”

Gia Nhi liếc mắt nhìn anh, ám chỉ anh còn muốn hỏi tới khi nào nữa.

“Sao không trả lời?”

“Muốn được yên tĩnh.”

Lần này đến lượt Cao Nguyên nhìn cô, cô tựa đầu vào ghế, khép mắt lại.

“Em không nói, tôi sẽ gặp cậu ấy hỏi đấy nhé!”

“Có muốn cũng không gặp được.” Gia Nhi vẫn nhắm mắt, trả lời với giọng bất lực.

Anh “à” lên một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu ra mọi chuyện. “Rốt cuộc cũng là vì không gặp được tình nhân nên buồn. Chuyện nhỏ thôi mà, nếu em muốn gặp tại sao lại không gọi điện thoại cho cậu ta?”

“Gặp rồi tôi phải nói gì? Anh không nhớ hôm ở công viên, anh ấy đã rất hận tôi sao? Nhìn thấy số điện thoại của tôi, có lẽ anh ấy cũng không muốn nhắc máy.”

Cao Nguyên biết cô đang muốn nhắc lại “tội lỗi” của anh, anh đành im lặng, không dò hỏi tới cùng nữa. Dù sao anh cũng đã hứa sẽ không can thiệp vào chuyện riêng tư của cô.

“À, hôm nay ba mẹ đã đi dự tiệc, sẵn dịp đi đâu ăn tối nhé!” Anh sức nhớ.

“Vậy thì tôi càng phải ở nhà, để tận hưởng cảm giác yên tĩnh trọn vẹn.”

Gia Nhi bình thản trả lời, trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút. Mấy hôm nay ở trong nhà thật là ngột ngạt khi phải đối diện với ánh mắt hăm hực của “mẹ chồng”, cái nhìn khinh khỉnh của cô “em vợ”. Cô mở mắt nhìn ra ngoài cửa kính, bất chợt trông thấy xe đang tấp vào lề rồi dừng hẳn.

“Chuyện gì vậy? Xe hết xăng à?”

“Em có biết thái độ của em khiến tôi rất khó chịu không?” Cao Nguyên nhăn nhó, tay buông vô lăng, quay hẳn người sang phía Gia Nhi.

“Tôi? Tôi lại nói gì sai à?” Cô thật sự không hiểu.

“Từ trước đến giờ chưa có người con gái nào nói chuyện lạnh nhạt với tôi như em. Biết bao nhiêu cô gái bên ngoài muốn được đi ăn cùng tôi, em nghĩ em là ai mà dám từ chối tôi một cách thẳng thừng như thế hả?”

Cô nhếch mép cười. “Anh có cảm thấy bản thân mình rất tự cao tự đại không? Tính cách của anh chẳng khác nào một đứa trẻ con được nhiều người nuông chiều. Nhưng đáng tiếc tôi lại là một người không thích chiều chuộng ai.”

“Em...”

Anh ghen giọng, nói không nên lời. Bất thành linh anh nắm chặt lấy tay Gia Nhi, ghì sát cô vào lòng, áp môi mình vào môi cô, mặc cho cô vùng vẫy quyết liệt, anh vẫn mặc kệ, cho đến khi cô cắn thật mạnh vào môi anh bật máu, anh mới chịu buông.

“Anh điên rồi sao???” Cô tức giận mở cửa xe bỏ đi.

Cao Nguyên không đuổi theo, anh đưa tay chùi vết máu trên miệng, bực tức đập tay vào vô lăng. Trong lòng rối như tơ, anh cũng không hiểu vì sao mình lại hành động như vậy? Vì sao lại bực bội khi không được cô ta quan tâm? Vì sao lại luôn muốn trong mắt cô ta chỉ có bản thân mình? Chẳng lẽ...đã chấp nhận thua cuộc, tự nguyện rơi vào bẫy của con mồi?

Gia Nhi lang thang trên đường gần hai tiếng đồng hồ, chẳng biết đi về đâu. Người đàn ông kia thật sự xấu xa, tồi tệ, cô không đoán được anh nghĩ gì, sẽ làm những chuyện gì nữa, thôi thì nhân cơ hội này, trở về ký túc xá, làm lại một Gia Nhi bình thường như trước kia, không thấp thỏm, lo lắng, không cần phải nhún nhường ai. Nhưng còn chuyện tiền bạc chữa bệnh cho em trai, phải làm cách nào đây? Cô đã lỡ hứa với dì cuối tháng sẽ đem tiền về chuyển Tuấn đến bệnh viện ở Sài Gòn. Nghĩ đến đây, lòng cô lại rối mở mịt, ngược mắt nhìn trời, đã một màu tối đen.

Điện thoại lại reo. Số máy lạ.

“Alo? Alo?” Đầu dây bên kia không lên tiếng, Gia Nhi chỉ nghe thấy một tiếng hắng giọng, quen thuộc lắm.

“Huy...là anh à?”

Giọng Huy lặng lẽ. “Ừm...Anh...anh có thể nói chuyện với em không?”

“Em cũng có chuyện muốn nói với anh.” Nỗi lo toan dường như biến mất, thay vào đó là sự nhẹ nhõm hơn hẳn, cô đứng tựa vào vách tường của một tòa nhà đã đóng cửa, tay nắm chặt điện thoại.

“Không có ai bên cạnh em à?”

“Không...không! Em đang ở một mình trên đường.”

“Sao em không về? Có chuyện gì xảy ra à? Người đàn ông đó...à không...chồng của em...”

“Anh ta không phải là chồng em!” Cô ngắt lời ngay. “Huy, anh có niềm tin vào em không?”

Huy im lặng một hồi, lại nói tiếp. “Xin lỗi, anh thật sự không trả lời được.

Thật sự thì anh rất hận em, nhưng anh vẫn không kiềm lòng được. Anh vừa đi dạo xung quanh, nhìn thấy món chè đậu em thích ăn nhất, anh lại nhớ em.”

Gia Nhi tay run run, mắt ướt đầm, sụt sùi nói. “Em xin lỗi...Em không ở cạnh anh trong lúc anh đau buồn nhất, em biết em có nói gì anh cũng không tin em nữa. Nhưng anh hãy cho em thời gian, hai tuần sau, anh sẽ hiểu rõ mọi chuyện, em sẽ lại là một Gia Nhi như trước đây trong lòng anh.”

Huy gác máy. Đã đủ rồi, nếu lần sâu sẽ không đứng lên được nữa. Lúc này, trong lòng Huy, còn một chuyện quan trọng hơn cả.

15. Chương 15

“Em đang ở đâu?”

Tin nhắn của Cao Nguyên gửi đến khi Gia Nhi vẫn còn ngồi lặng lẽ ở một trạm xe buýt trên đường. Cô định sẽ tự đi về một mình, nhưng quên mất chiếc túi xách đã để trên xe của Cao Nguyên, cả bóp tiền nằm trong đó. Giờ trên người cô, chỉ có chiếc điện thoại cũ kĩ này là có giá trị nhất.

“Trạm xe buýt trên đường Nguyễn Văn Cừ, gần vòng xoay Lý Thái Tổ.”

Khoảng nửa tiếng sau Cao Nguyên đến nơi, cô lặng lẽ lên xe, ngoan ngoãn để anh đưa về nhà một cách kì lạ.

“Xin lỗi, lúc chiều là do tôi không kiềm chế được nên mới hành động không đúng với em, lần sau...”

“Không, là tôi xin lỗi mới đúng, tôi đã cản anh. Thật ra tôi không có quyền phản kháng thô bạo như vậy. Anh đã bỏ ra một số tiền lớn để thuê tôi về thì đáng lẽ tôi phải là người chiều theo ý của anh. Nếu như gặp phải một người nào khác, có lẽ tôi đã bị đuổi việc từ lâu rồi, chứ không phải được anh xuống nước nài nỉ như thế này đâu. Anh yên tâm, bắt đầu từ hôm nay, tôi hứa với anh, anh nói gì tôi cũng nghe theo, anh muốn làm gì cũng được, tôi sẽ để cho anh có thêm thời gian để giải quyết mọi chuyện với gia đình anh, chỉ cần tôi được trở về là tôi trước đây, đường ai nấy đi, không ai nợ ai.”

Người ta nói con gái là chúa mau thay đổi quả thật không sai. Hai tiếng trước chồng trả quyết liệt, hai tiếng sau đã quay ngoắt 180 độ. Như thế cũng tốt, anh không còn phải bận tâm thêm việc dỗ dành mẹ rồi

lại phải năn nỉ cô. Nhưng chỉ có điều, câu nói “đường ai nấy đi, không ai nợ ai” như có một vật nhọn đâm trúng vào tim anh.

Từ ngày bà Xuân về, Gia Nhi ít được tiếp xúc với Nguyên Dương. Hầu hết tối nào bà cũng vào phòng chơi đùa và dỗ dành đứa cháu, dường như trong mắt bà không có người con dâu này, à mà thật sự cô cũng chẳng phải là con dâu. Còn Cao Nguyên vẫn thế, cũng chỉ đứng tựa cửa nhìn vào, có chăng chỉ một cái mỉm cười khi ánh mắt thơ ngây và tròn xoe của Nguyên Dương nhìn về phía anh.

“Vừa rồi mẹ mới được gặp lại vài người bạn, trong đó có dì Mai trước đây ở gần nhà mình, con còn nhớ không?”

“Ai ạ?” Cao Nguyên ngơ ngác gãi đầu suy nghĩ.

“Dì Mai làm trong công ty bất động sản, có hai đứa con, một trai một gái. Đứa con gái tên My, ngày trước đi đâu con và nó cũng có nhau, thân như thanh mai trúc mã, mẹ cũng đã từng nghĩ đến việc cưới nó cho con đấy!” Bà vừa nói vừa liếc nhìn thái độ của Gia Nhi, cô vẫn chỉ cúi đầu chăm chú vào việc gọt mấy trái táo trên bàn.

“À...ừm...con nhớ rồi...nhưng sao bỗng dưng mẹ lại nhắc đến chuyện này.”

“Thứ sáu tuần này là đám cưới của con trai bà ấy. Tình cờ hôm trước gặp lại nên tiện thể mời mẹ đến dự. Hôm đó con cũng sắp xếp thời gian mà đi.”

“Dì Mai là bạn của mẹ, ba và mẹ đi thì được rồi, hoặc là đưa Hân đi cùng, con sẽ ở nhà với Gia Nhi và Nguyên Dương.” Anh bình thản đưa lên miệng một miếng táo, ngồi ngả ra ghế, choàng tay ôm eo Gia Nhi.

“Mẹ muốn con đưa Nhi đi!” Bà nói rõ ràng từng chữ.

“Sao ạ?” Anh bật dậy, vô tình đụng trúng Gia Nhi khiến dao cứa vào tay cô chảy máu. “Ồ...em không sao chứ?”

Cô bỏ hẳn cây dao xuống bàn, ôm lấy ngón tay, lắc đầu.

“Không sao.”

“Đưa anh xem!” Anh cầm lấy tay cô, sau đó chợt đưa lên miệng ngậm tĩnh bơ trước mặt bà Xuân và Gia Nhi.

Cảm giác âm ỉ trên đầu ngón tay bất thành linh như chạy vào tận vị trí của tim, rồi lan tỏa dần khắp cơ thể khiến cả người Gia Nhi nóng ran. Cô nhanh chóng rút tay lại.

Bà Xuân bèn hắng giọng.

“Hai đứa muốn tình tứ thì cứ về phòng. Còn chuyện dự tiệc cưới, nhất định hai đứa phải có mặt! Mẹ muốn nhân tiện ra mắt Gia Nhi với mọi người, sau đó tính luôn chuyện cưới hỏi!” Bà bỏ về phòng, để lại hai ánh mắt vẫn còn ngượng ngùng nhìn nhau.

“Không sao chứ?” Cao Nguyên giả vờ lấy remote ti vi, không bấm gì, chỉ xoay xoay trên tay, lại hỏi.

“Không. Tôi về phòng trước.” Gia Nhi hai tay đan chặt vào nhau, bước thật nhanh về phòng.

Sáng sớm, Ngọc Hân đón taxi đến chỗ hẹn. Thời tiết Sài Gòn nóng bức, làn da trắng hồng của cô cũng bị ánh nắng làm cho đen sạm, gương mặt lốm đốm mụn khiến cô lúc nào cũng phải mang khẩu trang, trét đầy kem chống nắng. Hân leo lên xe, đưa địa chỉ mà bạn cô đã gửi qua tin nhắn cho người tài xế.

Nhìn dòng người nườm nượp chạy ngoài đường, Ngọc Hân có chút ngột ngạt. Cô đóng chặt cửa kính, nói với tài xế mở máy lạnh, sau đó lấy hộp trang điểm tô lại son, nhìn kĩ gương mặt trước khi đến nơi. Hân nghĩ đến người bạn sắp được gặp, Ly là bạn thân cô quen đã lâu trên facebook. Trước kia thỉnh thoảng cũng có về Việt Nam nhưng cả hai chưa từng hẹn gặp đi chơi cùng nhau, nghe Ly nói hôm nay ở trường có tổ chức lễ kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập nên nhân tiện rủ cô đến tham quan.

“Tớ đến rồi! Cậu đang ở đâu?”

Ngọc Hân đứng trước cổng trường, vừa nói điện thoại vừa nhìn khắp xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy Ly đang từ trong trường bước ra.

“Tớ tưởng cậu không đến chứ?” Ly mắt sáng ngời, rạng rỡ ôm chầm lấy Hân.

“Cậu đã mời làm sao tớ không đến chứ? Mà đây là trường cậu học à? Cũng rộng rãi thật đó!”

Cả hai đi cùng nhau vào trường. Có nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Hân. Sắc đẹp của Ngọc Hân không phải là loại tầm thường, cô thừa hưởng ánh mắt sắc sảo từ mẹ, sống mũi cao từ cha, đôi môi trái xoan lấp lánh sắc hồng, làn da tuy rám nắng nhưng vẫn còn nét rạng ngời tươi tắn. Dù chỉ mặc giản dị áo thun quần jean thể nhưng Ngọc Hân vẫn nổi bật, vẫn tạo được sự thu hút của các sinh viên nam trong trường.

“Cậu xinh đẹp như thế này khiến tớ đi bên cạnh cũng phải ganh tị đấy nhé! Nhìn xem bao nhiêu chàng trai đang mê mẩn kia!” Ly cười khúc khích.

“Nhìn cậu thì có!”

Hân cùng ngồi với Ly trên hội trường, nhanh chóng làm quen với những người bạn của Ly, họ trò chuyện rôm rả trong thời gian chờ đợi buổi khai mạc bắt đầu. Đúng tám giờ, trên sân khấu mở nhạc, hai người

dẫn chương trình bước ra. Lúc đầu, Hân vỗ tay hào hứng, nhưng đến khi nhìn kĩ lại, cô giật mình, người con gái kia trông quen quen.

“Ly! Người dẫn chương trình kia cũng là sinh viên của trường à?” Cô vội quay sang hỏi.

“Đúng rồi! Hai người đó là đôi “kim đồng ngọc nữ” trong trường tớ đây! Người con trai tên Minh Huy, năm ba khoa Quan hệ quốc tế, còn bên cạnh là Gia Nhi, năm hai cùng khoa.”

“Học khoa Báo chí quả là có khác nhỉ! Thế...hai người họ là một cặp à?” Hân giả vờ hỏi.

“Khoa tớ có một anh là bạn thân của Minh Huy, anh ta còn biết nhiều chuyện hơn tớ nữa. Lúc trước hai người họ là một cặp, nhưng dạo gần đây hình như chia tay rồi.”

“Chia tay rồi? Cậu có biết lý do không?”

“Tớ nghe nói là Gia Nhi đang quen với một đại gia giàu có. Khoảng hơn một tuần trước có nhiều người đã nhìn thấy cô ta từ trên một chiếc xe hơi đắt tiền vào ký túc xá thu dọn đồ đạc. Chỉ tội nghiệp cho chàng trai kia, trước đây có rất nhiều cô gái cùng khoa, thậm chí khác khoa theo đuổi, nhưng anh vẫn một mực chung tình với cô ta. Giờ bị phụ bạc mà vẫn cố gắng vui vẻ trước mặt mọi người.”

Ngọc Hân nhìn lên sân khấu, tuy cả hai cùng chủ trì các tiết mục rất suôn sẻ nhưng đúng là có vẻ ngượng ngịu, vẫn giữ một khoảng cách nhất định, thỉnh thoảng ánh mắt của Huy và Gia Nhi vô tình chạm nhau nhưng rồi cũng lập tức nhìn về hướng khán giả. Ngọc Hân lại hỏi thêm một chuyện.

“Vậy cậu có biết gia cảnh của cô gái đó ra sao không?”

“Tớ chỉ biết cô ta mồ côi ba mẹ từ nhỏ, là hình mẫu điển hình cho sinh viên nghèo vượt khó, ở ký túc xá của trường, thỉnh thoảng nghỉ hè hoặc dịp lễ thì lại về quê thăm ai đó, tớ không rõ lắm.” Ly nhún vai. “Mà sao thế? Cậu quen cô ta à?”

“Tớ chỉ tò mò thôi. Nghe cậu kể, tớ cũng cảm thấy tội nghiệp cho anh chàng kia.”

Ngọc Hân ra vẻ thương hại nhưng trong lòng thầm đắc ý. “Phen này có chuyện hay rồi!”

16. Chương 16

Sau buổi lễ ở trường, Gia Nhi toàn thân mệt rũ rời vì phải chạy tới chạy lui sắp xếp các tiết mục. Hai ngày trước tổng dợt, cô cứ nghĩ Huy sẽ không tham gia dẫn chương trình cùng cô nữa, nào ngờ khi gặp lại, Huy vẫn tỏ thái độ bình thường với cô, chỉ có điều không còn thân mật và dường như lạnh nhạt với cô hơn trước. Huy vẫn cười cười nói nói với tất cả mọi người xung quanh, nhưng khi đối diện với Nhi, cậu ít nói lại, chỉ

nói những chuyện cần thiết trong buổi lễ, hầu như không nhắc đến chuyện riêng tư của cả hai. Trong lòng Gia Nhi cảm thấy như mất mát một điều gì đó quá lớn, khi cả hai cùng đứng cạnh nhau, bên ngoài tỏ vẻ thân thiết nhưng cự ly hai trái tim đã dần dần có khoảng cách. Cô cảm nhận được Huy đã quay lưng lại với mình. Cuộc sống mọi điều đều có quy luật, đều có mặt tốt lẫn mặt xấu. Có lẽ Huy không còn bên cạnh Gia Nhi sẽ khiến cô đau lòng, nhưng thực chất khi Huy biết được mọi chuyện, chấp nhận tha thứ cho Nhi, giữa hai người đã có một bức tường vô hình ngăn cản, liệu cả hai có còn niềm tin vào tình cảm của bản thân để cùng nhau bước tiếp?

Hằng ngày Cao Nguyên vẫn đưa đón Gia Nhi đều đặn, sự tranh cãi cũng giảm dần, thay vào đó cô chỉ liên tục hỏi anh công việc này khi nào hoàn thành và liên tục nhận được câu trả lời lấp lửng từ phía anh.

“Vẫn còn hai ngày nữa mới đúng thời hạn hai tuần, em cũng đã đồng ý gia hạn cho anh thì đừng sốt ruột thế chứ.”

Gia Nhi thở dài, ngồi vào bàn học. Cao Nguyên vừa cười vừa bỏ ra ngoài. Anh biết tối nào cô cũng cặm cụi vào sách vở, thế nên tốt nhất là nhường không gian yên tĩnh cho cô. Trước khi khép cửa phòng, anh quay lại nhìn Gia Nhi, cô vẫn ngồi ngây ra đó, mắt nhìn vào trang sách mở toang trên bàn, nhưng có lẽ tâm trí không ăn nhập gì với những dòng chữ đó. Anh nhướn miệng cười, nụ cười trêu mếu.

Cao Nguyên bước sang phòng Nguyên Dương, không thấy bà Xuân cũng không thấy má Lam, thầm nghĩ có lẽ mẹ đã về phòng, má Lam thì đi pha sữa. Anh đến gần nôi, ngồi xuống bên cạnh. “Trông cũng khá giống mình thật!” Anh lại cười, dạo gần đây mọi người ở công ty cũng nhận xét anh cười nhiều hơn hẳn, tựa như có một sức mạnh vô hình giúp tinh thần anh cảm thấy thoải mái, tâm trạng tốt thì con người cũng trở nên dễ chịu.

Hai tháng trước, người đàn bà đó trên tay bế Nguyên Dương, gặp anh ở trung tâm thương mại. Cô ta nói đứa bé này là con anh. Ban đầu là sự ngỡ vực, sau đó là bế tắc. Cô ta đưa cả kết quả xét nghiệm xác nhận hai người là hai cha con. Anh biết tính khí của cô ta, nếu không chấp nhận việc nuôi con, cô ta sẽ làm lớn chuyện. Cứ ngỡ đã trưởng thành, đến với nhau không ràng buộc, thích hợp thì tiến tới lâu dài, không thì chia tay, không ai nợ ai. Thế nhưng khi xảy ra việc ngoài ý muốn, là đàn ông, anh tự biết bản thân phải gánh trách nhiệm, anh đã đề nghị cả hai làm đám cưới, sau đó cùng nhau chăm sóc con. Nhưng, loại đàn bà như cô ta, lại vì một người đàn ông khác mà nhẫn tâm gạt bỏ trách nhiệm làm mẹ. Cao Nguyên chợt nghĩ đến Gia Nhi, cách cô chăm sóc và quan tâm Nguyên Dương, là tấm lòng của một người mẹ. Cuộc đời quả là có những chuyện thật trái ngược nhau.

“Anh Hai!”

Ngọc Hân chẳng biết đứng sau lưng từ lúc nào. Đến khi Cao Nguyên vừa định đưa tay sờ mặt Nguyên Dương, cô bỗng vỗ mạnh vào vai anh.

Anh vội quay sang “suyt” một tiếng. “Nhỏ tiếng thôi! Em làm nó giật mình đấy!”

Cô nhướn người nhìn. “Xí! Nó vẫn còn ngủ mà! Tối rồi sao anh không vào phòng ngủ với vợ mà lại ở đây?”

“Anh vào thăm con anh không được à? Hỏi vợ vắn!” Anh ra hiệu cho Hân ra ngoài, cố gắng đóng cửa thật nhẹ.

“Vợ anh đang làm gì trong phòng thế?”

“Học bài!”

“Chăm chỉ thế à?”

“Không phải ai cũng ăn không ngồi rồi, lo chuyện bao đồng như em! Lấy cho anh lon nước ngọt!” Anh ngồi xuống ghế sofa, với tay lấy remote bật tivi.

Ngọc Hân “hứ” một tiếng, nhưng cũng đi vào bếp, mở tủ lạnh lấy hai lon coca, cô đặt một lon xuống bàn trước mặt Cao Nguyên, tay khui lon miệng lại nói.

“Vậy thì hôm nay kẻ ăn không ngồi rồi này sẽ kể cho anh nghe một chuyện kinh thiên động địa, nhất định sẽ làm anh thay đổi chính kiến.”

“Muốn nói gì cứ thì nói thẳng!”

“Sáng nay em dự lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của một người bạn, anh biết em đã gặp ai không?”

“Anh không thích lấp lửng.”

“Vợ anh – Gia Nhi!”

Cao Nguyên hút ngụm nước, im lặng một hồi. “Rồi thì sao?”

“Cô ta làm người dẫn chương trình cùng một nam sinh viên, em nghe mọi người nói trước kia họ là đôi tình nhân đẹp của trường.” Hân vừa nói vừa nhìn thái độ của Cao Nguyên, anh chỉ nhướn mày rồi đứng dậy.

“Chuyện đó anh biết rồi. Vả lại, em cũng nói là “trước kia” mà, hiện tại Gia Nhi là vợ anh. Anh không để tâm đến quá khứ của cô ấy! Xong rồi chứ? Anh về phòng nhé!”

“Khoan đã! Vẫn còn một chuyện! Liên quan đến gia đình của cô ta. Anh muốn biết không?” Hân bước đến đối diện, ánh mắt ranh mãnh nhìn Cao Nguyên, lúc này anh đã có chút phản ứng, bỏ hai tay vào túi quần. Hân thừa dịp nói luôn. “Chẳng phải anh nói ba mẹ Gia Nhi đã sang Canada sinh sống sao? Anh bị lừa rồi! Thực chất cô ta là trẻ mồ côi, nghèo xơ nghèo xác.”

Cao Nguyên cứng đờ. Trong tâm trí anh lúc này vô cùng hoang mang. Anh tự trách bản thân không nghĩ đến chuyện này, anh không ngờ Ngọc Hân lại tình cờ điều tra ra được lai lịch của Gia Nhi. Mà trước giờ anh cũng chưa từng biết cô là trẻ mồ côi, mỗi lần hỏi đến chuyện gia đình, cô lại lảng tránh. Nhưng việc cần làm trước mắt không phải là tiếp tục tìm hiểu, mà là làm sao cho cô em gái lẩm lời kia không đem chuyện này mách lẻo với mẹ.

“Em chưa kể với ai chuyện này chứ?”

Ngọc Hân ngao ngễ lắc đầu.

“Vậy em có thể nào đừng nói cho mẹ biết được không?”

Cô đi đi lại lại suy nghĩ. “Cũng được! Nhưng với một điều kiện...”

Cao Nguyên biết chắc chắn anh sẽ nhận được câu trả lời này. “Cứ nói!”

“Em muốn vào công ty của anh làm việc.”

“Anh sẽ hỏi lại mẹ.”

“Hừ! Thế em cũng sẽ nói cho mẹ biết anh đã bị lừa bởi một đứa sinh viên chẳng ra gì.”

“Thôi được rồi! Anh sẽ vào công ty sắp xếp công việc cho em, nhưng nếu không làm việc nghiêm túc, anh có quyền đuổi việc đấy!”

“Ok!”

Ngọc Hân cười đắc thắng, đi thẳng về phòng, bỏ lại Cao Nguyên vẫn đứng đó, lòng rối như tơ. Cứ nghĩ mọi chuyện đã tạm thời suôn sẻ, không ngờ lại xuất hiện thêm phiền phức.

17. Chương 17: Lương Duyên Trời Định

Tiệc cưới diễn ra tại một nhà hàng sang trọng ở trung tâm thành phố. Cổng hoa được thiết kế bằng một dàn bong bóng hồng trắng xen kẽ, dịu dàng, ôn nhu. Trong bức hình cưới của cả hai đặt bên cạnh, cô dâu trong chiếc váy cưới trắng tinh khôi tạo hình duyên dáng, e ấp bên cạnh người bạn đời, nụ cười hạnh phúc nở trên môi. Bên ngoài, nàng tay trái khoác tay chú rể, tay phải cầm đóa hoa cưới lộng lẫy, miệng cười tươi như hoa khoe sắc đứng trước cổng đón mừng thực khách đến tham dự, dù đôi chân có mỏi nhừ vì đôi giày cao gót, dù phải đứng cả hàng giờ, nét rạng ngời vẫn lan tỏa trên gương mặt.

Gia đình Cao Nguyên đến trước giờ làm lễ nửa tiếng. Ông Cường và Cao Nguyên mặc âu phục đơn giản, vest đen lịch lãm. Bà Xuân trong chiếc áo dài nhung điểm thêm hoa sen lấp lánh trên hai tà áo làm tăng vẻ đẹp vốn có của một quý bà sang trọng. Ngọc Hân táo bạo trong chiếc váy hở hang và ngắn cũn cỡn để lộ đôi chân thon dài và trắng trẻo. Gương mặt trang điểm đậm cùng tông đỏ với trang phục khiến nam nhân nào một lần đi qua cũng không thể cưỡng lại mà ngắm nhìn. Một gia đình sang trọng, quý phái, khí thế hiên ngang, duy chỉ có một người vẫn lặng lẽ, cúi đầu đi theo sau Cao Nguyên, bước đi e ấp, ngượng ngịu. Có thể nói, sắc đẹp gợi cảm và quyến rũ của Ngọc Hân thu hút ánh nhìn của rất nhiều người, nhưng nét sắc sảo quen thuộc đó sẽ nhanh chóng bị lãng quên. Gia Nhi thì lại khác, cô mặc chiếc váy trễ vai, màu hồng nhạt, đính nơ phần eo, mang một vẻ đẹp mong manh hết sức nhẹ nhàng, khiến người nhìn có cảm giác như muốn dang tay che chở.

Năm người cùng tiến về phía đôi tân lang tân nương, sui gia hai họ tay bắt mặt mừng. Một người đàn bà từ trong nhà hàng bước ra, vừa trông thấy mọi người liền tươi cười hân hoan.

“Lệ Xuân!”

“Mai! Chúc mừng, chúc mừng nhé!” Bà Xuân hồ hởi nắm lấy tay người bạn, sau đó quay sang giới thiệu gia đình. “Đây là chồng tôi, con trai Cao Nguyên, con gái Ngọc Hân, còn kia là...” đến lượt Gia Nhi, bà bỗng ngưng lại.

“Di Mai, đây là Gia Nhi, vợ sắp cưới của con.” Cao Nguyên tiếp lời bà, tay trong tay Gia Nhi thân mật.

“Ồ, thế ra gia đình bà cũng sắp có chuyện vui rồi, lúc đó đừng quên người bạn già này nhé!”

Bà Xuân cười giả lả cho qua chuyện, vừa lúc đó lại có một cô gái nhã nhặn bước đến gần đám đông.

“Mẹ!” Cô gái cất giọng dịu dàng gọi bà Mai, chợt nhìn thấy mọi người đứng xung quanh, nhã nhặn gật đầu chào. “Ồ...anh là...Cao Nguyên.” Cô chú ý vào người đàn ông lịch lãm, gương mặt quen thuộc mà những năm tháng tuổi trẻ cả hai đã cùng sánh vai nhau trên con đường đến trường. Cô định đến gần hơn chút nữa, bỗng dừng lại khi nhìn thấy cái nắm tay thân mật của anh và người con gái lạ.

“Mẹ! Chào em!” Cao Nguyên cũng nhận ra đôi má lúm đồng tiền ngày xưa, cười nhẹ.

“Mẹ, là con sao? Càng ngày càng xinh đẹp, di cứ ngỡ là cô diễn viên nào đến tham dự chứ!” Bà Xuân rạng rỡ, nhìn người con gái mà bà từng nghĩ là con dâu của mình, trong lòng bỗng chút không vui. Giá như con trai bà có đầu óc suy nghĩ một chút, có lẽ bà cũng đã được làm sui với người bạn thân rồi. Nghĩ đến đây, bà nói với giọng đầy ẩn ý. “Thằng Nguyên thật vô phước khi không cưới con làm vợ. Nếu không thì di và mẹ con đã thân lại càng thân hơn rồi! Nuôi con khôn lớn mà chẳng bao giờ chịu nghe lời mẹ!”

“Mẹ!” Anh gắt gỏng nhắc nhở.

“Vào trong đi bà, để cho hai cháu đón khách!”

Ông Cường hiểu không khí đã căng thẳng, vội đỡ lời. Lúc nào cũng thế, mỗi khi mẹ con Cao Nguyên sắp có “chiến tranh”, ông Cường lại đứng ra là người hòa giải. Gia Nhi cảm nhận được ẩn trong nét mặt lạnh lùng, nghiêm khắc và kiêu hãnh kia, ông luôn tạo cho cô một sự gần gũi và tấm lòng bao dung, nhân từ.

Cao Nguyên vẫn nắm chặt tay Gia Nhi không rời đến nỗi cô có cảm giác máu đã ngừng lưu thông trong lòng bàn tay, khiến tay tê cứng. Chỉ đến khi cả nhà đã ổn định vị trí trên bàn tiệc, anh mới chịu buông.

Có lần cô được xem bộ phim hoạt hình A twist in time, trí nhớ hoàng tử bị mụ phù thủy làm phép đánh mất, chẳng không thể nhận ra là ai đã cùng mình khiêu vũ trong đêm dạ hội, nhưng cái chạm nhẹ tay của nàng Lọ Lem đã giúp anh dần tỉnh giấc, chống lại cơn mê muội, tìm lại tình yêu của bản thân mình. Chẳng phải trong tình yêu, điều quan trọng nhất không phải là mối quan hệ xác thật, mà đơn giản chỉ là cả hai cùng nắm tay nhau, vượt qua thử thách của số phận, của lương duyên, tay trong tay cho đến cuối đời, mới là tình yêu thật sự? Gia Nhi nhìn bàn tay đã đỡ au vì máu đã lưu thông trở lại, bất giác mỉm cười.

Lại mơ mộng rồi, thực chất mình không phải là Lọ Lem, Cao Nguyên cũng chẳng phải hoàng tử mà mình mong đợi và đủ dũng cảm để tranh giành lấy tình yêu cả đời, chuyện cổ tích này lại càng không thể xảy ra giữa mình và anh ta, chỉ vì anh quá nhập vai vào vở kịch mà anh đã dưng sẵn, chỉ vì hoàng tử trong lòng mình lại là một người khác.

Đúng bảy giờ, buổi lễ bắt đầu. Người MC trang phục chỉnh tề bước ra sân khấu, giọng oang oang giới thiệu chương trình, ở phía sau màn hình vẫn trình chiếu những bức ảnh cưới tuyệt đẹp của hai nhân vật chính. Trong giây phút cả hai rạng rỡ khoác tay nhau cùng tiến về sân khấu, trong lòng Gia Nhi bỗng bồi hồi xúc động, cô chăm chú nhìn theo những bước chân của tân lang tân nương trên thảm đỏ trải dài, chợt nhận ra trong thời khắc này tình yêu là một điều gì đó thật thiêng liêng và tuyệt đẹp. Cô thầm chúc cho họ - hai người xa lạ cô tình cờ gặp gỡ - nhất định sẽ có một cuộc sống hạnh phúc viên mãn.

Ánh mắt Gia Nhi đắm đắm vào nghi thức lễ cưới, ở bên cạnh, Cao Nguyên lặng lẽ quan sát từng biểu cảm trên gương mặt cô. Khi Gia Nhi mỉm cười nhìn khung cảnh rót rượu đầy lãng mạn, nụ cười như ánh nắng ban mai sưởi ấm trái tim giá lạnh của anh bấy lâu nay, nhẹ nhàng, thuần khiết. Anh khẽ ghé sát tai Gia Nhi, thì thầm.

“Nét mặt của em hiện rõ ba chữ “muốn lấy chồng” rồi đấy!”

Cô giật mình vì luồng hơi thở quá gần gũi, theo quán tính rút người lại, tay sờ mặt, bên má đã nóng ran. Cô lắp bắp.

“Tôi...tôi...tôi không có...chỉ là...tôi vui cho họ thôi.”

“Anh chỉ nói đùa, có cần phải lúng túng vậy không? Nhưng không hiểu sao anh lại thích những lúc em e ấp như thế này, trông rất dễ thương...”

Cao Nguyên chưa nói hết câu đột ngột ngừng lại như vừa lỡ miệng nói ra điều gì đó không đúng. Đã từ lúc nào mà anh lại bỏ qua thành kiến ban đầu về cô, thốt ra lời khen ngợi không chút ngượng ngịu nào. Anh vội nhìn về phía sân khấu, vỗ tay lia lịa theo nhịp của người MC và quan khách. Có lẽ chỉ có giây phút bất

chợt nói ra một điều từ sâu thẳm trong tim mà bản thân chưa từng nghĩ đến, đó mới chính là lời thật lòng. Anh gặp Gia Nhi trong thân phận “gái bán hoa”, trong tâm trí anh từ lâu luôn có ý nghĩ cô là loại con gái học làm sang, ăn chơi trác táng, thiếu tiền lại đem bản thân mình ra mưu lợi, thực chất không đáng được nhận sự đối xử tốt của anh. Nhưng không biết từ khi nào, tận sâu trong tiềm thức của Cao Nguyên đã có sự thay đổi, chỉ là anh bướng bỉnh không thể chấp nhận mà thôi.

Quan khách nhập tiệc sau khi các nghi thức đã hoàn thành. Sui gia hai họ và cô dâu chú rể đi đến từng bàn thiết đãi và chụp hình kỉ niệm. Ngồi cùng bàn gia đình Cao Nguyên cũng là vài người bạn cũ của mẹ, cô gái tên Mỹ vẫn ngồi cạnh anh. Cô đã theo chân anh từ ngoài nhà hàng vào, hỏi han đủ mọi chuyện trong khoảng thời gian cô và anh không gặp nhau. Thỉnh thoảng Mỹ quay sang thăm dò thái độ của Gia Nhi, Cao Nguyên lại tỏ ra thân mật thay “vợ” trả lời. Trong lúc cả hai đang trò chuyện, điện thoại Gia Nhi lại reo, bà Xuân có ý không hài lòng, ném ánh mắt hằn học về phía cô, Gia Nhi đành xin phép ra ngoài.

“Gia Nhi! Con đang ở đâu vậy?” Đầu dây bên kia, giọng của người dì hốt hoảng.

“Dì...có chuyện gì à? Sao dì lại dùng số điện thoại lạ vậy?”

“Dì với thằng Tuấn đang ở bệnh viện Sài Gòn đây. Bệnh của nó trở nặng, bác sĩ nói tình trạng đã nguy kịch lắm rồi, phải chuyển lên đây gấp, vừa tới nơi dì gọi cho con ngay. Con vào bệnh viện liền nhé!”

Nhi thẳng thốt trong tiếng tút tút của điện thoại, đầu dây bên kia đã tắt nhưng cô vẫn còn thất thần như chưa tin vào tai mình. Nước mắt chực trào, cô lấy lại bình tĩnh, chạy ừa ra cổng, bất thần đụng mạnh vào một người phụ nữ, ngã nhào xuống đất.

“Cô đi đứng kiểu gì vậy?” Người đó nhăn nhó phủi phủi vai áo, chẳng thèm quan tâm đến người con gái nhỏ bé đang khở sở ngồi dưới đất. “Cô là...con dâu của bà Xuân à?” Hóa ra là bà Mai.

Gia Nhi nặng nhọc đứng dậy, cô không cần biết người trước mặt là ai, lúc này cô chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh, thật nhanh. Cô tiếp tục chạy ra ngoài mặc cho ở phía sau bà Mai gọi theo và trách móc.

“Gia Nhi! Em chạy đi đâu vậy?”

Bất thành linh bị Cao Nguyên níu lại, cô quay đầu nhìn, ánh mắt đỏ hoe.

“Bỏ tôi ra! Tôi phải đi!”

“Em đi đâu chứ? Mẹ đang chờ em vào để giới thiệu với bạn bè kia. Đi theo anh!” Anh kéo cô trở lại, nhưng Gia Nhi vùng vẫy thoát ra.

“Xin lỗi! Tôi có chuyện phải đi gấp!!!”

“Em không nói rõ ràng là chuyện gì, anh nhất định không để em đi!”

Trong tình trạng cấp bách, Gia Nhi hoảng loạn, lo sợ, lại bị ngăn cản, nước mắt cứ chảy dài từng dòng, cô nói trong nghẹn ngào.

“Em trai tôi...em trai tôi có chuyện rồi. Làm ơn, làm ơn cho tôi đi đi!”

Em trai? Cao Nguyên ngạc nhiên, thì ra cô còn có một người em. Anh biết không còn thời gian để suy nghĩ thêm nhiều, chỉ tha thiết hỏi.

“Ở đâu? Anh đưa em đi!”

“Bệnh viện...bệnh viện Sài Gòn.”

18. Chương 18

Gia Nhi bước những bước thật nhanh đến phòng cấp cứu, Cao Nguyên im lặng theo sau. Anh không hỏi cô thêm điều gì trên suốt đoạn đường đến đây. Nhìn thấy ánh mắt hoang mang và hai tay cứ đan chặt nhau của Gia Nhi, anh biết trong lòng cô đang lo lắng lắm, khiến anh cũng sốt ruột theo, chỉ tập trung vào việc lái xe thật nhanh và cẩn thận. Mặc cho bà Xuân gọi điện thoại nhiều lần, anh vẫn không bắt máy. Anh sẽ tìm cách giải thích mọi chuyện.

Người dì đang đứng thấp thỏm trước cửa phòng, trông thấy Gia Nhi, bà vừa mừng vừa tủi, rơm rớm nước mắt nói không nên lời.

“Dì...” Hai dì cháu ôm nhau khóc tức tưởi. Cao Nguyên dù cứng cỏi đến mức nào trông thấy cảnh tượng này cũng không khỏi mũi lòng, anh nhận ra sống mũi mình cay cay.

“Tuần sao rồi ạ?” Gia Nhi quệt nước mắt.

“Hôm nay nó lên cơn động kinh dữ dội, sau đó mê man. Bác sĩ trách dì sao không đưa nó lên đây sớm hơn, dù hiện thời đã ổn định nhưng không biết có chữa dứt được không. Có lẽ một lát nữa nó sẽ được đưa xuống phòng bệnh.” Bà sụt sùi nói, bình tĩnh lại, bà nhìn thấy có người lạ đứng bên cạnh Gia Nhi, ngạc nhiên hỏi. “Cậu là...”

“Dì, con sẽ giải thích sau. Hay là dì đóng tiền viện phí trước đi ạ. Lúc này đi gấp quá, lại ăn mặc như thế này nên con không đem theo tiền.”

Người dì nhìn kĩ lại, quả là hôm nay cháu bà ăn mặc khác thường, xưa nay bà chưa trông thấy cô xinh đẹp như thế. Tuy có nhiều thắc mắc, nhưng bà không còn đủ tinh thần để tra hỏi nữa. Bà gật đầu rồi bỏ đi.

Cô thở dài mệt mỏi ngồi xuống dãy ghế chờ.

“Anh muốn hỏi gì thì cứ hỏi.”

“Có lẽ em cũng biết anh muốn hỏi gì rồi.”

“Em trai tôi từ nhỏ đã có vấn đề về thần kinh, dạo gần đây căn bệnh trở nặng, vài ngày lại bị động kinh, có lần còn suýt chút cắn lưỡi của mình. Bệnh viện ở quê tôi không đủ thiết bị để chữa trị, bác sĩ bảo phải chuyển lên đây càng sớm càng tốt. Dì tôi đi làm mỗi ngày kiếm được chỉ vài chục nghìn, cao lắm cũng được một trăm hai trăm, tôi thì lại phải vừa học vừa làm, thực sự tôi không gánh nổi. Tôi cũng không biết phải làm cách nào để nhanh chóng kiếm được số tiền lớn như thế. Tình cờ tôi gặp được một chị hàng xóm cũ, ngày trước chị ấy cũng nghèo lắm, nhưng gần đây bỗng nhiên khá lên, tôi hỏi thăm thì mới biết chị ấy làm cái nghề mà ai cũng khinh bỉ. Chẳng còn cách nào khác, tôi xin chị ấy giúp đỡ. Đêm gặp anh, đúng như tên bartender nói, là lần đầu tiên tôi tiếp khách.”

Cao Nguyên ngắt người nghe cô nói trong giọng chua chát. Thì ra, anh đã sai lầm. Phút chốc, mọi thành kiến lúc ban đầu hoàn toàn tan biến, sự bướng bỉnh trong anh cũng đã bị nhấn chìm trong sự xót xa một mảnh đời bất hạnh. Suy cho cùng, suýt chút nữa anh đã gián tiếp biến cô trở thành “gái bán hoa” thật sự.

“Tại sao nhiều lần anh muốn biết chuyện gia đình em, em lại cố tình lảng tránh?”

“Tôi không muốn anh thương hại tôi. Vả lại, tôi nói ra liệu anh có tin không? Chẳng phải anh rất ghét những loại người như tôi sao? Lý do nào anh cũng sẽ cho rằng tôi đang biện minh.”

“Anh xin lỗi!”

Cao Nguyên không kiềm chế được nữa, anh ôm chầm lấy Gia Nhi. Sập bẫy cũng được, anh không thể nào dối lòng mình nữa. Người con gái mong manh như thủy tinh dễ vỡ này, trước mặt anh mọi chuyện đã không còn quan trọng. Dù có bị cô giăng lưới thêm hàng nghìn lần, anh vẫn muốn được bảo vệ cô, chăm sóc cô một cách chu toàn. Huống chi, tình cảnh này, đều là sự thật.

Gia Nhi không giãy giụa, không phản kháng, không chống cự. Vòng tay này sao ấm áp và bình yên quá? Lẽ nào khi đã ở tận cùng của nỗi đau, bản thân lại dễ dàng đón nhận sự cứu vớt của một người mình từng nghĩ sẽ chẳng bao giờ có khả năng đó. Tình thế này, có người con gái nào lại không gục ngã trước cái ôm nồng ấm? Cô nhẹ nhàng đặt tay sau lưng anh, nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài.

Một kẻ chịu nhiều tổn thương vì tình, cứ ngỡ sẽ không tìm được cảm giác yêu lần nữa; một người từng trải qua bao nỗi bất hạnh, chỉ mong nhận được bình yên trên cuộc đời. Hai trái tim bỗng chốc tìm được lối thoát, như một sự sắp đặt của mối lương duyên trời định.

19. Chương 19: Sự Thật

Giữa bầu trời tối đen chỉ có lác đác vài ngôi sao nhỏ li ti đang cố vươn mình tỏa sáng. Như muốn thể hiện cái bản chất vốn có, chúng cứ lấp lánh, để một khi gió đưa mây bay qua, ánh sáng yếu dần, nhưng những ánh sao đêm ấy, không bao giờ tàn lụi. Gia Nhi bên cạnh Cao Nguyên cũng tựa như một trong những ngôi sao nhỏ ấy, không đẹp lung linh, rạng ngời, nhưng ý chí và hy vọng trong cuộc sống thì vô cùng mạnh mẽ. Không cha mẹ chăm sóc từ thuở ấu thơ, cùng người dì bên ba làm việc kiếm tiền, yêu thương chăm sóc em, vừa đi học vừa quán xuyến việc nhà. Có thể ở xung quanh tồn tại rất nhiều người con gái tựa Gia Nhi, nhưng hiện tại, người Cao Nguyên được gặp là cô, được tiếp xúc với cô, có lẽ là ý trời, có lẽ Thượng đế dành cho anh một sự ưu ái, đáp trả những tháng ngày anh đã đắm chìm trong bể khổ của tình yêu.

Thế nhưng, Gia Nhi có nghĩ như anh hay không lại là một chuyện khác.

Cả hai đi song song trên đường rời khỏi bệnh viện. Gia Tuấn đã được chuyển xuống phòng bệnh, ngày mai Gia Nhi sẽ đưa người dì đi tìm phòng trọ, bà muốn ở hẳn trên Sài Gòn để tiện chăm sóc cho hai chị em. Lúc ở phòng bệnh, tranh thủ lúc Cao Nguyên đi vào nhà vệ sinh, bà hỏi chuyện Gia Nhi, chắc chắn câu hỏi đầu tiên là danh tính của anh chàng kia, rồi thì tại sao lại ăn mặc như đi dự tiệc... Trong lúc cô vẫn đang loay hoay, lắp bắp giải thích, Cao Nguyên kịp thời vào phòng và dựng lên một “vở kịch” mới, ngay lúc đó cô đã nghĩ, nếu đổi lại anh không làm chủ tịch mà là nhà văn thì có lẽ danh tính anh sẽ nổi trội hơn nữa và không phải chịu nhiều áp lực như hiện giờ. Cao Nguyên ánh mắt thuyết phục, giọng nói rõ ràng, rành mạch nói rằng anh là cựu sinh viên của trường cô đang học, được mời về để dự lễ kỷ niệm ngày thành lập và tiết mục diễn kịch của lớp cô được chọn biểu diễn trước toàn trường. Anh là người trong ban tổ chức, tình cờ biết cô gặp chuyện nên tiện thể đưa cô đến đây, bộ trang phục cô đang mặc chỉ là đạo cụ diễn xuất. Người dì họ nghe thế mà tin ngay, có lẽ vì một phần bà không nghĩ cháu của bà lại có “gan trời” để làm những việc không đúng chuẩn mực, một phần vì tinh thần bà đã không còn đủ sáng suốt để soi xét kỹ từng chi tiết trong lời nói của Cao Nguyên. Tuy chỉ là ứng biến tạm thời, nhưng cũng giúp Gia Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Đêm xuống nhiệt độ cũng thấp dần. Một cơn gió lạnh vô tình bay ngang như thử sức chịu đựng của đôi vai mỏng manh khiến Gia Nhi khẽ rung mình. Cô khép người, hai tay khoanh lại để chặn bớt hơi thở của làn gió, chợt cảm nhận được có một vật choàng qua vai, ngẩng nhìn thì thấy đó là chiếc áo vest đen của Cao Nguyên, anh đã cởi nó ra và cầm trên tay từ lúc cùng cô chờ đợi ở phòng cấp cứu. Cô nhìn anh kĩ lại, chiếc cà vạt đã bị tháo lệch hẳn sang một bên, áo sơ mi vài giờ trước đóng thùng lịch sự, giờ thì một vật nằm trong một vật nằm ngoài, nhẵn nhúm, trông cứ như người vừa vào viện là người thân của anh vậy.

“Cảm ơn anh!” Gia Nhi nói với giọng cảm kích.

“Cảm lạnh sẽ không tốt, vả lại anh không muốn người khác cứ nhìn chằm chằm vào đôi vai gầy trơ xương của em.”

Chỉ mới quen biết Cao Nguyên chưa đầy một tháng, nhưng cô đã quen với bản tính vừa nóng vừa lạnh này của anh, trong giây phút nào cũng có thể vừa quan tâm vừa châm chọc người khác.

Gia Nhi dừng lại, quay mặt đối diện anh. “Tôi cảm ơn vì anh đã giúp tôi giải thích mọi chuyện với dì.”

“Chuyện nhỏ thôi. Anh từng phải ứng phó với những chuyện to tát hơn nhiều, cả khi ở công ty và khi về nhà...”

Anh đột ngột ngưng nói tiếp, đôi lông mày nhíu lại. Cô hiểu anh đang nghĩ đến chuyện gì.

“Có phải anh lo sẽ không biết phải giải thích như thế nào với mẹ anh?”

Cao Nguyên mím môi gật đầu, nhưng dần trấn tĩnh. “Em yên tâm, anh sẽ giải quyết được!”

“Chẳng lẽ anh đã nghĩ ra một vở kịch nào khác?” Cô định bụng nói thế, nhưng lại thôi, lúc này không phải là giờ phút chế giễu nhau, vả lại, biểu cảm trên gương mặt anh cho thấy anh thật sự vẫn chưa tìm được cách gì.

“Hay là...anh cứ nói tất cả sự thật cho mẹ anh biết. Nói rằng anh chỉ thuê tôi về làm vợ, đó không phải là lỗi của anh, anh chỉ chịu trách nhiệm nuôi đứa con. Mẹ anh thương anh như thế, tôi nghĩ bà sẽ bỏ qua cho anh thôi. Anh không cần phải khổ sở vì tôi như lúc này.”

“Em...em không còn muốn làm vợ của anh nữa sao?” Ánh mắt buồn bã, anh hỏi một câu không liên quan gì đến những vấn đề mà Gia Nhi đã nói ra hàng loạt.

Cô thở dài. “Anh cũng thấy hoàn cảnh gia đình tôi như thế nào rồi, tôi thật sự rất muốn được cùng đi chăm sóc em trai. Nếu cứ ở mãi nhà anh, tôi không thể đi đâu được. Vả lại, trước sau gì anh cũng phải giải quyết mọi chuyện. Mẹ anh rất muốn chúng ta đám cưới, nhưng chắc chắn sẽ không thể được.”

Cao Nguyên thấy tim đau nhói, giọng nói nhẹ nhàng như lưỡi dao từng nhát cửa vào tim anh. Chẳng phải cái ôm kia đã đánh dấu cho sự khởi đầu của cả hai sao? Chẳng lẽ tất cả chỉ do anh đơn phương ngộ nhận? Nhưng bản tính của anh xưa nay, không dễ dàng từ bỏ nhanh chóng việc gì.

“Một tuần, em cho anh một tuần nữa thôi. Anh nhất định sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa.”

Hơn mười giờ, đường phố ở khu cao cấp vắng tanh, tiếng xe ô tô của Cao Nguyên khuấy động không gian yên tĩnh. Trong nhà vẫn còn sáng đèn, anh và Gia Nhi đưa mắt nhìn nhau, không ai nói lời nào. Bước vào nhà, bà Xuân đang ngồi nhăm nháp tách trà nóng, mắt dán vào màn hình ti vi chớp nháy liên hồi những khung cảnh đầy màu sắc của một clip nhạc châu Âu mà Ngọc Hân cạnh bên đang lẩm nhẩm hát theo, nhưng anh biết, tâm trí của bà hoàn toàn không ăn nhập gì với những giai điệu đó. Ông Cường từ trong bếp đi ra, tay bưng cốc nước lạnh, vừa thấy cả hai, ánh mắt có phần ẩn ý, nhưng là ý tốt, vì câu nói của ông có thể nhận ra ngay rằng ông đang cứu vãn tình hình.

“Hai đứa về thì tốt rồi! Mẹ con lo lắng nên ngồi đợi ở đây! Thôi, cả hai về phòng nghỉ đi cho khỏe!”

“Cạch!”

Cao Nguyên định nhanh chóng kéo Gia Nhi về phòng, song, tiếng đặt mạnh tách trà xuống bàn và thái độ tắt phụt chiếc ti vi khiến cả hai chẳng dám động đậy. Ngọc Hân tuy nhăn mặt khó chịu cũng không có gan hé miệng.

“Mẹ...”

“Mẹ, là lỗi của con.” Anh vừa mở lời đã bị Gia Nhi ngăn cản. “Con xin lỗi!”

“Bốp!!!”

Cảm giác một bên má nóng ran và đau rát, cô đưa tay lên mặt, kinh ngạc ngẩng nhìn, vẻ mặt bà Xuân lúc này thực sự rất giống bà phù thủy hoặc di ghê trong các câu chuyện cổ tích, gân xanh nổi cả lên, ánh mắt đánh lại như lưỡi dao sắc bén, khóe môi giật giật như muốn phun ra hết những lời nói cay nghiệt dành cho Gia Nhi. Trong chuyện cổ tích này, cô thực sự chẳng muốn mình trở thành nhân vật chính.

“Mẹ! Sao mẹ lại đánh Nhi? Cô ấy đã xin lỗi mẹ rồi mà!” Cao Nguyên sốt ruột nhìn bên má đã hằn lên những vết đỏ ửng của Gia Nhi, anh đứng chắn trước mặt bà, sợ bà lại ra tay.

“Nó đã cho con uống phải bùa mê gì rồi phải không? Tại sao hết lần này đến lần khác con bao che cho nó? Con có biết nó đã làm cả nhà mình mất mặt trước đám đông như thế nào không? Đường đường giới thiệu là con dâu của Trần Lệ Xuân này, đến lúc mẹ muốn chính thức ra mắt nó với bạn bè, nó lại bỏ đi không nói một lời nào, đùng phải bà Mai cũng chẳng thêm xin lỗi. Cô có thật là sinh viên không? Có học thức không? Có biết như thế nào là phép lịch sự không?”

“Gia Nhi có chuyện cần thiết nên phải đi, ra mắt mọi người thì lần sau cũng được. Mẹ đừng nặng lời với cô ấy như thế chứ!” Anh ôm chặt Gia Nhi bên cạnh vẫn còn đang thất kinh vì sợ hãi.

“Nếu có chuyện, tại sao con không nói rõ cho mọi người biết?” Ông Cường ân cần hỏi khi bà Xuân quắc mắt ngồi xuống ghế.

“Là chuyện gia đình, con không tiện nói, nhưng cô ấy không có lỗi gì cả. Nếu mẹ muốn trách thì cứ trách con, chính con đã bảo Gia Nhi đi.”

“Anh hai à, sao anh cứ bênh vực hạng người này chứ? Dù gì cô ta cũng không xứng đáng để ở trong căn nhà này. Từ ngày có cô ta vào đây, gia đình mình lúc nào cũng ồn ào. Sẵn dịp này, anh đuổi cô ta đi là ổn thỏa nhất.” Ngọc Hân lại gần, khoanh hai tay nói giọng ngạo nghễ.

“Em im miệng đi! Người ồn ào nhất trong nhà là em đấy!”

“Hứ! Em chỉ muốn tốt cho anh thôi, tại sao anh cứ vì kẻ lừa bịp này mà hằn học với mẹ và em chứ?”

“Bốp!!!”

Lại thêm một cái tát, lần này người ra tay là Cao Nguyên, còn người đau đốn ôm mặt không ai khác là cô em gái đồng đánh kia. Cứ như đồn tất cả cơn giận và áp lực từ khi về nhà, cái tát của anh khiến Ngọc Hân

loạng choạng, suýt ngã nhào, môi rướm cả máu. Bà Xuân kinh ngạc, ông Cường yên lặng cau mày, Ngọc Hân sững sờ, nước mắt chực trào. Gia Nhi ngẩng người nhìn Cao Nguyên với ánh mắt lo lắng, cô biết với bản tính tiểu thư, Ngọc Hân sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Tại sao con lại đánh em?” Bà Xuân đứng phắt dậy, đỡ đứa con gái, định lấy khăn giấy lau vết máu, nhưng Ngọc Hân vùng ra. Một tay vịn má, cô bước đến sát Cao Nguyên.

“Anh dám đánh tôi? Vì loại người không ra gì mà anh đánh tôi? Được rồi! Anh không xem tôi là em, thì tôi cũng chẳng cần người anh ngu ngốc như anh. Tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện cho mẹ biết! Anh cứ ở đó mà ôm ấp hạng đàn bà dê tiện này đi!!!”

“Em...” Anh vung tay lên, nhưng Gia Nhi bên cạnh đã ngăn lại, cô nhìn anh lắc đầu.

“Cao Nguyên!” Ông Cường bỗng lên tiếng. “Con đưa Gia Nhi về phòng đi, đừng để mọi chuyện thêm rắc rối!” Chẳng những không trách Cao Nguyên, ông còn can thiệp bằng giọng nói vừa nhẹ nhàng lại vừa uy nghiêm.

“Không được! Anh và cô ta phải ở lại đây!!!” Giọng Ngọc Hân vô cùng chói tai. Tuy nước mắt ngấn nước mắt dài, nhưng thái độ căm phẫn vẫn không hề giảm, cô chỉ tay vào mặt Gia Nhi. “Mẹ! Thực chất ba mẹ cô ta không hề sang Mỹ sinh sống, cô ta chỉ là đứa trẻ mồ côi, nghèo xơ nghèo xác, gia cảnh không rõ ràng, con nghi ngờ cô ta vào đây chỉ vì tài sản của gia đình mình thôi!”

“Em im miệng ngay! Em không có chứng cứ thì đừng nói bừa!”

“Tôi không nói bừa...”

“Cả hai đứa đừng nói nữa!!!” Bà Xuân la lớn, sau đó đưa tay bóp trán. Bà cảm thấy thật nhức đầu, cứ ngỡ về Việt Nam sẽ được sống những ngày bình yên bên con cháu. Bà vẫn nghĩ là do bà đã quá nghiêm khắc với Cao Nguyên, hay là vì bà đã sai lầm khi để đứa con trai một mình gánh vác những trách nhiệm nặng nề của công ty đến mức yêu đương một cách mù quáng.

“Bà không khỏe thì về phòng nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai hãy nói, giờ cũng đã khuya rồi.” Ông Cường tiến lại gần vịn vai bà. “Ngọc Hân! Chuyện này để ba mẹ giải quyết, con đừng can thiệp vào nữa! Tất cả về phòng đi!” Ông ra lệnh rồi dìu bà Xuân về phòng.

Ngọc Hân dùng dùng chạy lên lầu, đóng cửa sầm một cái rõ mạnh.

20. Chương 20

Từ trên ban công căn nhà nhìn xuống, những đóa hoa ban sáng màu sắc rạng ngời trong đêm cũng trở nên u ám. Là vì đêm tối khiến tâm trạng của con người cũng âm đạm theo, hay vì lòng người buồn bã nên cảnh

vật nhìn đâu cũng u uất. Có lẽ đêm nay Gia Nhi sẽ không ngủ được. Mọi chuyện liên tục xảy ra từ khi cô đồng ý theo Cao Nguyên về nhà. Ngay từ đầu cô đã quyết định sai lầm. Dẫu biết làm công việc này chỉ vì số tiền quá lớn kia, nhưng bản thân cô vẫn thấy mình đã dấn thân vào một con đường sai trăm trọng. Ngọc Hân đã biết một phần hoàn cảnh gia đình cô, thì sớm muộn gì chuyện cô làm vợ thuê cũng sẽ bị phát hiện. Cô chỉ thắc mắc, tại sao Cao Nguyên không dừng cảm nói tất cả sự thật, dù bà Xuân có độc ác đến mấy cũng không thể vì chuyện anh có con và bị ruồng bỏ mà không tha thứ cho anh? Hà cớ gì anh cứ mãi bắt buộc cô phải diễn cho tròn vai trong vở kịch này? Anh nói một tuần nữa anh sẽ giải quyết, cũng thế thôi, chỉ là vấn đề thời gian. Rồi cô cũng sẽ phải rời khỏi căn nhà này, gia đình anh cũng sẽ hiểu mọi chuyện. Thế thì tại sao anh không đồng ý chấm dứt chuyện này ngay lúc này? Chẳng lẽ anh lại muốn sắp xếp hoặc thuê thêm một người nào đó làm vật thế thân khác? Có phải anh vì danh dự và sĩ diện của một người nắm giữ quyền cao chức trọng mà phải khổ sở che giấu như thế này không, hay là anh đã có ý đồ gì khác? Càng nghĩ Gia Nhi càng thấy rối tung cả lên.

“Sao em lại đứng đây? Đang suy nghĩ gì à?”

Gia Nhi giật mình, trong đầu vẫn còn lan man những mớ hỗn độn kia. Cô chợt nghĩ thay vì đứng yên một chỗ thắc mắc, tại sao cô không hỏi thẳng chủ nhân của những việc rắc rối này?

“Đúng là tôi đang suy nghĩ...rất nhiều chuyện tôi thật sự không hiểu.”

“Em không hiểu chuyện gì?”

“Mọi chuyện đã đi đến mức này rồi, tại sao anh lại còn giấu giếm? Tôi nghĩ nguyên nhân ở mẹ anh và danh dự của anh chỉ là một phần, còn lý do nào khác tôi không nghĩ ra.”

Cao Nguyên hơi sững người nhìn cô, anh chống tay vào ban công, ngược mắt lên trời, như muốn nhờ các ngôi sao trên đó trả lời thay anh.

“Em có biết người đàn ông mà anh gọi là ba kia thực chất không phải là ba ruột của anh không?”

Cô khẽ gật đầu.

“Vậy có lẽ em cũng biết ba ruột của anh vì nguyên nhân gì mà mất chứ?”

“Hình như căn bệnh tim của ông tái phát, không cấp cứu kịp thời.”

“Nhưng anh không nghĩ vậy.”

Gia Nhi khó hiểu nhìn anh. “Tại sao?”

“Khi ba mất anh chỉ mới sáu tuổi. Một đứa trẻ con khi phát hiện ra người thân thương yêu của mình đau

đón nằm vật vã trên sàn nhà, mặt tím tái, miệng há hốc, cảm giác lúc đó đến giờ anh vẫn không quên được. Sau cái chết của ba, anh mắc căn bệnh trầm cảm, hầu như những chuyện xung quanh anh không để tâm đến và những chuyện đau buồn trong quá khứ cũng không còn trong tâm trí anh. Cho đến ba năm sau đó, mẹ đưa một người đàn ông lạ về nhà, nói với anh từ giờ về sau ông ấy sẽ là ba của anh. Căn bệnh của anh vẫn chưa khỏi hẳn, nên anh cũng chẳng màng đến việc ông ấy là ai. Lúc đó anh chỉ còn có mẹ, một mình mẹ chăm sóc anh, nên anh không muốn bà phải phiền lòng. Gọi ai là ba, anh đều chấp nhận. Khoảng thời gian đó, ông ấy cũng chăm sóc anh như con ruột, anh cũng dần cảm động với tấm lòng của ông, mở lòng hơn với ông. Đến khi mẹ sinh Ngọc Hân, anh rất vui và luôn yêu thương đứa em gái. Gia đình bốn người, có sự nghiệp, vật chất đầy đủ, luôn hòa thuận êm ấm, là mơ ước của biết bao nhiêu người. Nhưng có lẽ chuyện gì đều có mặt trái của nó. Thời gian anh học lớp mười, một hôm anh đi ngang qua phòng làm việc của ông, anh tình cờ nghe được một câu nói: “Nếu như anh không đồng ý với yêu cầu của tôi thì anh đừng hối hận!” Trong khoảnh khắc đó, thời gian chín năm trước như ùa vào tâm trí anh. Câu nói ấy như cỗ máy thời gian khiến mọi việc trước kia anh ngỡ đã quên sạch lại hiện về. Anh nhớ lại trước thời khắc ba anh mất, anh nghịch ngợm vào phòng làm việc của ba, sau đó vì mải mê chơi đùa anh đã làm đổ cả ly nước trên bàn vào xấp hồ sơ trên bàn. Vừa lúc ba anh bước vào phòng, vì sợ hãi nên anh đã lén chui vào một ngăn nhỏ của chiếc tủ gỗ đựng hồ sơ lẩn trốn. Anh nghe được giọng ba cãi nhau cùng một người đàn ông, nghe tiếng bước chân lộp cộp của cả hai đi qua đi lại, nghe được câu nói đó phát ra từ người đàn ông kia. Nhưng...giây phút quan trọng nhất anh đã ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại chỉ nhìn thấy ba nằm dưới sàn nhà và...”

Cao Nguyên ngẩng cao đầu như cố nén lại giọt lệ đã đọng lưng chừng khóe mắt. Có lẽ anh đang hồi tưởng lại những kí ức tuổi thơ vừa hạnh phúc và cũng đầy đau buồn. Gia Nhi bỗng muốn an ủi anh, nhưng chẳng biết phải nói ra sao. Cô chỉ có thể nhìn anh với ánh mắt thông cảm. Chợt như hiểu ra điều gì, cô nhún mày hỏi.

“Anh nghi ngờ người đàn ông kia đã hại ba anh tái phát bệnh?”

Anh gật đầu.

“Chẳng lẽ anh đoán ông ấy là...”

“Phải!” Anh thôi nhìn trời, xoay người đối diện Gia Nhi, nói thẳng thắn. “Là người đàn ông ngày đêm bên cạnh mẹ anh!”

Gia Nhi kinh ngạc, sững người. Từ khi cô bước vào căn nhà này, ngoài má Lam, ông Cường là người thứ hai cô có cảm tình. Ông luôn nói chuyện nhẹ nhàng với cô, luôn xem cô là con dâu thực sự, luôn can thiệp vào những trận cãi nhau nảy lửa của hai mẹ con Cao Nguyên. Trong lòng mỗi người luôn có một bí mật. Lẽ nào, bí mật của ông lại là một tội ác được che giấu suốt bao năm qua? Cô nghĩ mình không thể nào ở lại nơi này được nữa.

Như đọc được ý nghĩ của Gia Nhi, Cao Nguyên đưa hai tay vịn vai cô, động viên. “Đó chỉ là suy đoán của anh. Dù sao đi nữa khi ba mất anh vẫn còn rất nhỏ, chuyện anh nghe được có thể không đúng với sự thật, cũng có thể là cái chết của ba đã khiến anh ám ảnh nên suy nghĩ lung tung. Xin lỗi em, đáng lẽ anh không nên kể ra những chuyện này.”

“Nhưng...tôi vẫn không hiểu những chuyện đó có liên quan gì đến việc tôi tiếp tục làm vợ anh?” Cô sức nhớ

ra câu hỏi của cô vẫn chưa được giải đáp.

“Anh muốn giữ chức chủ tịch của công ty, vì ba anh, vì gia đình anh. Anh không muốn công sức của ba lại rơi vào tay kẻ khác. Bao năm qua cứ ngỡ sóng yên biển lặng nên anh mải mê vào chuyện tình cảm, bỏ bê việc làm. Nếu như những suy đoán của anh là đúng, thì anh nghĩ ông ấy về đây là có chủ đích. Vì thực chất mẹ anh cũng còn cổ phần trong công ty. Chỉ cần anh có một gia đình riêng, sẽ không ai có thể can thiệp vào việc làm của anh nữa.”

Gia Nhi lơ mơ hiểu ra. Dù không đúng lúc nhưng cô cảm thấy thật buồn cười. Thời buổi hiện đại mà gia đình anh như sống trong thời vua tôi, người trong nhà bày mưu tranh quyền đoạt vị. Quả thật là không gì không thể xảy ra trong cuộc sống đầy rẫy những biến cố như bây giờ. Cô chỉ thầm than trời tại sao số phận mình lại long đong rơi đúng vào nơi oái oăm này.

“VẬY...một tuần sau tôi đi rồi anh sẽ tính sao? Lại tìm người khác về thay thế à?”

Anh thở dài thườn thượt. “Anh cũng chưa biết phải làm gì. Nhưng thật sự...anh vẫn mong em có thể ở lại bên cạnh anh.”

Cao Nguyên nhìn cô thật lâu, đến mức cô phải giả vờ lơ đãng nhìn hướng khác.

“Em còn đau không?” Anh định đưa tay sờ lên những vết hằn còn sót lại trên gương mặt cô nhưng cô quay mặt né tránh. Anh buồn bã rứt tay lại, đút tay vào túi quần.

“Tôi không sao. Mẹ anh vẫn còn nương tay đấy, còn anh thì...đáng lẽ ra anh không nên đánh Ngọc Hân mạnh như thế!” Cô nhớ đến người em gái của anh, trong lòng có phần hoang mang, sức nhớ ra, lại hỏi. “Nhưng...tại sao Hân lại biết chuyện gia đình của tôi vậy?”

“Cách đây vài hôm nó có nói cho anh nghe, nó tình cờ biết được trong dịp vào trường em tham dự ngày lễ gì đó cùng người bạn. Nó còn biết cả chuyện em và Huy quen nhau nữa.”

Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

“Thế...lỡ như Ngọc Hân lại tiếp tục vào trường để điều tra chuyện của tôi thì sao? Thật sự mà nói thì chuyện tôi còn đi học mà lại có con với anh đã là một chuyện không bình thường rồi, chỉ cần tìm hiểu đôi chút về khoảng thời gian giữa tôi và Huy, cô ấy sẽ biết Nguyên Dương không thể nào là con của tôi. Đến lúc đó, anh sẽ phải giải thích như thế nào nữa?”

“Xin lỗi em!”

của Gia Nhi khiến Cao Nguyên áy náy, anh cũng đã nghĩ đến những chuyện đó chứ, chỉ là thật sự anh không tìm được cách nào để giải quyết, bề ngoài luôn giữ bình tĩnh, nhưng nội tâm anh cũng hoang mang không kém Gia Nhi. Ngày trước cứ ngỡ họ về Việt Nam trong thời gian ngắn như trước kia, dùng một cái

lại về ở luôn. Trong khi anh chỉ dự định thuê cô làm vật thể thân, mọi chuyện kết thúc anh và cô cũng sẽ trở lại thân phận như xưa, không ai liên quan đến ai, sau đó anh sẽ nói với gia đình rằng, cả hai không hợp nhau, chia tay nhau là chuyện bình thường. Và với danh tiếng như anh, rồi anh cũng sẽ tìm được một người hợp ý, xứng đáng về làm mẹ của Nguyên Dương.

Quả là người tính không bằng trời tính. Có lẽ duyên số đã đưa anh gặp Gia Nhi, định mệnh quyết định ba mẹ anh ở lại Việt Nam sinh sống, trách nhiệm khiến anh phải nuôi dưỡng Nguyên Dương. Mọi chuyện trên đời thực chất đã được Thượng đế sắp đặt sẵn, dù anh có nhúng tay vào thì cũng chỉ thêm phần rắc rối. Trước mắt, tình thế đã trở nên hỗn độn như mớ bòng bong rồi. Anh chỉ còn biết nhìn Gia Nhi mà thở dài.

“Đáng lẽ anh không nên đẩy em vào những tình huống khó xử như thế này. Có lẽ em nói đúng, trước sau gì anh cũng phải nói rõ sự thật. Nhưng anh hy vọng rằng, dù sau này em không còn là vợ anh nữa, chúng ta vẫn có thể gặp nhau, được chứ?”

Thái độ lo lắng và hoang mang của Gia Nhi khiến Cao Nguyên áy náy, anh cũng đã nghĩ đến những chuyện đó chứ, chỉ là thật sự anh không tìm được cách nào để giải quyết, bề ngoài luôn giữ bình tĩnh, nhưng nội tâm anh cũng hoang mang không kém Gia Nhi. Ngày trước cứ ngỡ họ về Việt Nam trong thời gian ngắn như trước kia, dùng một cái lại về ở luôn. Trong khi anh chỉ dự định thuê cô làm vật thể thân, mọi chuyện kết thúc anh và cô cũng sẽ trở lại thân phận như xưa, không ai liên quan đến ai, sau đó anh sẽ nói với gia đình rằng, cả hai không hợp nhau, chia tay nhau là chuyện bình thường. Và với danh tiếng như anh, rồi anh cũng sẽ tìm được một người hợp ý, xứng đáng về làm mẹ của Nguyên Dương.

Quả là người tính không bằng trời tính. Có lẽ duyên số đã đưa anh gặp Gia Nhi, định mệnh quyết định ba mẹ anh ở lại Việt Nam sinh sống, trách nhiệm khiến anh phải nuôi dưỡng Nguyên Dương. Mọi chuyện trên đời thực chất đã được Thượng đế sắp đặt sẵn, dù anh có nhúng tay vào thì cũng chỉ thêm phần rắc rối. Trước mắt, tình thế đã trở nên hỗn độn như mớ bòng bong rồi. Anh chỉ còn biết nhìn Gia Nhi mà thở dài.

“Đáng lẽ anh không nên đẩy em vào những tình huống khó xử như thế này. Có lẽ em nói đúng, trước sau gì anh cũng phải nói rõ sự thật. Nhưng anh hy vọng rằng, dù sau này em không còn là vợ anh nữa, chúng ta vẫn có thể gặp nhau, được chứ?”

—

21. Chương 21: Nhịp Đập Trái Tim

Tối đó, sau khi bị Cao Nguyên tát một cái thật mạnh, bao nhiêu ảm ức và tức giận tột cùng như dồn lên đỉnh điểm. Cô gọi điện thoại cho Ly, chẳng cần biết đêm đã khuya như thế nào, có đánh thức giấc ngủ của cô bạn hay không, cô vẫn muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này.

“Ly à? Tổ muốn nhờ cậu một chuyện!”

Giọng Ly ngái ngủ, đêm khuya vừa chợp mắt chợt điện thoại lại reo, cô vẫn chưa kịp nhận ra đầu dây bên kia là ai.

“Ồ...ai thế?”

“Ngọc Hân, Ngọc Hân đây! Hôm trước tớ nghe nói cậu quen với một anh chàng nắm bắt rất nhiều thông tin của sinh viên trong trường phải không?”

“À...à...phải...phải.” Lúc này Ly mới nhớ ra, cô uể oải trở người, nhưng vẫn chui rúc trong chăn.

“Tớ muốn gặp anh ta, cậu giúp tớ được không? À, mà nếu như có thể gặp được người tên Huy gì gì đó thì càng tốt.”

“Hả?” Ly bừng tỉnh, cơn buồn ngủ thoáng chốc bay đâu mất. “Tiên nữ đã động lòng phàm rồi sao? Chẳng lẽ cậu có cảm tình với anh Huy ấy rồi! Tiếng sét ái tình quả là có tác dụng!”

“Cậu suy nghĩ sao cũng được! Tớ chỉ muốn biết cậu có thể giúp tớ hay không?” Ngọc Hân nói năng nghiêm túc khiến Ly mất cả hứng trên chọc.

“Thật ra tớ cũng rất ít khi tiếp xúc với anh Huy. Lúc trước anh ta và Gia Nhi lúc nào cũng kề bên nhau như hình với bóng, vả lại, anh ta là người nghiêm túc trong chuyện tình cảm, chẳng dễ bị lừa đảo đâu. Nhưng nếu cậu muốn gặp thì cũng không khó, cứ thông qua anh Hoàng, bạn thân của anh ta, có thể sẽ gặp được thôi.”

“Vậy cậu có thể giúp tớ gặp anh chàng cậu đang nhắc tới không?”

“Khi nào đây?”

“Càng sớm càng tốt!”

“Để tớ suy nghĩ đã.”

“Suy nghĩ gì nữa chứ? Giúp tớ đi! Tớ sẽ trả công hậu hĩnh!”

“Thật không đấy? Vậy đôi giày thể thao hiệu Nike được không?”

“Chuyện nhỏ!”

“Đồng ý nhanh vậy à?”

“Ừ! Thế tóm lại là có giúp tớ không?”

“Thứ bảy tuần này khoa tớ có một buổi dã ngoại, những lần trước anh Hoàng cũng đưa vài người bạn cùng phòng trong ký túc xá đi cùng, có cả anh Huy nữa, tớ sẽ giúp cậu thăm dò xem lần này anh ấy có đi không. Nếu có thì tớ sẽ đăng ký thêm một suất cho cậu nhé!”

“Hứ! Được lợi thì việc gì cũng xong!”

“Hi hi! Nhờ vả thì cũng phải có thành ý chứ!”

“Nhưng nhớ không được nói năng bậy bạ với người khác đấy nhé! Thôi, không làm phiền cậu nữa! Chúc cậu ngủ ngon!”

Ngọc Hân cúp máy, trong lòng suy nghĩ lan man. Cái tát này nhất định Cao Nguyên phải trả giá, nhưng bản thân cô cũng chưa biết bước tiếp theo mình nên làm gì, rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu.

Khoa Báo chí của Ly và Hoàng từ trước đến giờ các sinh viên rất thân thiết và hòa đồng, cả sinh viên cũ lẫn mới. Tân sinh viên khi vừa nhập học sẽ được thể hệ trước chỉ bảo tận tình, “bí kíp” học tập được lan truyền rộng rãi. Khoa thành lập câu lạc bộ truyền thông với tiêu chí đoàn kết sinh viên, học tập giao lưu lành mạnh, ngay cả thành viên các khoa khác cũng có thể tham gia. Trong câu lạc bộ nói riêng và cả khoa Báo chí nói chung, không ai mà không biết đến cái tên: Lâm Anh Hoàng. Hoàng là một sinh viên rất năng nổ, hầu hết thời gian anh đều ở trường nghiên cứu bài vở và cập nhật tin tức thường xuyên, đặc biệt là trong thời buổi công nghệ thông tin này, muốn xem tin gì “hot” chỉ cần một cú click chuột. Vấn đề mà Hoàng quan tâm nhất vẫn là những thông tin về người đứng đầu công ty Cao Nguyên. Anh đã bao phen vất vả săn tin, thế nhưng hầu hết các tin nếu không phải là tin vịt thì cũng là những chuyện tình cảm vặt vãnh, không thể “nóng hổi” như những phát ngôn gây sốc của các nghệ sĩ hay hình ảnh “nóng bỏng mắt” của các hotgirl chân dài. Vả lại dù sao đi nữa, đây cũng là đề tài mà nơi anh đang làm thêm yêu cầu cần phải liên tục để mắt tới.

Ly và Hoàng cũng có thể gọi là thân thiết. Cô biết đến anh qua một bài viết về các tệ nạn xã hội xảy ra trong nhà trường. Cô thán phục cách viết của anh, thẳng thắn, súc tích, rõ ràng, thế là cô tình nguyện tham gia vào câu lạc bộ truyền thông của khoa, nơi Hoàng đang là thành viên sáng giá cho vị trí trưởng câu lạc bộ. Hoàng hòa đồng, cởi mở, lại thích giúp đỡ các tân sinh viên, thỉnh thoảng sắp đến ngày thi cử, Ly lại được Hoàng kèm cặp, thế nên, thành tích học tập của cô cũng thuộc hàng top trong lớp.

Việc tổ chức đi dã ngoại cũng do Hoàng dẫn dắt. Anh nêu ý kiến trước toàn khoa rằng, sinh viên hiện tại đa số đều rất thụ động, khi đến giảng đường thì chỉ biết ghi ghi chép chép, đến dịp thi cử thì học đối phó, sau thi thì kiến thức biến mất sạch sành sanh. Có thể nói cách học của sinh viên không bị gò bó và thoải mái hơn hẳn so với phổ thông, thế nhưng không nên vì thế mà lơ là. Kiến thức thì vô tận, quan trọng là bản thân mình nắm bắt nó như thế nào và tận dụng nó bằng cách gì mà thôi. Anh muốn qua những mất qua những sự việc, hiện tượng bên ngoài thay vì cứ học vẹt một cách khô khan những kiến thức hữu ích của chuyên môn. Song song đó, các sinh viên sẽ được giao lưu, kết bạn với nhau, mở rộng mối quan hệ cũng là một việc cần thiết cho công việc sau này. Đặc biệt là, trong mỗi chuyến đi, anh đều sắp xếp những trò chơi khác nhau, đảm bảo một không gian vừa chơi vừa học, lại nâng cao khả năng ứng xử tình huống và giao tiếp của mọi người.

Lý luận và mục đích quá rõ ràng và hợp lý, trưởng khoa không thể nào phản đối được trước những lập luận quá sắc bén của Hoàng. Thế là anh trở thành thần tượng của khoa Báo chí. Đến dịp dã ngoại, các sinh

viên lại hờn hở rủ nhau tham gia. Nhưng, điều kiện tiên quyết là mỗi sinh viên chỉ có thể đăng kí tối đa hai người, và người đi cùng chắc chắn phải là sinh viên của trường.

Được lợi không hẳn việc gì cũng xong một cách dễ dàng. Có công có thưởng là điều xứng đáng, nhưng Gia Nhi là một ngoại lệ, cô nhận thấy thực chất mình đang tự rước họa vào thân.

Từ buổi tối hôm đó, Gia Nhi làm việc gì cũng có cảm giác có ai đó theo dõi mình. Cứ như cô lo sợ Ngọc Hân sẽ vào trường gây sự và vạch mặt việc làm của cô. Cô chỉ sợ điều xấu nhất sẽ xảy ra, rằng chưa kịp giải thích mọi chuyện với Huy thì lại thêm hiểu lầm chồng chất. Thế nên cô tự nhủ với lòng nên tránh anh một thời gian, mọi việc giải quyết ổn thỏa cô sẽ tìm cách giải thích. Nhưng cô đã không nghĩ đến, thái độ này của cô đã khiến Huy thêm đau lòng biết bao.

Ở trường tránh Huy, về nhà Gia Nhi lại thêm phiền não vì người “mẹ chồng”. Điều ngạc nhiên cho cả cô và Cao Nguyên là bà không mắng chửi thêm lời nào nữa, cũng không tỏ thái độ hằn học hay dạy dỗ nghiêm với ai. Gặp cô ở phòng khách, bà bỏ về phòng ngủ. Gặp cô ở nhà bếp, bà lại đến phòng khách. Cô nấu cơm, bà chẳng màng đụng đến đôi đũa. Ngày nào cô bế Nguyên Dương, cho uống sữa hay dỗ dành giấc ngủ thì ngày đó thậm chí bà không đưa mắt đến đứa cháu. Cứ như thể Gia Nhi là loài vật mang bệnh truyền nhiễm, khiến bà phải tránh xa và hạn chế tiếp xúc.

Cao Nguyên nhận ra những thái độ khác thường của bà, dù có phần không vui, nhưng dấu sao anh vẫn cảm thấy tốt hơn những trận tranh cãi ồn ào mà cũng chẳng giải quyết được gì. Anh nghĩ, chỉ vài ngày sau bà cũng sẽ bình thường trở lại. Duy chỉ có ông Cường hiểu rõ, cơn giận của phụ nữ rất đáng sợ. Thà là đồng dục hoặc âm ỉ làm lớn mọi chuyện, để mọi người biết đường mà suy tính, còn hơn sự im lặng này, như dây vô từng thành viên trong nhà, ngay cả ông cũng không biết bà đang muốn gì và tính toán gì. Ông chỉ có thể chắc chắn một điều, bà sẽ không bao giờ bỏ qua mọi vấn đề một cách dễ dàng như thế này.

Về chuyến dã ngoại, chẳng biết Ly đã tung ra tuyệt chiêu gì mà có thể khiến một người rất có kỷ luật như Hoàng đồng ý cho Ngọc Hân đi cùng, nhưng với điều kiện tất cả mọi việc đều phải thực hiện dưới sự kiểm soát của anh và ban tổ chức. Xem như một công đôi việc, Hân có thể vừa thỏa lòng với sự tính toán của mình lại vừa được tham gia một chuyến du lịch. Dấu sao về Việt Nam đã lâu, cô vẫn chưa được đi đâu xa, ở nhà đi ra đi vào gặp những người không có cảm tình, thật là ngột ngạt. Lần này thay đổi không khí, tâm trạng cũng trở nên sáng khoái, Ngọc Hân cảm nhận được sự hào hứng và phấn chấn còn mạnh mẽ hơn cả “mối thù” với Cao Nguyên và Gia Nhi. Nhưng bản tính ngang ngạnh nuôi dưỡng mười chín năm qua không thể nào thay đổi dễ dàng, dù có ra sao thì cô vẫn không quên được cái tát tay của người anh trai.

Chuyến đi bắt đầu lúc năm giờ ba mươi, năm giờ Hân và Ly đã có mặt ở trước cổng trường. Bầu trời rạng sáng bình yên lạ kì, sương sớm vẫn còn lấm tấm đọng trên những chiếc lá mỏng manh. Hơi thở của gió cứ lạnh lạnh khiến cơ thể chỉ muốn cuộn tròn trong chiếc chăn ấm, Hân cũng không ngoại lệ, ngay thời điểm này, cô cũng chẳng biết vì sao mình lại có động lực bỏ mặc chiếc giường êm ái để có mặt tại đây.

Đích đến của chuyến đi là khu du lịch Vàm Sát, Cần Giờ. Khởi đầu các sinh viên sẽ được dừng lại dừng điểm tâm tại phà Bình Khánh. Đến cầu Dân Xây sẽ tiếp tục đi thuyền máy vào khu du lịch, tiếp đó liên tục được tham quan và khám phá Đầm Dơi, Đầm Cua. Đến trưa các sinh viên được ăn uống và nghỉ ngơi tại trung tâm chính. Chương trình sau đó sẽ là tham quan trại nuôi cá sấu và những động vật hoang dã, đi xuyên rừng đến Tràm Chim, chinh phục tháp tang bồng, cuối cùng được tự do tắm hồ Biển Chết. Trong tiết mục xuyên rừng, sinh viên còn được tổ chức một trò chơi “phiêu lưu”, chia đội tìm kho báu.

Ngọc Hân say sưa và phấn khởi đọc lịch trình chuyến đi đến nỗi chỉ chuyến đi dã ngoại này, mỗi sinh viên được mở rộng tầm muốn ngay lập tức leo lên xe thẳng tiến đến địa điểm. Bất chợt Ly đang đứng bên cạnh lắc lắc tay cô, nhìn về hướng xa xa trước mắt.

“Kìa kìa, “ý trung nhân” của cậu đến rồi kìa!”

Hân ngẩng nhìn, một nam sinh viên dáng người cao ráo, đi bên cạnh người tên Hoàng mà Ly đã giới thiệu với cô khi vừa đến trường. Anh khoác chiếc balo nhỏ trên vai, mặc chiếc áo thun trắng đơn giản, bên ngoài là áo khoác xanh sẫm, trông cũng nam tính. Gương mặt khá điển trai, nhưng ánh mắt không rạng ngời sự nô nức như những sinh viên đang hớn hở kia. Hân vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã nhìn thấy Hoàng kéo tay chàng trai đó tiến về phía cô và Ly.

“Huy, giới thiệu với mày, đây là Ngọc Hân, bạn của Ly.”

“Ừm...chào em.” Huy ngạc nhiên nhìn Hoàng, rồi lại nhìn Hân, vẫn lịch sự chào hỏi.

“Chào...chào anh.”

Hân lúc này mới sực nhớ ra anh là ai. Vì mãi mê với chuyến đi mà suýt chút nữa cô quên mất mục đích chính của mình. Cô thầm biết ơn Ly đã nhắc nhở, cảm kích Hoàng đã đưa anh đến tiếp cận cô. Mọi chuyện đều diễn ra một cách tự nhiên, và cô cũng sẽ thật tự nhiên để dẫn dắt Huy vào những điều cô muốn biết.

Huy nhả nhận cười nhẹ, chợt quay sang hỏi Hoàng.

“Gia và Minh chưa đến à?”

“Đến rồi, đang giành chỗ ngồi tốt trên xe!”

“Hay là tụi mình cũng lên xe đi!” Ly nhìn đồng hồ, “Cũng sắp đến giờ khởi hành rồi!”

Hoàng gật đầu. “À, Huy này, hôm nay tao có nhiều chuyện muốn bàn với Ly vài vấn đề trong câu lạc bộ, hay là mày ngồi cạnh Ngọc Hân nhé!”

“Tùy mày!” Huy liếc Hoàng một cái, trả lời bằng giọng lạnh lùng, rồi đi một mạch lên xe.

22. Chương 22

Trong suốt lộ trình, Huy không hề nói chuyện với Ngọc Hân, anh càng thu hẹp không gian với tất cả mọi người xung quanh khi chọn vị trí ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt lúc nào cũng hướng ra ngoài nhìn dòng xe dần

dần đông đúc. Anh đang nhớ đến những kỉ niệm đẹp trước kia của anh và Gia Nhi, thời gian quen nhau, cả hai cũng thường cùng nhau tham gia những chuyến dã ngoại như thế này. Lúc ấy, người ngồi vị trí này đều là Gia Nhi. Anh hỏi vì sao cô lại thích ngắm nhìn đường phố náo nhiệt ngoài cửa sổ kia, cô cười, bảo anh nhìn vào một chiếc xe, trông bề ngoài thì biết ngay họ là một đôi tình nhân. Người con gái ngồi sau ôm chặt người con trai, người con trai mặc dù chạy xe vẫn một tay nắm lấy tay người con gái. Khi dừng đèn đỏ, người con trai còn hôn lên tay người con gái, trông rất hạnh phúc. Trong cách nghĩ của Gia Nhi, mỗi chuyến xe là mỗi con đường khác nhau, tựa như đôi tình nhân ấy, họ sẽ cùng nhau đi đến con đường riêng của họ, hạnh phúc hay bất hạnh họ sẽ cùng nhau vượt qua, và có thể vượt qua hay không, đều dựa vào sức mạnh và niềm tin trong tình yêu của họ. Còn với Huy, cô được ngồi cùng anh trên một chuyến xe, dù có đến tận chân trời góc bể, cô vẫn tình nguyện theo anh. Và một điều nữa, ngồi ở vị trí này cạnh anh, trong một không gian hẹp, cô như cảm nhận được mọi thứ xung quanh đều chỉ dành riêng cho cả hai.

Mọi lời nói đều như gió thoảng mây bay, giờ đây tất cả đã trôi theo dòng người tấp nập kia. Nhưng Huy hiểu rõ, trong lòng anh không thể không nhớ Gia Nhi.

Tiếng cười đùa rộn ràng của đám sinh viên với những trò chơi vui nhộn của hướng dẫn viên du lịch khiến Huy không suy nghĩ thêm gì nữa. Anh ngoảnh nhìn, bất chợt trông thấy Ngọc Hân bên cạnh nét mặt xanh xao, ngồi im thín thít.

“Em bị say xe à?”

Cô dờ dẫm gật đầu.

“Ly à, bạn em bị say xe, em có mang theo dầu nóng không?” Huy đứng lên, gọi Ly đang ngồi phía sau.

“Không ạ!”

“Trên xe có ai mang theo dầu không ạ?” Người hướng dẫn viên nói trên micro hộ Huy.

“Có, có đây!”

Một nữ sinh viên lạ mặt từ dưới chuyền lên, Huy vội cầm lấy, ngồi xuống mở nắp.

“Gi...thế...ạ?” Ngọc Hân nhăn nhó. Cô rất ít khi dùng những thứ này.

“Chỉ cần xoa một ít em sẽ cảm thấy đỡ hơn.”

“Thật chứ?”

“Ừm! Em cứ ngồi yên!”

Huy thoa một ít dầu vào tay, sau đó xoa vào hai bên huyệt thái dương của Ngọc Hân, xoa huyệt nhân trung và cả phía sau gáy. Trong lúc anh đưa tay nâng đầu cô lên, vươn người ra sau để xoa dầu, Hân hé mắt nhìn, gương mặt anh đang thật gần với cô, mùi hương trên người anh tỏa ra bỗng khiến tim cô đập từng hồi kì lạ.

Các sinh viên đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn cả hai. Ly và Hoàng khẽ ra hiệu cho tất cả ổn định về chỗ ngồi, rồi mỉm cười đầy ẩn ý.

“Em cảm thấy thế nào?”

“Nóng quá! Cay cả mắt!”

“Sẽ mau hết thôi! Em cũng nên ngủ một chút, tỉnh dậy sẽ không sao nữa!”

Hân nghe lời nhắm mắt. Một cảm giác ấm áp lan tỏa, chẳng biết vì tác dụng của dầu nhanh chóng xóa tan cơn khó chịu trong lòng, hay là vì tim cô đã tìm được nhịp đập riêng mà cô không hay biết.

—

23. Chương 23

Quả thật chợp mắt một chút tinh thần đã dần ổn định hơn. Khi Ngọc Hân tỉnh dậy, cô nhận thấy đầu mình đang tựa vào vai Huy, ánh mắt anh đang chăm chú vào quyển sổ gì đó, trông thấy cô mở mắt vội cất lại vào balo ngay.

“Dậy rồi à? Cũng sắp đến nơi!” Huy làm động tác duỗi thẳng hay tay, vừa nói.

“Xin lỗi...em không biết em đã tựa vào anh từ lúc nào.”

“À...không có gì.” Huy ngáp ngừng một lúc, rồi lại nói tiếp. “Em đã khỏe hơn chưa?”

“Rồi ạ!” Ngọc Hân ưỡn người, xoay qua xoay lại một cách thoải mái, muốn biểu lộ rõ tinh thần đã tỉnh táo. “Công dụng của dầu nóng hiệu quả thật!”

Huy mỉm cười. “Đó là cách dân gian trị chứng say xe đấy! Em chưa từng sử dụng sao?”

“Trước đây ở Mỹ em chưa từng bị say xe, cũng chưa từng dùng những loại này.”

“Ồ Mỹ à?” Anh hơi ngạc nhiên. “Vậy em về Việt Nam thăm gia đình sao?”

“Không.” Cô tỏ vẻ bất lực. “Em và ba mẹ về đây luôn, sống cùng anh trai và một người...chị dâu.”

“Hình như em không được vui.”

Cô lắc đầu, gượng cười. “Hôm nay được đi chơi, em không muốn nói đến những chuyện khác.”

Huy không hỏi thêm gì nữa, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Người hướng dẫn viên lại vực dậy tinh thần phần chần cho các sinh viên bằng các tiết mục văn nghệ. Chiếc xe tiếp tục ồn ào bởi giọng ca “oanh vàng” của Gia cùng tiếng cười vang giòn của mọi người, cho đến tận khi xe đỗ vào bãi.

Thuyền máy lần lượt đưa sinh viên vào khu du lịch. Mỗi lớp đều có hai người đại diện, họ sẽ điểm danh các thành viên và lo việc ăn uống. Xét cho cùng, khoa của Ly “dân cư” không đông đúc như những khoa khác, đa số sinh viên chỉ vài người đưa bạn theo cùng, vả lại không hẳn sinh viên nào cũng tham gia chuyến đi. Hiện tại chỉ có ba xe, mỗi xe khoảng ba mươi người. Ly và Hoàng sẽ chịu trách nhiệm chuyển xe của họ.

“Cảm giác được “ý trung nhân” xoa đầu một cách tận tình sẽ như thế nào nhỉ?” Ly đi bên cạnh Hân, hỏi nhỏ trên chộc.

“Thế nào là thế nào?”

“Cậu còn giả vờ nữa. Tổ và anh Hoàng đã tính toán, chuyến đi này sẽ kết hợp hai người, trai tài gái sắc, quả là xứng đôi!”

“Cậu đừng nói lung tung! Tổ chẳng có gì với anh Huy cả!”

Ly tắc lưỡi. “Những người mới biết yêu thương hay nói thế lắm! Đừng ngại! Tổ sẽ ủng hộ cậu hai tay hai chân! Hi hi!”

Hân thở dài. Thôi thì mặc kệ. Dù sao cũng nhờ Ly cô mới tiếp cận được với Huy, những gì cô muốn biết nhanh chóng sẽ biết.

Có lẽ con gái luôn biết cách thay đổi bản thân để thích nghi với mọi tình huống, đến nỗi trong nháy mắt, Ngọc Hân đã suýt quên đi mất mục đích chính ban đầu của mình là gì bắt đầu từ khi cô ngồi cạnh Huy trên xe. Cô nhận thấy trong ánh mắt anh luôn chất chứa một nỗi buồn, không chỉ thế, ánh mắt đó là cả một bầu trời rộng lớn đầy ưu tư. Chẳng phải cô chưa từng nhìn thấy nam nhi bị thất tình, nhưng vẻ trầm lắng trên gương mặt anh, nụ cười gượng gạo với bạn bè, cô gái nào được anh yêu chắc sẽ hạnh phúc lắm. Cô sức nghĩ đến Gia Nhi, loại người như cô ta thật không đáng để nhận lấy tình cảm này. Trong lòng Hân chợt có chút xao xuyến, có lẽ là vì thương hại.

Sinh viên lần lượt được tham quan các địa điểm chính trong khu du lịch. Ai nấy đều hân hoan, vui mừng khôn xiết. Nữ rủ nhau tươi cười tạo dáng chụp hình cùng thiên nhiên, nam hát hò thoải mái khiến khách tham quan cũng phải ngoảnh nhìn. Đến giờ trưa, sinh viên lần lượt được nghỉ ngơi. Đại diện của các lớp phụ trách lấy thức ăn và nước uống. Phí sinh hoạt của sinh viên có giới hạn, thế nên, mỗi suất ăn chỉ là một phần cơm hộp đã được ban tổ chức đặt sẵn và một chai nước suối. Hầu hết các sinh viên khi đi dã ngoại không quan trọng đến việc ăn uống như thế nào, quan trọng là được vui vẻ cùng bạn bè sau những buổi học căng thẳng. Có lẽ đó là niềm vui lớn nhất trong quãng thời gian còn là sinh viên. Tuy thế, cũng có vài trường hợp ngoại lệ, điển hình là Ngọc Hân.

“Cậu không ăn đi? Ăn để lấy sức tiếp tục với trò chơi sinh hoạt đấy!”

“Tớ ăn không nổi!” Ngọc Hân nhăn nhó.

“Sao thế?”

“Tớ...tớ chưa từng ăn như thế này.” Cô nhìn vào hộp thức ăn trên tay, phần cơm đã bị cô dùng muỗng xới nhuyển nhừ.

“Ôi trời! “Đại tiểu thư” ơi, cơm hộp hay bít tết thượng hạng cũng đều là bỏ vào miệng, nhai và nuốt như nhau thôi, có gì khác biệt chứ.”

“Khác rất nhiều nữa kìa! Tớ thật sự ăn không nổi. Thôi, tớ mua sữa uống tạm vậy!” Ngọc Hân đứng lên, đi về phía Hoàng hỏi han, sau đó đi một mạch vào căng tin của trung tâm. Khi cô trở lại, Ly nhìn thấy cô cầm trên tay là hai hộp sữa loại trung bình. Đám sinh viên ngồi gần đó cũng nhìn Hân bằng ánh mắt khác thường, rồi lại nhìn Ly khiến Ly chỉ biết cười trừ.

Phần quan trọng và hấp dẫn nhất của chuyến đi chính là trò chơi đi tìm “báu vật”. Như thường lệ, ban tổ chức sẽ chia mỗi lớp thành một đội, trong mỗi đội đó tùy người dẫn đầu sẽ phân công từng thành viên ra sao. Các sinh viên sẽ được phát bản đồ chi tiết của khu rừng sinh thái, tự tìm đường đến các địa điểm đã sắp đặt trước theo gợi ý của ban tổ chức. Vì sự an toàn cho mọi người, đương nhiên đã có sự liên kết của nhà trường và trưởng khu du lịch, vả lại, khu rừng cũng không quá lớn, khó khăn nhất vẫn là những câu đố gợi ý địa điểm mà ban tổ chức đã đưa ra.

Lớp Hoàng chia ra thành năm nhóm, mỗi nhóm bốn sinh viên. Chắc chắn Hoàng, Ly, Huy và Ngọc Hân sẽ cùng nhóm. Huy cũng biết hai người họ đã cố tình hòa nhau gán ghép anh và Hân, anh vẫn giữ im lặng miễn cưỡng tham gia trò chơi, vì anh nhớ đến lời hứa của anh với Gia Nhi trong những lần trước kia, rằng anh sẽ chinh phục được những câu đố để mang “báu vật” về làm quà cho cô, nhưng một năm qua, đã ba lần, anh vẫn chưa thực hiện được.

“Huy! Giải được lời gợi ý đầu tiên chưa? Sao tao chẳng hiểu gì cả!” Hoàng cầm tờ mật thư trên tay, đưa lên đưa xuống, soi trời rồi lại soi đất, cuối cùng gơ tay gãi đầu nhìn Huy.

“Vẫn chưa!”

““12 12 17 22 16 26; 2 16 9 24 1; 11 9 22 16 1; 11 3 22 15” Là cái gì vậy nhỉ?” Ngọc Hân cau mày hỏi.

“Mật thư đấy!” Huy bình tĩnh nói.

“Thế làm sao để giải?”

“Có gợi ý nè: Việt Nam là một nước có nhiều thắng cảnh xinh đẹp.” Ly vội nói khi nhìn thấy một dòng chữ nhỏ phía sau tờ giấy.

“Gợi ý chẳng liên quan gì đến dãy số đó cả!” Ngọc Hân chán nản ngồi thụp xuống hòn đá dọc đường cạnh một thân cây, đưa tay quệt mồ hôi trên trán. Có vẻ như sự hào hứng ban đầu đã bị thay thế bởi đôi chân mỏi nhừ và cái bụng rỗng đang kêu réo liên hồi.

“Nếu không liên quan ban tổ chức sẽ không đưa ra dòng chữ đó, hoặc là họ đang muốn đánh lừa chúng ta, nhưng dù sao cũng chỉ là trò chơi, không ai lại đi làm khó đám sinh viên đang khao khát tìm kiếm “báu vật” này đâu!” Huy vẫn nhìn chăm chăm vào dãy số khó hiểu kia, chợt anh đảo mắt nhìn xung quanh, rồi lại hỏi Hoàng. “Bốn nhóm còn lại đâu rồi?”

“Vẫn chưa nhóm nào giải được các câu đố khác! Phên này lại thua nữa rồi!”

“Những lần trước các anh cũng thua cuộc sao?” Hân hỏi.

“Ừ...” Hoàng tỏ vẻ xấu hổ. “Những lần ấy đều là trò chơi hoạt động chân tay, đội nào nhanh nhẹn sẽ thắng thôi, bọn anh chậm chạp, chẳng thể bằng các tân sinh viên năng động, trẻ trung.”

“Ôi, sao anh chẳng chịu nói trước? Biết thế em đã chọn nhóm khác rồi!” Ly nhìn Hân, cả hai cười khì.

“Việt Nam là một nước có nhiều thắng cảnh xinh đẹp.” Hoàng then thùng lẩm nhẩm dòng gợi ý, “Nghe cứ như bài học môn khoa học tự nhiên của các em tiểu học nhỉ, anh còn nhớ được vài câu: “Nước Việt Nam hình chữ S, trải dài từ Bắc sang Nam, có nhiều thắng cảnh và địa danh nổi tiếng...”

“Khoan đã...khoan đã!” Huy bất chợt chen ngang giọng đọc lưng lửng của Hoàng như sự hiểu ra điều gì. “Mày vừa đọc gì thế?”

“Không có gì! Đọc cho vui đấy mà!”

“Không! Đọc lại, đọc lại đi!” Huy nghiêm túc khiến cả ba vô cùng khó hiểu.

“Nước Việt Nam hình chữ S, trải dài từ Bắc sang Nam,...”

“Được rồi, được rồi!” Huy nhanh chóng lấy bút từ trong chiếc balo, ghi ghi chép chép gì đó vào tờ giấy. Cả ba người còn lại im lặng chăm chú nhìn anh loay hoay với mớ hỗn độn trong đó mà chẳng thể hiểu được gì. Một lúc lâu sau, Huy đứng bật dậy, đeo balo vào, bảo mọi người “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Cả ba dường như đồng thanh hỏi.

“Đi tìm địa điểm trong mật thư!”

“Anh giải được rồi à?” Ly hớn hờ.

“Ừm!”

“Thế trước khi đi, mày không thể giải thích cho mọi người cùng nghe sao?” Sự tò mò của con người là một nhược điểm lớn, thế nên không ai có thể có tinh thần làm việc gì khác khi những việc khó hiểu cứ luôn ám ảnh trong tâm trí.

“Phải đó, phải đó! Em cũng muốn biết!” Ngọc Hân lên tiếng.

“Được rồi, giải thích xong thì đi nhanh nhé! Xem nè!” Huy đưa tờ giấy lúc này anh ghi ghi chép chép cho cả ba cùng xem, “Nhờ Hoàng đọc câu “Nước Việt Nam hình chữ S...” anh mới hiểu ra đây có thể là dạng mật thư số thay chữ. Nói dễ hiểu hơn, từ câu gợi ý này ta phải tìm được mối liên hệ của một chữ cái và một con số nào đó. Trong câu gợi ý có nhắc đến “Việt Nam là một...”, ta tìm được con số một, quan trọng là chữ cái nào liên quan đến nó.”

“A!” Hân reo lên. “Em hiểu rồi! Chữ S, nước Việt Nam hình chữ S.”

“Chính xác là vậy!” Huy nói tiếp. “Sau đó anh viết tất cả hai mươi sáu chữ cái trong bảng chữ cái quốc tế, rồi lần lượt thay số vào, bắt đầu là số một nằm ở vị trí chữ S, số hai là chữ T, cứ thế cho đến hết. Bây giờ nhìn vào dãy số của bức mật thư, ta sẽ được các từ: “DDINHR; THAPS; CANHS; CUNG”. Đây là dạng chữ quốc ngữ điện tín, “DD” là “Đ”, “R” thay thế cho dấu hỏi, “S” dấu sắc, mọi người đã đọc được rồi chứ?”

“ĐỈNH THÁP CÁNH CUNG!” Cả ba lại đồng loạt đọc.

“Đi được rồi chứ?”

“Woa, anh Huy thật là tài giỏi!” Ly vỗ vai Huy mạnh một cái, cười tít mắt.

“Xí, chẳng phải là nhờ anh sao?” Hoàng làm vẻ mặt ganh tị.

“Giờ không phải là lúc tranh công, ở đây chỗ nào là tháp cánh cung, mày biết không?” Huy can thiệp.

“Nghe thì quen lắm, nhưng chính xác ở đâu thì tao không biết!”

“Thế thì đi tìm ngay thôi!” Lần này lại đến lượt Hân vội vàng bước đi.

“Khoan đã! Nếu như cứ đi như thế này thì không hay đâu!” Hoàng lại ngăn cản. “Anh có ý này! Mình lại chia thành hai nhóm, tản ra hai lối đi, như thế vừa tiết kiệm thời gian lại vừa đánh lạc hướng hai đội kia. Ý kiến hay chứ?”

“À...à...anh Hoàng nói đúng đó!” Ly đồng tình. “Em với Hân đều là con gái, cùng nhóm sẽ không linh hoạt. Vậy thì em với anh Hoàng sẽ chịu trách nhiệm phần đánh lạc hướng, anh Huy và Hân cùng đi tìm tháp cánh cung. Thế nhé!”

Hân nhú mắt nhìn Ly, chỉ thấy Ly cười cười. Huy không phản đối, chỉ nói tùy mọi người rồi nhanh chóng bỏ đi. Ly đẩy Hân theo sau, nói nhỏ vào tai cô. “Không gian riêng tư rồi nhé! Tha hồ mà “tình chàng ý thiếp!” Hân chỉ còn biết than trời.

“Anh Huy...anh có thể đi chậm lại một chút được không?” Đi được một quãng đường vẫn chưa đến nơi, Hân mệt mỏi rồi, trong khi Huy vẫn tiến bước, chẳng thèm nhìn đến cô lùi thủi phía sau.

“Sắp đến nơi rồi. Anh đã nhớ ra, ở đây chỉ có tháp Tang Bồng hình cánh cung, có thể leo lên đỉnh đó sẽ tìm được địa điểm tiếp theo.”

“Hả? Lại còn phải leo lên đỉnh à? Em không đi nữa đâu! Oái!” Ngọc Hân bỗng la to.

“Có chuyện gì vậy?” Huy quay lại, chỉ thấy Hân ngồi bệt xuống đất, tay vịn vào cổ chân.

“Chân em đau quá!” Cô nhăn nhó.

“Có lẽ trặc chân rồi! Để anh xem!” Huy kiên nhẫn ngồi xuống đối diện, lấy tay xoa xoa cổ chân cô. “Đáng lẽ ra Ly không nên đưa em đến chuyến đi này. Có thể ở nhà em là tiểu thư, ăn sung mặc sướng, ra ngoài có người đưa đón, nhưng đã ở đây, em phải hiểu, em không nên vì bản thân mình làm ảnh hưởng đến thành tích của cả nhóm.”

Hân quắc mắt nhìn Huy. “Anh có quyền gì mà trách móc em như vậy? Thành tích của cả nhóm quan trọng lắm sao? Ly nói với em, cái “báu vật” mà ban tổ chức tự đặt ra chỉ là vài cuốn sách tham khảo rẻ tiền. Những thứ đó chỉ cần bỏ tiền ra là mua được, tại sao lại phải tốn công suy nghĩ giải mật thư, lại còn phải tốn sức đi tìm khắp nơi chứ? Cứ nghĩ sẽ được tham gia chuyến du lịch thoải mái, vui vẻ, nếu biết khổ sở như thế này, ở nhà còn sướng hơn!”

Lần này Huy thật sự tức giận, “Phải! Những cuốn sách đó đối với em chỉ là thứ rẻ tiền, nhưng với sinh viên bọn anh, sách học là báu vật vô giá. Cho dù em thật sự không quan tâm đến những cuốn sách đó, em cũng phải tự mình đối mặt và vượt qua những thử thách trước mắt chứ, mới đi vài bước thì đã than thở. Đây chỉ là trò chơi, cuộc sống thật sự còn nhiều chông gai hơn bây giờ kìa. Chẳng lẽ suốt đời em chỉ biết sống trong căn nhà sang trọng, có người lập trình tất cả mọi việc cho em. Thế thì chẳng khác gì phế nhân cả! Nhưng cho dù là phế nhân, người ta cũng cố gắng tự tìm con đường riêng cho bản thân.”

“Anh nói thế có nghĩa là tôi không bằng phế nhân nữa sao? Anh quá đáng lắm!” Hân cảm phần nhìn anh, nước mắt chực trào. “Thế còn anh thì sao, anh có dám đối mặt với khó khăn của bản thân không? Hay anh cũng cố tình lảng tránh?”

“Anh không hiểu em nói gì cả!”

“Chẳng phải anh cũng vì chuyện của Gia Nhi mà tránh né bạn bè, thay đổi cả bản thân hay sao? Anh còn không dám đối mặt để nói rõ mọi chuyện với cô ta nữa!”

Huy sững người. “Em biết Gia Nhi?”

“Gia Nhi hiện đang ở nhà tôi!”

“...” Huy định nói thêm điều gì nữa, nhưng lại thôi. Anh bước lại gần Ngọc Hân, ngồi quay lưng về phía cô, nghiêm giọng nói. “Lên lưng anh!”

“Hừ! Nhắc đến Gia Nhi anh lại thay đổi. Tôi không cần anh quan tâm!”

Biết Ngọc Hân giận dữ, anh im lặng, xoay người đưa tay nhắc bổng cô lên.

“Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống!”

Mặc cho cô hét sức vùng vẫy, anh vẫn không buông tay. Huy chỉ đưa mắt nhìn xung quanh, may mà lúc này không có ai, nếu không cả hai đã trở thành tâm điểm của chuyện đi này rồi.

Ngọc Hân bất lực nhìn Huy, biết mình không thể thoát khỏi vòng tay anh, cô đành im lặng. Tại sao sự bực tức vừa rồi lại nhanh chóng biến mất? Lúc này chỉ còn một cảm giác bồn chồn xen lẫn sự trống rỗng trong tiềm thức. Có lẽ cơn đói và sự mệt mỏi đã khiến cô không còn tri thức nữa, cô gục đầu vào vai Huy.

24. Chương 24

Cuộc sống cũng tựa như một bộ phim, trong phim các tình tiết liên tiếp diễn ra, mọi nhân vật được xây dựng để gặp nhau, dù là nhỏ nhặt như thế nào vẫn có mối liên quan đến nhau. Trên thực tế, đó là định

mệnh. Số phận đã buộc ai phải gặp ai, sẽ làm những gì, đều có mục đích của nó.

Trước đây Ngọc Hân đã từng bị thương trong một lần trượt tuyết cùng bạn ở Mỹ, vết thương cũ cũng ở vị trí cổ chân, thế nên bà Xuân ra lệnh cô phải nhập viện để kiểm tra lại. Cô miễn cưỡng vâng lời, nhưng nghĩ lại thật ra không có vấn đề gì, bỗng dưng cô muốn đến một nơi nào đó thật yên tĩnh, bệnh viện cũng là ý kiến hay. Không phải về căn nhà với không khí ngột ngạt, căng thẳng như sắp sửa xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba, dù ở lại đây vài ngày cô cũng bằng lòng.

“Từ giờ về sau, con không được đi đâu xa, trừ khi có ba mẹ đi cùng!”

“ ... ”

“Nếu muốn đi với bạn bè thì đích thân bạn con phải đến xin phép mẹ!”

“ ... ”

“Con có nghe mẹ nói gì không?”

“Ồ...dạ...hử? Mẹ nói gì?” Ngọc Hân ngơ ngác nhìn mẹ.

“Con làm gì gây người ra đó vậy?”

“Dạ không ạ...chỉ hơi mệt thôi.” Cô ậm ừ.

“Thôi, mẹ không làm phiền con nữa!”

Bà Xuân thở dài mệt mỏi. Chuyện của Cao Nguyên bà vẫn chưa tìm được cách giải quyết, đứa con gái bướng bỉnh gần đây luôn tỏ ra xa cách với bà. Bà biết cô vẫn còn cay cú chuyện vì chuyện của Cao Nguyên, là người đứng ở giữa cuộc tranh luận, thật khó khăn để phân giải, đặc biệt khi cả hai đều là những người bà luôn yêu thương. Bà đã từng suy nghĩ về việc Ngọc Hân nói về Gia Nhi, chẳng phải bà không hề có nghi hoặc nào, thậm chí bà đã từng nghĩ đến việc Nguyên Dương không thể là con của Gia Nhi. Thế nhưng, bà vẫn canh cánh trong lòng một chuyện quan trọng hơn cả, rằng nếu mọi chuyện vỡ lẽ, người thiệt thòi sẽ là con trai bà.

Cửa phòng bệnh vang lên tiếng “cộc, cộc”. Bà Xuân nhanh chóng bỏ qua những ý nghĩ kia, bước đến mở cửa. Một người thanh niên lạ mặt, tay cầm một giỏ hoa quả, nhìn bà nở nụ cười.

“Chào bác!”

“Cậu là...”

“Cháu là Huy, bạn của Ngọc Hân!”

“Ồ...anh Huy à? Là bạn của con ạ!” Ngọc Hân từ trong nói vọng ra.

“Thế thì con vào đi! Bác ra ngoài một chút, hai đứa cứ nói chuyện! Hân à, lát nữa mẹ sẽ quay lại!” Trước khi rời khỏi phòng, bà Xuân vẫn không quên mỉm cười chào Huy, ánh mắt thoáng chốc có điều gì là lạ.

“Sao anh lại đến đây?” Hân mở tờ báo ra xem, nói lấy.

“Anh xin lỗi!” Ngay câu nói đầu tiên của Huy, anh đã khiến cô phải mất cảnh giác, giương mắt nhìn anh chăm chăm. “Anh không biết em từng bị thương, nếu như biết trước thì anh sẽ không đi quá nhanh để em phải cố gắng chạy theo, và cũng sẽ không nghĩ em là...”

“Là phé nhân chứ gì? Không sao, dù sao em cũng đang là phé nhân thật sự rồi đây.”

“Sao thế? Chân em có vấn đề gì à? Bác sĩ nói thế nào? Chẳng lẽ em không thể đi lại được nữa?” Huy sốt sáng hỏi.

Hân bỗng bật cười, nhưng lập tức bình tĩnh lại ngay. “Anh quá đáng thật! Trong chuyến đi thì không ngừng chê trách em, giờ em đã nhập viện rồi lại trù ẻo em không đi lại được! Hừ! Lần sau không cần anh đến thăm em nữa!”

“Chẳng phải em nói em đang là...”

“Anh ngốc thật! Ý của em là nằm ở bệnh viện chẳng đi đâu được cả, không thành phé nhân thì cũng chuẩn bị liệt nửa người rồi đây!”

“Thế à?” Anh cười. “Anh ngốc thật!”

Ngọc Hân lại nhìn anh, bất giác thấy lòng nhẹ nhõm một cách khác lạ. Cô nhẹ nhàng nói. “Thật ra chân em chỉ xuất hiện một vết rạn nhỏ, bác sĩ bảo muốn mau khỏi thì hạn chế việc đi lại, mẹ em cũng lo rằng em về nhà thì lại chạy nhảy lung tung, thế nên đưa em vào đây, một công đôi chuyện.”

“Ừm. Ở đây có bác sĩ chăm sóc cũng tốt!”

“Cạch!”

Có tiếng mở cửa phòng. Cao Nguyên từ ngoài bước vào, đằng sau thấp thoáng bóng dáng bé nhỏ của Gia Nhi. Mặt Ngọc Hân đanh lại, cau mày nhìn cả hai, rồi lại nhìn Huy. Ánh mắt anh đang chăm chăm vào người con gái nhỏ nhắn kia.

“Gia Nhi...”

“Ồ...Huy...Sao...anh lại đến đây?”

“Anh ấy là bạn trai của tôi, tôi vào bệnh viện đương nhiên anh ấy phải đến thăm tôi. Cô có quyền gì thắc mắc chứ?” Ngọc Hân chợt kéo tay Huy, hất hàm nói. Cả ba cặp mắt mở to nhìn cô, không đợi Huy phản ứng gì thêm, cô đan tay mình vào tay anh. “Anh đừng ngại, chúng ta quen nhau danh chính ngôn thuận, không cần phải giấu giếm.”

“ ... ”

“Xin lỗi...đã làm phiền hai người...Anh Nguyên...”

Cao Nguyên hiểu ý Gia Nhi, ngay lập tức nắm tay cô bỏ đi, không quên đưa ánh mắt sắc lạnh như dao nhìn đứa em gái đang nhếch mép cười như thể đã chiếm được một thứ hay ho trong tay.

“ ... ”

Căn phòng trở nên yên ắng hẳn. Một người ánh mắt vương vẩn nhìn về phía cửa, nhìn theo bóng dáng dần dần khuất xa. Một người hả hê trong trò chơi của mình, những tưởng sẽ cảm thấy rất thoải mái, song, tận sâu trong tâm khảm, vẫn có chút gì đó như chưa được giải thoát.

Huy muốn giải thích, nhưng khoảnh khắc đó, anh lại chọn sự im lặng. Có thể sự tổn thương đã điều khiển anh rằng, trước mặt Gia Nhi, người con gái khiến anh ngày đêm đau khổ, anh muốn cô tận mắt chứng kiến, cô không phải là người duy nhất trong lòng anh. Anh cứ nghĩ sẽ rất khó khăn để lợi dụng Ngọc Hân trở thành công cụ giúp anh, nào ngờ cô đã đi sớm hơn anh một bước. Anh có thể mỉm cười vì mục đích đã thành công, thế nhưng, ngay giây phút Gia Nhi ngoảnh mặt quay đi, anh mới hiểu ra, trong tình yêu, sự tổn thương nặng nề nhất không phải là bị người yêu phản bội, mà là trông thấy người ấy phải đau lòng khi bị giày vò.

“Anh không chạy theo cô ta để giải thích sao?” Ngọc Hân buông tay.

Huy suy nghĩ một lúc lâu sau mới lên tiếng. “Có lẽ anh của em đã thay anh chăm sóc Gia Nhi rồi. Thế thì cũng tốt! Thôi em nghỉ ngơi đi! Anh về!”

“Khoan đã! Anh không trách em chuyện khi nãy à?”

“Có những việc bản thân sẽ không quyết định được. Duyên phận của anh và Gia Nhi nếu vẫn còn, dù có chuyện gì xảy ra, anh và cô ấy vẫn sẽ được bên nhau.”

“Vậy...sau này em và anh...sẽ gặp lại nhau chứ?”

“Ừm.” Huy gật đầu, chào tạm biệt.

Hân nhìn theo, cho đến tận khi lưng Huy khuất sau những ngã rẽ của hành lang bệnh viện, một cảm giác lạc lõng khó tả dâng trào.

25. Chương 25

Sáng tinh mơ ngày chủ nhật trong lành, được hòa cùng làn gió mát rượi, khí hậu thoáng đãng và không gian yên bình, tinh thần thư thái hơn hẳn. Gia Nhi lặng người trên chiếc ghế đá ven bờ hồ, ngắm nhìn dòng nước trôi đầm thắm, thỉnh thoảng có vài chiếc lá nhỏ lác đác xuôi dòng. Lát sau, cô nhắm mắt lại để tận hưởng trọn vẹn sự an yên này, bất chợt trên vai có một làn hơi ấm truyền đến khiến cô giật mình.

“Xin lỗi...ở đây gió to quá, anh sợ em lạnh.”

“Em không lạnh.” Cô mỉm cười, trả lại chiếc áo khoác cho Cao Nguyên. “Nhưng tại sao hôm nay anh lại đưa em đến đây?”

Anh phúi phúi vài hạt cái trên băng ghế rồi cầm lấy chiếc áo khoác và ngồi xuống bên cạnh cô. “Gần đây nhiều chuyện xảy ra, anh chỉ muốn em được thư giãn một chút. Không khí ở nhà ngột ngạt, ra ngoài dạo mát cũng thoải mái hơn, chẳng phải sao? Vả lại...” Anh đột ngột dừng lại, ánh mắt thoáng đượm buồn.

“Sao ạ?” Cô tò mò nhìn anh.

“Vài ngày nữa đến thời hạn rồi, anh phải trả tự do cho em. Anh hy vọng trước khi em đi, anh muốn làm việc gì đó cho em, nhưng anh chẳng biết phải làm gì cả. Anh chỉ có thể đưa em đến một nơi yên bình bù lại những ngày rắc rối vừa qua.”

Cô im lặng cúi đầu. Cô sức nhớ đến chuyện này, vài ngày nữa cô sẽ được về với dì, sẽ không còn phải đối diện với những người luôn khinh miệt cô, sẽ trở lại là Gia Nhi như trước đây, sẽ được công khai gặp Huy. Thế nhưng, điều này đâu còn quan trọng nữa. Cô thở dài.

“Có phải em đang nghĩ đến chuyện của Huy và Ngọc Hân không?”

“...”

“Anh biết tính tình của Ngọc Hân, nó chỉ muốn chọc tức em thôi. Anh không tin Huy có thể nhanh chóng tiến tới chuyện tình cảm với nó. Anh đã hứa với em, nhất định anh sẽ giải thích mọi chuyện rõ ràng.”

“Nếu anh Huy đã tìm được tình yêu thật sự thì những chuyện này không còn cần thiết. Vả lại, điều em mong muốn nhất lúc này chính là Gia Tuấn được bình an.”

“Ừm, tất cả rồi sẽ ổn thôi.” Cao Nguyên vỗ vỗ vào tay cô an ủi. Thật ra, anh vẫn muốn được một lần nắm chặt bàn tay này, lâu thật lâu, nhưng trên đời này, những thứ mình cần sẽ rất khó khăn để nắm lấy. Và anh biết hiện giờ người cô cần nhất chẳng phải là anh.

Điện thoại Cao Nguyên vang lên inh ỏi một bài nhạc ngoại mà Gia Nhi nghe rất quen thuộc, chưa kịp nhớ ra tên bài hát đó là gì anh đã nhắc máy.

“Anh là Cao Nguyên phải không?” Đầu dây bên kia không đợi anh lên tiếng đã hỏi ngay.

“Phải!” Anh hơi bất ngờ, nhưng vẫn lịch sự hỏi lại. “Anh là...”

“Tôi là Huy! Tôi có chuyện cần nói với Gia Nhi, tôi không thể liên lạc được với cô ấy nên đã hỏi xin Ngọc Hân số điện thoại của anh.”

“Ừm...cậu đợi một chút...em nè...”

Gia Nhi nhận lấy điện thoại mà chẳng thể đoán được đang có chuyện gì xảy ra mà ánh mắt Cao Nguyên khác thường như thế.

“Alo...”

“Nhi! Anh Huy đây! Em đang ở đâu thế? Gia Tuấn không ổn rồi, em nhanh chóng vào bệnh viện ngay đi!”

Cô sững người, giọng nói gấp gáp của Huy khiến tim cô như chết lặng. Ngay tức khắc, cô chạy thật nhanh, chẳng cần để ý đến xung quanh, cô như muốn xé toạc mọi không gian ở nơi yên bình này, len qua những tiếng gió vi vu réo rắt mà trước đó không lâu cô đã thầm ước đó là âm thanh của sự hạnh phúc. Mãi đến khi nghe giọng của Cao Nguyên từ phía sau không ngừng gọi tên, cô mới bàng hoàng tỉnh giấc.

Mọi thứ xung quanh một màu trắng xóa, ánh sáng của chiếc đèn từ trên cao rọi xuống khiến Gia Nhi không thể nào nhìn rõ những gì đang tồn tại. Cô nhắm mắt nhìn, hình ảnh dần dần rõ nét.

“Gia Nhi! Em không sao chứ?”

Điều đầu tiên Gia Nhi nhìn thấy chính là khuôn mặt vô cùng lo lắng của Cao Nguyên.

“Em...không sao...”

Bất giác anh ôm chầm lấy cô, vòng tay siết thật chặt như thể chỉ cần nói lỏng một chút, một chút thôi, cô sẽ tan biến vào không gian và biến mất khỏi cuộc đời anh.

“Gia Nhi, em có biết anh rất lo lắng không?”

Cô ngượng ngùng, gương mặt anh ra. “Em...không sao thật mà. Nhưng...tại sao em lại ở đây?” Cô lấy tay xoa xoa đầu, quả thật cô không nhớ đã xảy ra chuyện gì. “Em chỉ nhớ trong lúc mơ mơ màng màng em được ai đó báo tin bệnh tình của Gia Tuấn lại chuyển biến xấu, sau đó mở mắt ra thì nhìn thấy anh.” Cô thở phào, cười nhẹ. “May mà chỉ là giấc mơ.”

“Thật ra thì...” Cao Nguyên dăm chiêu, ánh mắt không dám đối diện với cô. “...đó không phải là giấc mơ.”

“Nghĩa là...”

“Có lẽ em bị chấn động mạnh ở đầu nên tạm thời chưa nhớ ra mọi chuyện. Nhưng em phải thật sự bình tĩnh nghe anh nói.” Anh ngưng lại, trông đợi cô phản ứng, song cô vẫn im lặng, ánh mắt chăm chú vào anh. “Sáng nay anh và em trong lúc đi dạo mát thì nhận được cuộc gọi của Huy, vừa nghe tin tình trạng của Gia Tuấn, em kích động đến mức thật nhanh ra ngoài đường lớn mà chẳng để tâm xem bản thân mình đang làm gì, may mà anh kịp chạy theo, đẩy em tránh khỏi chiếc ô tô phóng nhanh trên đường.”

“Còn Gia Tuấn, em muốn biết hiện tại em trai của em như thế nào rồi?” Cô sốt ruột nắm chặt lấy tay anh, bàn tay lạnh toát.

“Bác sĩ nói...cậu ấy không qua khỏi...vừa qua đời cách đây vài tiếng.”

Trong khoảnh khắc này, trái tim Gia Nhi như bị đâm xuyên bởi hàng ngàn mũi dao. Tâm trí cô chỉ còn một màu xám xịt, nước mắt tuôn rơi lã chã. Cô vội bước xuống giường, nhưng lại bị Cao Nguyên can ngăn.

“Em phải gặp Gia Tuấn!!!”

“Gia Nhi, bình tĩnh lại nào!!!” Anh cố gắng ôm lấy cô thật chặt, nhưng cô cứ vùng vẫy khiến vị trí tim ông truyền dịch trên tay rỉ máu.

“Bỏ em ra!!!”

“Gia Nhi!” Huy mở cửa bước vào, nhìn thấy cô đang trong tình trạng vô cùng hoảng loạn, anh vội tiến đến, nắm lấy tay Gia Nhi kéo cô ra khỏi vòng tay Cao Nguyên. “Gia Nhi! Bình tĩnh lại!!!”

“Huy...Anh Huy...Gia Tuấn...em trai em...” Cô nấc từng tiếng nghẹn ngào rồi gục vào lòng Huy, khóc nức nở.

“Nhi...nếu nước mắt có thể giúp em nhẹ lòng thì em cứ khóc. Anh sẽ ở bên cạnh em, bây giờ và mãi mãi về sau!”

Có lẽ được bên cạnh người mình yêu thương trong giây phút rơi vào giữa sự mê mông và chơi vơi đau khổ, bản thân như nhận lấy một sự cứu vớt và tâm tư bình an. Gia Nhi tìm được điều đó khi vừa trông thấy Huy. Với cô, từ lâu anh đã là một làn gió mát xoa dịu mọi nỗi đau bất tận. Thời khắc này, không ai có thể thay thế anh.

26. Chương 26

Sinh ly tử biệt đã là một quy luật bất di bất dịch của tự nhiên, mỗi con người khi có mặt trên cuộc đời đã được tạo hóa sắp đặt sẵn con đường sinh mệnh. Cứ ngỡ bản thân có thể thay đổi được định mệnh, có thể rẽ sang hướng khác hoàn toàn ngược lại với ý trời, song, sự thay đổi và cái rẽ ngang ấy cũng đều nằm trong lòng bàn tay của số phận mà thôi.

Tang lễ của Gia Tuấn diễn ra trong ba ngày, Huy cùng phụ giúp Gia Nhi và đi về quê chôn cất. Gia Nhi đã khóc rất nhiều, khóc đến cạn khô nước mắt. Cô không nghĩ người em trai cô hết lòng hết dạ chăm sóc bấy lâu nay lại có thể nhanh chóng rời xa cô như thế. Điều khiến cô đau đớn và day dứt nhất chính là trong giây phút Gia Tuấn đối mặt giữa ranh giới của sự sống và cái chết, cô đã không ở bên cạnh và nhìn mặt em trai lần cuối.

Cao Nguyên thật sự muốn được bên cạnh Gia Nhi, cùng cô vượt qua giai đoạn khó khăn này, nhưng khi trông thấy ánh mắt vương vấn của cô dành cho Huy, anh biết anh đã trở thành người thua cuộc. Ba ngày cô không trở về nhà, với anh như ba thế kỷ trôi qua. Trước kia, anh và cô là hai kẻ xa lạ, là hai đường thẳng chỉ giao nhau ở một điểm rồi sau đó sẽ mãi mãi không còn mối liên quan nào với nhau. Có thể việc gì cũng đều nằm trong dự tính của anh, duy chỉ có tình cảm mà anh ngày ngày trao cho Gia Nhi, anh chẳng thể nào lường trước được.

“Con nói gì? Gia Nhi về quê một tuần à? Như thế có nghĩa là việc em gái con nói về nó hoàn toàn là sự thật sao?” Bà Xuân gắt gỏng khi nghe Cao Nguyên nói.

“Dạ...phải! Con không cố tình giấu ba mẹ. Vì con sợ mẹ sẽ không chấp nhận hoàn cảnh gia đình của cô ấy. Nhưng cô ấy không phải là hạng người tham tiền như Ngọc Hân đã nói.”

“Chuyện ấy ra sao mẹ nghĩ con sẽ nhận thức được. Nhưng tại sao nó về quê mà lại không báo với ba mẹ biết, nó xem ba mẹ là gì hả? Muốn đi đâu thì đi, muốn về lúc nào thì về, nó có biết bản thân đã làm mẹ rồi không?”

“Nguyên Dương đã có má Lam chăm sóc, cô ấy làm xong công việc sẽ trở về ngay.”

Bà khoanh hai tay trước ngực. “Gia đình này giờ con làm chủ, con muốn giải quyết sao cũng được. Mẹ không có quyền can thiệp. Sau này nếu có chuyện gì xảy ra, con đừng trách mẹ đã không cảnh báo trước!”

Sau khi tang lễ kết thúc và mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, Huy đưa Gia Nhi vào lại Sài Gòn, còn dì vẫn ở lại quê để tiện cho việc nhang khói cho Gia Tuấn. Cô không trở về nhà Cao Nguyên mà ở lại nhà trọ của dì đã thuê. Thời gian này, cô đã suy nghĩ thật kỹ, số tiền cô dành dụm vẫn còn nhiều, dự định sẽ chữa bệnh

cho Gia Tuấn, nhưng giờ thì không cần thiết nữa, cô quyết định sẽ gửi trả lại cho Cao Nguyên và nhanh chóng thu xếp rời khỏi nhà anh. Dầu sao, thời hạn mà anh nói cũng đã đến lúc.

Mỗi ngày Huy đều bên cạnh Gia Nhi. Sáng đưa cô đến trường, tan học đưa cô về. Tuy anh thật sự vẫn chưa hiểu rõ mối quan hệ của Cao Nguyên và Gia Nhi, thế nhưng trong thời gian này, anh không thể đành lòng bỏ mặc cô với nỗi đau mất mát quá lớn.

Huy ngồi thờ với những suy nghĩ lan man, xung quanh là tiếng nói chuyện rôm rả của đám bạn cùng lớp. Gia Nhi hôm nay trở bệnh, dù rất muốn đến trường vì dạo gần đây chuyện học tập đã có phần sa sút, nhưng anh đã bảo cô cứ yên tâm nghỉ ở nhà thêm vài ngày lấy lại tinh thần và sức khỏe, anh sẽ giúp cô xin phép với các giáo sư. Bất chợt điện thoại anh rung lên bần bật trên bàn, cuộc gọi từ số máy của Cao Nguyên.

“Tôi có thể nói chuyện với cậu không?”

“Bây giờ à?” Huy thắc mắc.

“Khi nào cậu rảnh?”

“Hai tiếng nữa tôi mới học xong.”

“Vậy thì hai tiếng sau tôi sẽ đến trước cổng trường đợi cậu.”

Giờ tan học, từ phía xa Huy đã nhìn thấy chiếc xe ô tô sang trọng đỗ bên kia đường. Cao Nguyên tựa lưng vào xe, miệng nhóp nhép nhai kẹo cao su. Không biết từ khi nào, anh đã từ bỏ thói quen hút thuốc, có lẽ vì có một người con gái đã nói với anh, thói quen này vô cùng có hại cho sức khỏe.

“Có việc gì mà cần gặp tôi gấp thế?”

“Lên xe rồi nói.”

Đợi Huy an tọa trong xe, Cao Nguyên mới lên tiếng.

“Gia Nhi không đi cùng cậu sao?”

“Hôm nay cô ấy không đến trường.”

“Tại sao thế?”

“Cô ấy bị bệnh.”

“Bệnh à? Cậu đã đưa cô ấy đến bệnh viện chưa? Uống thuốc chưa? Tại sao lại bệnh chứ?” Cao Nguyên bất ngờ tỏ vẻ sốt sắng.

“Chỉ là cảm xoàng thôi, uống thuốc và ở nhà nghỉ ngơi sẽ khỏe lại ngay. Anh có vẻ rất lo lắng cho Nhi.” Huy không kiềm chế được nữa, đành phải hỏi cho rõ ngọn ngành bao nhiêu thắc mắc anh đã suy nghĩ bấy lâu. “Thật sự giữa anh và cô ấy có mối quan hệ gì? Tôi không tin cô ấy lại phản bội tôi một cách nhanh chóng như thế.”

“Phải.” Cao Nguyên thở dài, tựa người vào ghế một cách rầu rĩ. “Ngay từ đầu Gia Nhi đã không phản bội cậu. Từ trước đến nay người cô ấy yêu nhất vẫn là cậu. Còn với tôi, chẳng qua chỉ là một mối quan hệ mập mờ, không rõ đầu đuôi mà bản thân tôi đã tạo dựng nên.”

“Nghĩa là sao?”

“Lần đầu tiên tôi gặp Gia Nhi trong quán bar, cứ nghĩ cô ấy cũng như những loại đàn bà thấp hèn mà tôi đã từng gặp, thích tiền, đem thân mình ra làm những trò dè tiện để được đáp ứng vật chất. Nhưng thật sự bản thân tôi cũng chẳng cao quý như ai. Tôi ăn chơi, quen hết người này rồi lại lên giường với người khác, cuối cùng gánh lấy hậu quả là một đứa bé gái chào đời mang cốt nhục của tôi. Trong lúc đó, gia đình tôi ở nước ngoài về, tôi vì muốn che giấu tội lỗi của mình, đành bỏ tiền ra thuê cô ấy làm vợ. Bắt đầu từ đó, tôi đã thay đổi cuộc sống của Gia Nhi, tôi khiến cô ấy phải chịu nhiều uất ức vì gia đình, phải từ bỏ cả tình yêu đẹp mà cô ấy đã nuôi dưỡng. Đến khi tôi biết được hoàn cảnh của Nhi, tôi đã tự trách bản thân rất nhiều, rồi...tôi nhận ra tôi đã thâm yêu cô ấy từ lúc nào. Một cảm giác hoàn toàn khác so với những gì tôi đã trải qua trước đây. Cứ ngỡ bản thân rất hiểu sự đời, rất giàu kinh nghiệm trong tình ái, thế nhưng, những ngày gần đây, tôi biết cô ấy đã vào lại Sài Gòn nhưng lại không trở về nhà, tôi đã hiểu trái tim cô ấy chưa bao giờ thuộc về tôi.”

Huy cảm thấy tim như bị bóp nghẹt vì những lời kể của Cao Nguyên. Thời gian qua, tuy vẫn không can tâm với việc Gia Nhi từ bỏ anh mà đi, nhưng anh vẫn luôn dằn vặt về những nỗi đau mà cô gây ra, lại còn tìm cách để giằng vò cô. Thế mà tại sao cô vẫn không oán trách anh, vẫn dành tình cảm cho anh nhiều như thế? May mà tận sâu trong đáy lòng, niềm tin của anh với Gia Nhi vẫn chưa vụn vỡ.

“Chuyện của cậu và Ngọc Hân...”

“Giữa tôi và em gái anh không có gì cả, chẳng qua...tôi chỉ muốn trả thù Gia Nhi thôi.”

“Cậu ngốc thật!” Cao Nguyên hậm hực nói. “Cậu có biết cô ấy đã rất đau lòng khi trông thấy cậu như thế không? Trong tình yêu không bao giờ có khái niệm trả thù cả, cậu càng làm cô ấy đau khổ, bản thân cậu cũng đau gấp ngàn lần.”

“Tôi hiểu chứ, thế nên sau ngày hôm đó tôi rất muốn giải thích với cô ấy. Khi nghe anh báo tin cô ấy bị xe quệt phải vào bệnh viện, tôi vô cùng hoang mang và lo lắng. Giây phút ấy thì tôi đã biết bản thân mình không thể nào sống thiếu Gia Nhi.”

“Cô ấy cũng thế, cũng không thể nào sống thiếu cậu.” Dù trong lòng rất đau khi phải thốt ra câu nói này, nhưng suy cho cùng, Cao Nguyên cũng phải đối mặt với sự thật.

Cả hai bất chợt im lặng. Ai sẽ hiểu hết những điều kì diệu trong tình yêu? Có người sẽ nghĩ Cao Nguyên rất ngốc khi đem tất cả mọi chuyện giải thích một cách tường tận với Huy, như thể dâng người con gái mình yêu vào tay người khác. Anh có thể nói khác đi, hoặc giả như im lặng, chẳng hành động gì cả, cứ mặc cho cả hai người họ hiểu lầm lẫn nhau, cho dù có trở về bên nhau nhưng lòng tin đã vơi đi một nửa, cuối cùng họ có vượt qua được niềm tin trong tình yêu không đều là việc của họ. Còn anh, anh sẽ tranh lấy lợi thế mà tiếp tục giành lấy Gia Nhi, có ai ngăn cản được?

Cao Nguyên đã chọn cách buông tay. Vì Gia Nhi, vì anh cũng không thể chắc chắn được tương lai mình rồi sẽ ra sao.

“Anh sẽ giải thích như thế nào với gia đình về chuyện của Gia Nhi?” Huy hỏi.

“Chẳng còn cách nào khác, tôi đã nói rõ mọi chuyện với mẹ tôi rồi. Cứ nghĩ bà sẽ nổi một trận lôi đình, sau đó sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà, trở thành một Cao Nguyên hành khất nay đây mai đó, thế mà chỉ một cái tát trời giáng, tôi lại được yên thân. Nói ra cũng xấu hổ thật, lớn ngần này lại còn bị mẹ đánh. Nhưng xem ra cũng đã may mắn lắm rồi.” Anh cười trừ.

“Anh vừa nói...anh là Cao Nguyên à???” Huy mở to mắt nhìn anh.

“Chẳng phải cậu biết tên tôi sao?” Trông Cao Nguyên còn ngạc nhiên hơn cả Huy.

“Tôi chỉ nghe Nhi gọi anh là Nguyên, làm sao biết anh họ gì. Nhưng, ý của tôi là...anh chính là Chủ tịch hội đồng quản trị công ty cổ phần Cao Nguyên???”

“Ừ...ừ...có nhất thiết phải khơi ra cả chức vị dài lê thê đó không?”

“Thảo nào...anh lại cực khổ làm hết việc này đến việc kia chỉ vì giữ danh tiếng. Anh cũng giỏi ẩn mình thật. Tôi không hiểu bằng cách nào mà anh không để lộ diện ra trước nhà báo, trong khi tôi thấy anh vẫn đi lung tung khắp nơi.”

“Cậu quá khen rồi, tôi may mắn thôi, hoặc cũng có thể nói bọn họ quá kém cỏi. Nhưng dù báo chí có đưa gương mặt của tôi lên trang bìa, tôi cũng không quan tâm. Hết chuyện để nói, bọn họ sẽ chuyển đề tài thôi. Vả lại, tôi không nghĩ bản thân mình quan trọng đến thế. Cuộc sống này vẫn còn rất nhiều người xứng đáng được họ để mắt đến hơn tôi.”

“Thế anh không lo tôi sẽ tung chuyện anh thuê vợ cho họ biết à? Chắc chắn sẽ là một tin rất hấp dẫn, và chắc chắn tôi cũng được lợi nhuận kha khá về nó.”

Cao Nguyên bật cười. “Thật ra thì tôi không tin cậu, nhưng tôi tin Gia Nhi. Người mà cô ấy đã chọn sẽ

không vì ham lợi mà bán đứng người khác.”

Nhắc đến Gia Nhi, Huy nhận ra trong mắt anh có phần thay đổi. “Anh không muốn gặp lại Gia Nhi sao?”

“Rất muốn, thật sự rất muốn. Nhưng gặp nhau rồi thì sao? Tôi chỉ càng lưu luyến thêm. Thôi thì đành âm thầm rời xa cô ấy. Nếu có duyên ắt sẽ gặp lại. Điều cuối cùng, cậu có thể hứa với tôi một chuyện được không?” Anh nghiêm túc nói.

“Anh cứ nói!”

“Hãy chăm sóc Gia Nhi thật tốt. Đừng khiến cô ấy phải tổn thương thêm bất cứ điều gì nữa.”

“Tôi hứa! Anh yên tâm!” Huy nói với giọng chắc nịch.

Sau cuộc trò chuyện, Cao Nguyên đưa Huy chiếc ba lô đã sắp xếp đầy đủ quần áo và sách vở trả lại cho Gia Nhi. Trước khi đi, anh không quên “trao” cho Huy lời hứa hẹn.

“Nếu có một ngày cậu làm cô ấy buồn, tôi nhất định không tha cho cậu. Cho dù cậu có lẩn trốn đi đâu, tôi cũng sẽ lôi cậu ra đánh một trận tơi bời. Nhớ đấy!”

27. Chương 27

Những ngày ở quê lo tang lễ, Gia Nhi không ăn uống được gì, mà thực chất là cô chẳng có tâm trạng để nuốt nổi thứ gì, cứ uống nước lọc cho qua. Có vẻ cảm giác đau đớn quá lớn đến nỗi lấn át cả những cảm giác thông thường của một con người. Đến khi Huy trông thấy cô gần như gục ngã trước linh cửu của em trai, anh và dì phải khuyên nhủ cô hết lời, áp đặt sẽ không cho cô đưa Gia Tuấn đi nếu cứ bướng bỉnh nhìn đôi.

Trước khi về ký túc xá, Huy ghé thăm Gia Nhi xem bệnh tình của cô như thế nào, sẵn tiện trả lại chiếc ba lô mà Cao Nguyên đã đưa. Anh bắt gặp cô đang ngồi thẫn thờ trên giường, đôi mắt sưng húp. Anh đoán ra ngay Gia Nhi lại không nén nổi đau thương khi nghĩ về em mình.

“Nhi!” Huy ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay gầy guộc. “Em có nhớ đã hứa với anh chuyện gì không?”

Cô gật đầu, nhưng nước mắt cứ lăn dài trên má. “Nhưng em vừa nằm mơ thấy Tuấn, em không thể chịu đựng được. Em thật sự rất nhớ, rất nhớ em trai của em. Tại sao ông trời lại nhẫn tâm như vậy, cướp mất người em yêu thương nhất? Em không đành lòng.”

Huy siết tay cô thật chặt. “Anh hiểu cảm giác của em mà. Nhưng em nhớ dì đã nói gì không? Tuấn ra đi rất thanh thản, chẳng có đau đớn, chẳng có ưu phiền. Em từng kể với anh, từ nhỏ Tuấn đã phải sống

những ngày tháng ngây ngây dại dại, không được đi học, không được chơi đùa như bao đứa trẻ khác, ngoài em và dì, Tuấn hoàn toàn biệt lập với thế giới xung quanh. Em trách ông trời cướp đi người em yêu thương, thế em có nghĩ rằng thực chất ông ấy đang giải thoát cho Tuấn không? Hay là em cứ nghĩ như thế này, Tuấn không thuộc về thế giới của chúng ta, em chỉ có thể chọn một trong hai. Một là Tuấn tiếp tục bên cạnh em, sống tiếp những ngày không có tương lai, sau này đến lúc em có gia đình riêng, phải lo toan thêm những chuyện khác, liệu em có đủ thời gian chăm sóc cho cậu ấy nữa không? Hai là phải em chấp nhận để cậu ấy trở về bên một thế giới khác, một nơi thích hợp hơn, an yên hơn.” Anh ngưng lại, đưa tay lau những giọt nước mắt thấm đẫm trên má cô. “Em vẫn sẽ chọn cách thứ hai chứ?”

Gia Nhi lại gật đầu.

“Em có quyền nhớ đến Tuấn, có quyền khóc hay buồn, nhưng tuyệt đối không được suy sụp. Em vẫn còn dì luôn yêu thương em và còn...anh nữa. Em đành lòng để cho anh ngày ngày nhìn thấy em đau buồn sao?”

“Anh...anh tha thứ cho em à?” Cô sụt sịt nói.

“Em có biết hôm nay anh gặp ai không? Cao Nguyên đó! Anh ấy đã kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện xảy ra giữa hai người, còn nhờ anh đưa lại quần áo và sách vở cho em nữa.” Huy đưa ánh mắt tha thiết nhìn Gia Nhi. “Anh xin lỗi! Người cần tha thứ là anh mới phải, anh đã không tin tưởng em, lại còn dùng Ngọc Hân làm tổn thương em. Anh thật ngốc!”

Cô mỉm cười nhẹ nhõm, bất chợt nhớ đến Cao Nguyên, cô cảm thấy có chút áy náy. “Chắc là anh Nguyên phải khó khăn lắm mới có thể nói rõ mọi chuyện cho mẹ anh ấy biết.”

“Nhưng nói ra tất cả sự thật sẽ tốt hơn cứ giấu giếm mọi thứ. Anh tin anh ấy sẽ vượt qua được. Còn trách nhiệm của em hiện tại đã kết thúc rồi, em đừng nghĩ đến nữa.”

“Ừm. Ngày mai em sẽ ra ngân hàng chuyển số tiền còn lại vào tài khoản của anh ấy.”

“Anh sẽ đưa em đi.”

Gia Nhi vòng tay ôm lấy Huy, đã lâu rồi cô không cảm nhận được sự ấm áp như thế này. Khoảnh khắc ấy, cô cứ ngỡ sẽ không có gì ngăn cản được tình yêu giữa hai người, không ai được quyền chen ngang phá vỡ hạnh phúc mà cô đã vất vả gìn giữ. Song, tương lai là một ẩn số vô cùng khó lường, hưởng gì tình cảm lại là con số không tuyệt đối. Thế nên, chuyện suốt đời suốt kiếp, ai có thể dự tính trước được?

28. Chương 28

Ngày tháng trôi qua nhanh như chong chóng, xoay một vòng mà đã hết một năm. Các sinh viên năm cuối nao nức tiến tới những ngày cuối cùng của khoảng thời gian trên giảng đường học tập, ai nấy đều nôn nao cho việc đăng ký nơi thực tập phù hợp với ngành nghề và nhu cầu cần thiết của bản thân. Thế nên, tình hình cạnh tranh giữa các sinh viên càng trở nên hỗn loạn.

“Anh đã chọn được nơi thực tập nào chưa?”

Kể từ khi Gia Nhi rời khỏi nhà Cao Nguyên, cô và Huy luôn ở bên nhau như hình với bóng. Cô không ở nhà trọ nữa, hết thời hạn hợp đồng cô lại trở về ký túc xá của trường, tiết kiệm phần nào chi phí sinh hoạt, số tiền trước kia cô đã chuyển vào tài khoản của Cao Nguyên. Huy thường hỏi cô trước kia, ngày ngày đối mặt với một người đàn ông vừa tuấn tú lại vừa sang trọng, có địa vị cao trong xã hội, có khi nào cô động lòng vì Cao Nguyên không? Cô thẳng thắn trả lời là có, nhưng cảm giác đó không phải là cảm giác của tình yêu, chỉ vì cô biết anh có rất nhiều nỗi niềm mà không thể nào tâm sự cùng ai, đôi lúc cô cảm thấy anh thật đáng thương. Cô nói với Huy, người giàu hay nghèo đều có những nỗi khổ riêng, không ai giống ai. Thế nên, thay vì sống ở một nơi cao sang, quyền quý nhưng ngày này tháng nọ đều phải đối diện những người không thật lòng như Cao Nguyên đã phải đối phó với nhân viên của anh, thì thà rằng sống thoải mái, tự do như cô hiện tại, cùng người mình yêu thương vừa dùng bữa vừa trò chuyện, trong nhà hàng hay ngoài vỉa hè cũng như nhau. Quan trọng là được bên cạnh Huy, cô cảm thấy bản thân thật sự rất hạnh phúc.

“Anh đăng ký rồi.” Huy gấp một miếng thức ăn từ phần cơm của mình vào đĩa của Gia Nhi. “Nhưng vì có nhiều sinh viên chọn cùng địa điểm nên chiều nay trước buổi học, anh và các bạn cùng lớp phải bốc thăm lần nữa mới quyết định chính thức.”

“Vậy anh chọn công ty nào?”

“Công ty đầu tư và phát triển An Dương.”

Cô mở to mắt nhìn anh. “Công ty đó năm nào cũng có rất nhiều sinh viên đăng ký thực tập, nhưng cả ngành chỉ có khoảng năm người thôi.”

“Mục tiêu của anh ngay từ lúc bắt đầu vào học ngành này, anh đã quyết tâm vào đó rồi. May mắn là năm nay nơi đó đang cần tuyển thêm vài vị trí, nếu được vào thực tập, anh sẽ cố gắng để được giữ lại làm việc.”

“Nhưng đó là công ty lớn, nhiều người cạnh tranh...”

“Ngốc à, thực chất ngành nghề của mình đến môi trường nào cũng như nhau thôi. Anh không sợ phải cạnh tranh như thế nào cả, điều anh muốn nhất định anh phải làm được. Vì tương lai của anh và...của em nữa chứ, anh sẽ cố gắng để cuộc sống của chúng ta sau này không còn những ngày tháng khó khăn nữa.”

Gia Nhi mỉm cười. “Em đã nói em không cần gì cả, hiện tại em và anh cũng chưa gặp phải khó khăn gì. Em chỉ muốn sau này ra trường, tìm được một việc làm ổn định, cứ từng bước từ thấp lên cao, nếu không lên cao được thì cứ giữ vững trách nhiệm của mình, một cuộc sống an nhàn bên cạnh người mình yêu thương không phải là rất tốt sao?”

“Mỗi người đều có quan điểm sống khác nhau. Em có thể nghĩ anh quá tham vọng, nhưng anh vẫn mong sau này trong công việc có địa vị cao một chút, như thế mới xứng đáng trở thành trụ cột trong gia đình chứ. Lúc ấy anh sẽ cho em một cuộc sống vô cùng nhàn hạ, chỉ cần ở nhà làm một người vợ tốt, chăm sóc con cho anh là được rồi.”

Cô ngượng ngùng cúi gầm mặt. “Ai nói em sẽ sinh con cho anh chứ!”

“Em không chịu à? Thế thì anh đành phải tìm người khác vậy.” Huy giả vờ ừ ừ.

“Anh...”

“Ha ha! Ngốc à, anh đùa thôi.” Anh nắm lấy tay cô, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lấp lánh như ngôi sao trên trời kia, nhẹ nhàng nói. “Chuyện tương lai không ai có thể nắm rõ trong lòng bàn tay, chỉ có một điều anh chắc chắn rằng, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Em phải tin tưởng anh nhé!”

Gia Nhi đỏ mặt, nở nụ cười mãn nguyện.

Ngồi trong phòng cấm cũi với mớ tài liệu chuẩn bị cho buổi họp sắp đến, Cao Nguyên bị tiếng nhạc dồn dập phát ra từ phòng Ngọc Hân khiến anh không thể nào tập trung thêm được. Anh chợt nhớ đến giai điệu quen thuộc này, tuy rất chói tai nhưng cũng vì thế mà anh nhớ rất rõ. Đó chính là bản nhạc sôi động từng bừng mà hơn một tháng trước kia anh đã được nghe trong quán bar, và nơi đó cũng là nơi anh được gặp người con gái mà mỗi khi nhớ đến, tim anh lại quặn đau.

“Gia Nhi...”

Anh gọi thầm tên cô, ánh mắt nhìn xa xăm vào khoảng đen của bầu trời đêm trước mắt. Ở đó có một đốm sáng lung linh, cứ chớp từng hồi theo nhịp đôi mắt của anh. Nếu tâm hồn anh ngày trước là mảng màu đen kịt thì Gia Nhi chính là ngôi sao nhỏ ấy, soi sáng trái tim của anh, dẫn dắt anh đến những mảng màu tươi đẹp.

Cao Nguyên thở dài thườn thượt, lắc lắc đầu như cố trấn tĩnh bản thân hãy mau chóng quay về với hiện thực. Âm thanh náo nhiệt đó lại khuấy động màng nhĩ, anh cau mày đứng bật dậy, hậm hực tiến về căn phòng bên cạnh.

“Ngọc Hân! Em có thôi ngay cái trò làm phiền người khác được không?” Không còn phép lịch sự tối thiểu là gõ cửa nữa, anh nắm chặt tay thành nắm đấm rồi đập liên hồi vào cánh cửa phòng. Thế mà người bên trong vẫn đang cố tình không nghe thấy và tiếng nhạc như thể càng ngày càng to hơn. “Em có hai cách để chọn, một là giảm âm lượng đi, hai là anh sẽ đập tung cánh cửa này và vào tịch thu cả dàn loa của em đấy! Một!.....Hai!.....”

“Có chuyện gì mà om sòm thế?”

Cao Nguyên chưa kịp đếm đến ba thì bà Xuân đã từ dưới nhà đi lên.

“Con hết cách rồi! Mẹ khuyên giải con gái cưng của mẹ đi nhé! Con còn rất nhiều việc để làm trước khi buổi họp quan trọng bắt đầu. Chẳng ai rảnh rỗi như nó cứ quấy rầy người khác mãi thế đâu!”

Bà không cần nói gì, mở ngay cửa phòng của cô con gái ương bướng kia một cách dứt khoát. Cảnh tượng trong phòng khiến cho nhiệt độ cơ thể Cao Nguyên tăng lên cao hơn cả nhiệt độ sôi của nước: Ngọc Hân ngồi trên giường, chiếc laptop đặt trên người, tai đeo headphone chặn bít âm thanh, trong khi dàn loa vẫn phát ra tiếng nhạc vũ trường âm ỉ. Anh bực tức tiến thẳng đến tắt ngay chiếc DVD đang hoạt động.

“Này! Sao anh lại tắt? Tôi đang nghe mà!”

“Nếu muốn nghe thì lấy chiếc headphone đang đeo kia mà nghe một mình cho thỏa thích. Em không muốn anh yên tĩnh thì cũng phải để cho ba mẹ và Nguyên Dương nghỉ ngơi nữa!”

“Chỉ có anh muốn gây chuyện thôi, ba mẹ có nói gì tôi đâu chứ? Còn Nguyên Dương có ngủ hay không không phải là chuyện của tôi. Con của anh, anh tự lo cho nó đi!”

“Em...”

“Thôi đi! Đừng cãi nhau nữa!” Bà Xuân quát to. “Hân! Con trưởng thành rồi, đừng làm những chuyện trẻ con đó nữa! Hai đứa xuống phòng khách ngay cho mẹ, mẹ có chuyện muốn nói.”

Ngọc Hân bực tức đóng gấp màn hình laptop rồi nhả nhó bước ra khỏi phòng.

“Con có biết tình hình gần đây của công ty bất động sản Thiên Tân không?”

“Dạ?” Cao Nguyên vừa ngồi xuống ghế, ngạc nhiên vì câu hỏi của bà. “Sao bỗng dưng mẹ lại hỏi chuyện này?”

“Con chưa xem qua những tin tức này sao?”

Bà đặt lên bàn vài quyển tạp chí doanh nghiệp. Anh tò mò mở ra xem, quả là hầu như ngày nào cũng có đăng tin về công ty này.

“Tổng Giám Đốc công ty bất động sản Thiên Tân bị nghi ngờ dính líu đến hành vi cho vay nặng lãi.”

Ngọc Hân cũng cầm lên một quyển, đọc to cái tiêu đề nổi bật nhất trên trang bìa. “Mẹ à, những chuyện này thì liên quan gì đến con chứ? Con về phòng đây!”

“Con cứ ngồi yên ở đó!” Bà lại chuyển sang nói với Cao Nguyên. “Con định giải quyết như thế nào?”

“Dạo gần đây bận chuyện hợp hành nên con chẳng có thời gian đọc tin tức. Nhưng những chuyện này báo chí thường hay đăng tin mà không có căn cứ, con sẽ điều tra và xem xét lại tình hình.”

“Còn xem xét gì nữa? Theo mẹ được biết thì thị trường cổ phiếu ở công ty chúng ta đang suy giảm vì những tin tức không tốt lành, tốt nhất con nên chấn chỉnh lại cơ cấu tổ chức của công ty. Mẹ muốn con bãi bỏ nhiệm kỳ của Tổng Giám Đốc công ty Thiên Tân, bổ nhiệm người mới.”

“Bổ nhiệm lại?” Anh càng kinh ngạc hơn. “Mẹ à, chuyện thay đổi ban điều hành không phải là chuyện dễ dàng. Dù sao việc mà báo chí đưa tin có phải là sự thật hay không chúng ta còn chưa biết rõ, nếu ngang nhiên bãi bỏ chức vụ, thật sự không đúng nguyên tắc.”

“Con là Chủ tịch Hội đồng quản trị, đứng đầu cả công ty lớn. Còn công ty đó chỉ là một cổ đông nhỏ trong số các cổ đông của chúng ta thôi, nguyên tắc chúng ta đề ra thì chúng ta cũng có thể thay đổi. Vả lại, việc này là lỗi của tay Tổng Giám Đốc đó, những ai làm ảnh hưởng đến công ty đều buộc phải dùng biện pháp cao nhất để giải quyết.”

“Nhưng chưa được sự đồng ý của tất cả thành viên trong ban điều hành, con rất khó lòng để bãi bỏ nhiệm kỳ một cách dứt khoát. Và rồi còn phải tìm người thay thế, phải làm sao nhanh chóng tìm người vào vị trí đó ngay được chứ?”

“Việc này thì mẹ đã tính toán giúp con rồi. Mẹ muốn chức vụ ấy con sẽ giao cho ba con đảm nhiệm.”

“Ba?” Anh há hốc mồm.

“Phải! Trước khi quen biết mẹ, ông ấy cũng từng là một doanh nhân, kinh nghiệm trên thương trường cũng không thua kém ai. Mẹ tin ông ấy có thể đảm nhiệm chức vụ này tốt hơn ai hết.”

Cao Nguyên cau mày nghĩ ngợi. Anh biết những việc mà bà đã quyết định đều có lý do riêng, và anh đều không thể can thiệp. “Chẳng phải con không tin vào kinh nghiệm của ba, nhưng mẹ có cảm thấy rất không bình thường khi mọi người nghĩ rằng trong khi con là Chủ tịch Hội đồng quản trị lại để ba mình vào vị trí Tổng Giám Đốc ở một công ty nhỏ đó. Mẹ có nghĩ đến cảm nhận của ba sẽ như thế nào không?”

“Mẹ cũng nghĩ đến chuyện này và cũng đã thương lượng với ông. Con biết ba con là người ra sao mà, không thích quyền cao chức trọng, thực ra đây là ý muốn của mẹ, mẹ cũng muốn cả gia đình đều có phần góp sức cho công ty. Ông ấy cũng đã chấp nhận quyết định này, giờ thì chỉ còn trông chờ vào con thôi.”

Anh tỏ vẻ bất lực rồi đứng dậy, gương mặt vẫn không hề giãn ra. “Mẹ đã nói thế thì con không thể từ chối. Được rồi! Con sẽ tìm cách bàn bạc với các cổ đông khác. Khi nào có quyết định chính thức con sẽ nói cho ba mẹ biết. Con xin phép về phòng làm việc!!!”

“Khoan đã! Còn một chuyện nữa! Trước mắt là con hãy tìm một chức vụ nào trong công ty Thiên Tân cho Ngọc Hân vào làm việc. Nó không thể cứ ở nhà mãi thế này!”

“Ồ...mẹ...sao mẹ không hỏi ý kiến con?”

“Không cần ý kiến gì cả. Công ty của gia đình mình, con cũng phải có phần.”

“Nhưng...”

“Mẹ yên tâm, con sẽ sắp xếp.” Anh cắt lời Ngọc Hân rồi bỏ về phòng.

29. Chương 29

Công ty bất động sản Thiên Tân đã lâu rồi không có những cảnh tượng xôn xao như thế này. Nhân viên tụ thành từng nhóm xì xào bàn tán trước khi giờ làm việc bắt đầu. Vài tuần trước bỗng dưng công ty xuất hiện một nhân viên mới, một cô nàng xinh đẹp nhưng tính cách kiêu kỳ, ngạo nghễ ngang nhiên vào đảm nhận vị trí Giám đốc nhân sự. Hôm nay lại chuẩn bị đón tiếp một vị Tổng Giám Đốc hoàn toàn mới toanh, thay vì theo quy định đã lâu của công ty, nếu Tổng Giám Đốc cũ bãi bỏ nhiệm kỳ, chức vị này sẽ được giao cho Phó Giám Đốc tiếp tục kế thừa.

“Chị này, em nghe nói Tổng Giám Đốc mới này là ba của cô nàng Giám Đốc nhân sự đồng đánh kia đấy?” Một nhân viên nữ nói nhỏ vào tai một nhân viên khác, cô gái này dáng vẻ thanh thoát, ngồi ung dung ở bàn làm việc, bỏ qua sự ồn ào kia, bình thần nhâm nhi cốc café nóng trước khi vào giờ làm, một bên tai đeo dây nghe tin tức thời sự buổi sáng.

“Sao em lại biết?” Cô gái đó nhẹ nhàng hỏi.

“Chủ đề này đang được mọi người quan tâm và bàn tán, chị không nghe gì ư?”

“Chị vào đây để làm việc chứ không phải nghe ngóng tin tức. Ở đây là công ty bất động sản chứ không phải là đài truyền hình, chị không quan tâm họ có quan hệ gì, chỉ cần giữ vững được công ty, mỗi tháng phát lương đều đặn cho chúng ta thế là ổn rồi.”

“Nhưng biết một chút về công ty thì cũng tốt mà, chị có thể tiếp xúc với họ qua sắc mặt khi giao tiếp, như thế cũng dễ làm việc hơn.”

“Chức vụ càng cao trách nhiệm càng nặng, đối với họ chúng ta chỉ là nhân viên tầm thường, dù có thể dễ dàng đối diện với bao nhiêu sắc mặt, cuối cùng thì chúng ta cũng chỉ là những quân chốt trong muôn vàn ván cờ của họ thôi.”

“Em...không hiểu.” Cô nhân viên trẻ nhún mày khó hiểu.

“À, chị chỉ nói linh tinh thôi, em đừng bận tâm.”

Cô nhân viên kia tính hỏi thêm gì đó nhưng từ ngoài có ba người bước vào nên cô không quan tâm đến nữa.

Các nhân viên khác cũng bỏ dở câu chuyện để ngược nhìn.

“Tất cả mọi người lại đây, lại đây nào!” Người đàn ông trung niên đi đầu vỗ tay lớp lớp để thu hút sự chú ý của các nhân viên. “Có lẽ mọi người cũng đã biết về chuyện thay đổi ban điều hành, hôm nay đại diện cho công ty, Phó Giám Đốc tôi đây muốn giới thiệu với mọi người vị Tổng Giám Đốc mới của chúng ta!”

Người đàn ông lớn tuổi bước lên phía trước, giơ tay chào mọi người với phong thái nhẹ nhàng nhưng vẫn tỏ ra một khí chất oai nghiêm. Ông mỉm cười, cất lên giọng nói đồng dạng.

“Xin chào! Tôi tên là Phan Văn Cường.” Ông im lặng một lúc như chờ đợi sự phản ứng của nhân viên rồi lại nói tiếp. “Thật ra thì tôi đã già rồi, có thể cách giao tiếp sẽ không còn hợp với thanh niên trẻ tuổi nữa, nhưng mọi người đừng nghĩ vì thế tôi sẽ rất khó tính, thực chất tôi chỉ cần một điều duy nhất, đó chính là sự tận tâm cho công việc. Nếu như mọi người cảm thấy khó tiếp xúc với lão già này, cứ thông qua con gái tôi, và cứ thoải mái như chưa có tôi ở đây, được chứ?”

Mọi ánh mắt đưa qua đưa lại nhìn nhau, ai nấy đều thắc mắc và khó hiểu, có người không biết người con gái mà ông nhắc đến là ai. Cũng có người lờ mờ đoán ra, nhưng chẳng dám nói thẳng. Nắm được vấn đề của mọi người, Phó Giám Đốc lên tiếng hỏi như giải đáp thắc mắc. “Xin lỗi, ông có thể cho các nhân viên được biết tiểu thư ở đây là ai không ạ?”

“Ồ, xin lỗi, tôi chưa giới thiệu sao?” Ông đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy hình bóng của cô con gái, liền quay sang hỏi người thanh niên đứng bên cạnh. Từ khi bước vào đến giờ, anh ta vẫn chưa hề miện nói một lời nào. “Ngọc Hân chưa đến sao?”

Anh khẽ nói chỉ đủ mình ông nghe thấy. “Sáng nay nó đã đi trước chúng ta mà.”

“Vậy tại sao giờ này lại chưa đến nữa?”

“Có phải ngài Tổng Giám Đốc đang nhắc đến Ngọc Hân – Giám Đốc nhân sự không ạ?” Cô gái có dáng vẻ thanh thoát kia bất chợt tiến đến phía trước, nhỏ nhẹ hỏi.

“My? Là em à?”

Người thanh niên trông hơi bất ngờ khi nhìn thấy cô.

“Là em đây, Chủ tịch Hội đồng quản trị ạ!”

Các nhân viên bắt đầu ồn ào trở lại, người này người nọ thì thầm to nhỏ với nhau, ngay cả Phó Giám Đốc cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Anh là Chủ tịch Hội đồng quản trị Cao Nguyên? Tôi thật là có mắt như mù.” Anh ta vội chạy lại ngay

trước mặt Cao Nguyên, tay bắt mặt mừng như gặp được người bạn tri âm đã xa cách nhiều năm.

“Đừng nói thế chứ! Tôi đã làm phiền mọi người thì đúng hơn! Xin lỗi vì sự chậm trễ của Ngọc Hân, có lẽ ở nước ngoài khá lâu nên em gái tôi chưa thể thích ứng được với những việc này. Hy vọng mọi người ở đây sẽ xem ba và em gái tôi như thành viên của công ty, cùng hợp tác vui vẻ!”

“Chắc chắn là thế rồi. Phải không mọi người?”

Phó Giám Đốc ra hiệu cho các nhân viên vỗ tay tiếp đón. Sau đó anh ta đưa ông Cường đi đến phòng làm việc và chuyển giao các tài liệu của công ty. Cao Nguyên không đi theo, anh mỉm cười chào tạm biệt nhưng vẫn nán lại nói chuyện với người con gái kia.

“Em làm việc ở đây sao? Lại còn là Trưởng phòng nữa!” Anh nhìn vào chiếc thẻ nhân viên cô đang đeo, tươi cười hỏi.

“Làm việc đã lâu rồi mà chỉ được chức vụ này, có gì mà tự hào đâu anh. Nhưng sao hôm nay anh lại chủ động đến công ty con con này thế?”

“Hi, ai cũng nghĩ anh luôn biết cách ẩn mình, nhưng sự thật thì em thấy đó, anh vẫn đi “ngao du” khắp nơi. Nói đùa thôi. Thực ra anh đến đây cũng để khảo sát tình hình của công ty một chút, dù sao cũng là chủ tịch, anh không thể lơ là. Chuyện của Tổng Giám Đốc cũ, anh cảm thấy thật sự rất tiếc, nhưng chẳng còn cách nào khác.” Anh thở dài.

“Trông anh có vẻ khá mệt mỏi.”

“Làm việc đã lâu, dạo gần đây anh mới nhận ra được thế nào là áp lực thật sự!”

“Công việc nào, chức vụ nào cũng có áp lực riêng của nó cả. Nhưng chẳng phải anh có một người luôn luôn bên cạnh động viên hay sao? Anh còn chưa thông báo cho mọi người biết khi nào tổ chức đám cưới đấy!”

Cao Nguyên dứt hai tay vào túi quần, cúi mặt xuống đất một lúc, sau đó ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, nói rõ ràng từng chữ.

“Sẽ không có đám cưới nào cả My ạ!”

30. Chương 30

Cuối học kỳ hai của năm thứ ba, Gia Nhi được lọt vào danh sách ba sinh viên được nhận học bổng mỗi năm của trường do một công ty tư nhân tài trợ. Tin vui nổi tiếp khi Huy cũng được nhận vào thực tập nơi anh mong muốn.

Ngày trao học bổng trời rất đẹp, có phải chăng mọi sự tươi vui ồ ạt đến như dòng suối tuôn trào khiến Gia Nhi nhìn khắp xung quanh, nơi đâu cũng như đầy hoa nở rộ, rực rỡ khoe sắc màu long lanh cùng chúc mừng. Có thể nói ba năm học qua, khoảnh khắc này được ví như thời gian “hoàng kim” của cô. Học bổng này không chỉ đơn giản là một số tiền trợ cấp cho sinh viên, mà còn là cơ hội cho cô trong đợt thực tập cho năm sau. Cũng như Huy, năm trước anh được nhận học bổng của công ty An Dương, thành tích học tập sẽ được công ty này ghi nhận và thêm cơ hội cho đợt thực tập năm nay. Kết quả là, vượt qua những sinh viên giỏi khác, anh đã được nhận, và cơ hội vào làm việc ở đó vì thế cũng rất cao. Thế nên chỉ cần giữ vững thành tích này, cô chắc chắn cũng sẽ nối bước Huy. Hy vọng của cô chính là cùng làm việc với anh trong một công ty, không quan trọng chức vụ như thế nào, vì cô rất thích trông thấy phong thái làm việc của anh. Có lẽ nam nhi quyền rũ nhất chính là lúc chuyên tâm vào công việc.

Nhưng, cô đã không nghĩ tới khả năng khác.

“Sau đây xin được giới thiệu người đại diện cho công ty tài trợ học bổng, ông Phan Văn Cường, Tổng Giám Đốc công ty bất động sản Thiên Tân cùng vợ là bà Trần Lệ Xuân!!!”

Tiếng vỗ tay lớp lớp như pháo nổ rần rần của các sinh viên ngồi phía dưới sân khấu trong hội trường sau khi người dẫn chương trình giới thiệu.

“Anh Huy! Họ là ba mẹ của Cao Nguyên đấy!” Gia Nhi kinh ngạc thốt lên, nhưng lại càng ngạc nhiên hơn khi trông thấy gương mặt thất thần của anh lúc này. “Huy! Huy! Anh sao vậy?” Cô lay mạnh tay anh.

“Ồ...hả...Em vừa nói gì?” Huy giật mình, như chợt bừng tỉnh.

“Anh không sao chứ? Sắc mặt anh trông rất kém!”

“Không...không có gì. Chắc tại sáng nay anh chưa ăn sáng nên chưa tỉnh táo thôi. Lúc này em vừa nói gì?”

“Ông bà ấy chính là ba mẹ của Cao Nguyên!” Cô nhắc lại với giọng nói nhỏ hơn, không muốn để ai nghe thấy.

“Hả? Nhưng...hình như ông ấy họ Phan mà?” Anh cau mày khó hiểu.

“Ông ấy là ba kè!” Cô thở dài, dè dặt nói. “Có lẽ em không lên nhận thì tốt hơn!”

“Không được! Dù sao đi nữa đó là thành tích của em, em phải nhận lấy!” Huy phản đối.

“Em không thể đối mặt với họ. Em nghĩ với tính cách của bà ta, chắc chắn bà ấy sẽ không tha cho em! Anh nói với ban tổ chức hộ em nhé, lấy lý do gì cũng được!” Nói rồi cô lập tức đứng dậy, cúi đầu nhanh chóng bỏ đi.

“Có chuyện gì vậy?” Hoàng ngồi bên cạnh Huy tò mò hỏi. “Hai đứa cãi nhau à?”

“Giúp tao một chuyện, nói với ban tổ chức Gia Nhi bị chóng mặt, tao đưa cô ấy lên phòng y tế, quan trọng là phải giữ lại phần học bổng ấy. Nhớ đấy nhé!” Huy cũng lập tức chạy theo sau khiến Hoàng càng tò mò hơn.

“Hể có chuyện rắc rối lại đẩy cho mình.” Hoàng than thở.

“Nhi! Chờ anh với!”

Gia Nhi dừng lại, đợi Huy đến gần rồi ngồi xuống chiếc ghế đá cách hội trường không xa, gương mặt vô cùng ủ rũ.

“Anh đã nhờ Hoàng nói với ban tổ chức, họ sẽ giữ lại cho em!”

“Cảm ơn anh!” Cô gượng cười. “Nhưng...em thật sự rất sợ người đàn bà ấy. Cho dù mọi chuyện đã là quá khứ, với tính cách độc đoán kia, gặp lại em bà ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nếu như chuyện giữa em và Cao Nguyên bị lộ, cả trường sẽ nghĩ sao về em?” Cô rơm rớm nước mắt.

“Em đừng khóc. Chẳng phải em từng kể với anh bà ấy rất quan trọng danh tiếng của con trai mình sao? Nếu công khai tất cả mọi chuyện, chẳng khác nào bà ấy đang hủy hoại sự nghiệp của Cao Nguyên.” Huy nắm chặt tay cô an ủi.

“Hy vọng là vậy.”

“Nhất định sẽ không sao mà.” Bất giác Huy chợt nhớ ra một việc quan trọng. “Nhi à, em ở đây chờ anh nhé! Anh đi một lát sẽ quay lại ngay.”

“Ồ...anh...”

Gia Nhi chưa kịp hỏi thêm câu nào thì bóng dáng Huy đã khuất sau phía hành lang. Cô đưa tay lau giọt lệ còn đọng lại trên khóe mắt, sụt sịt ngồi thừ trên ghế suy nghĩ vẩn vơ.

“Em khóc à?”

Đột ngột có giọng nói quen thuộc vang lên, cô ngẩng đầu nhìn, sững sờ, đứng bật dậy để nhìn thật kỹ người đang đứng đối diện kia.

“Cao...Nguyên...” Phải khó khăn lắm cô mới thốt ra được hai từ này.

“Ừm...là anh đây...” Cao Nguyên mỉm cười.

“Tại sao...anh lại ở đây?”

“Anh đi cùng ba mẹ, có lẽ em cũng nhận ra ông bà ấy nên mới chạy khỏi hội trường phải không?”

“Anh nhìn thấy à?”

Anh gật đầu, im lặng một lúc rồi lại nói. “Thật ra mục đích của anh đến đây là để tìm em.”

Gia Nhi không biết phải nói gì, ngượng ngùng cúi gằm mặt.

“Tối hôm qua tình cờ anh nghe được cuộc trò chuyện của ba mẹ, biết được hôm nay cả hai đến trường này, anh sức nhớ đến em, nên đã giả vờ đi chung với họ, tiện thể thăm dò tin tức của em, nào ngờ em lại là một trong ba sinh viên được nhận học bổng. Chúng ta cũng có duyên nhỉ?”

Cô thầm nghĩ sau những việc đã xảy ra mà anh vẫn không hề thay đổi, cái tính thích bỡn cợt người khác trong tình huống nào cũng đem ra mà dùng được. “Chết rồi!” Cô bỗng hốt hoảng. “Lúc này anh nhìn thấy em chạy khỏi hội trường, thế thì có thể mẹ anh cũng nhìn thấy em. Em phải đi thôi!” Cô quay người định bỏ đi.

“Này, khoan đã!” Cao Nguyên vội kéo tay cô lại. “Mọi chuyện trước kia không phải lỗi của em! Anh đã giải thích tất cả với mẹ, em đừng quá lo lắng!”

Gia Nhi rút tay lại, ánh mắt ái ngại nhìn anh.

“Anh xin lỗi...Đã lâu không gặp, anh chỉ muốn nói chuyện với em một chút. Nhưng nếu em cảm thấy ngại, hoặc nghĩ rằng giữa chúng ta đã không còn gì để nói, anh sẽ không làm phiền em nữa.” Giọng nói tiu nghỉu, anh buồn bã nhìn Gia Nhi.

Giây phút này điều khiến anh đau khổ nhất chẳng phải là sự vui vẻ giữa cô và Huy, bởi vì ánh mắt cô nhìn anh đã không còn như xưa, một ánh nhìn xa lạ, e dè. Mà anh thật ngốc, từ trước đến nay, cô đã bao giờ trao cho anh ánh mắt nồng ấm và tình cảm đâu, chỉ vì anh đơn phương nên cảm giác thế thôi, hoặc nếu có, cũng đều là thương hại.

“Em...em không có ý đó.” Cô xua tay phản bác.

“Anh chỉ muốn hỏi em một câu thôi, anh phải đi rồi.” Cao Nguyên nhìn chằm chằm Gia Nhi, ánh mắt anh như xoáy sâu vào tim cô, nơi đó đang có chút bồn chồn kì lạ. “Em thật lòng hạnh phúc chứ?”

Cô thở phào, cứ nghĩ câu hỏi của anh sẽ khiến cô rất khó để tìm câu trả lời. Cô bình thản nói. “Em rất hạnh phúc. Huy rất tốt và cũng rất thương em. Em và anh ấy cũng đã tính đến chuyện tương lai, có thể sau khi ra trường làm việc chừng một hoặc hai năm, chúng em sẽ kết hôn.”

Cao Nguyên nghe rõ từng câu, từng chữ. Giọng nói cô vô cùng dứt khoát khiến tim anh như rơi vào hố sâu không đáy của sự tuyệt vọng. Anh định hỏi lại một lần nữa “Thật sự anh không còn cơ hội nào sao?” nhưng anh cũng đã tìm được câu trả lời. Và lại, anh đã nhìn thấy Huy từ xa chạy đến.

“Vậy thì anh yên tâm! Chúc em mãi mãi hạnh phúc nhé! Anh không làm phiền em và cậu ấy nữa. Tạm biệt em!”

Anh quay lưng bỏ đi trước khi đối mặt với Huy. Gia Nhi chỉ kịp nói với theo “Em gửi lời thăm má Lam và Nguyên Dương anh nhé!”, nhưng cô không hề biết, phía sau đôi vai mạnh mẽ và kiên cường kia, có một giọt nước mắt đã rơi.

Tình yêu có thể khiến một người đàn ông mạnh mẽ trở nên yếu đuối như thế sao? Cao Nguyên không thể trả lời, cũng không ai có thể hiểu rõ được những cảm giác trong tình yêu, anh chỉ khẳng định rằng khoảnh khắc này tim anh vô cùng đau nhói.

“Cao Nguyên à?” Huy ngạc nhiên. “Sao anh ấy lại đến đây?”

“Anh ấy đến cùng ba mẹ.”

“Hai người nói gì với nhau thế?”

“Anh ấy chỉ hỏi thăm em vài câu thôi. Mà anh vừa đi đâu vậy?”

“Anh đến văn phòng gặp thầy phụ trách thực tập. Anh sẽ không thực tập ở công ty An Dương.”

“Hả? Chẳng phải anh đã đặt tất cả hy vọng vào công ty đó sao?”

“Có những thứ còn quan trọng hơn hy vọng ấy nữa.”

Ánh mắt Huy trở nên xa xăm khác thường.

31. Chương 31

Quyển nhật ký mà ông An để lại cho Huy, trước kia anh đọc được vài đoạn, sau đó vì chuyện của Gia Nhi mà anh tạm thời quên mất nó. Anh đã giữ rất kĩ trong chiếc hộp thiếc cùng vài vật kỷ niệm còn lại của

ông. Có lẽ vì hôm nay anh gặp phải một chuyện nên trong lòng rất ảm ức muốn biết tất cả những chuyện còn lại của cha mình.

Ngày 5 tháng 10 năm 1983

Gần hai tháng qua, chúng ta luôn ở bên cạnh nhau. Lệ Xuân, em biết không, mỗi khoảnh khắc trong hai tháng ấy đều có ý nghĩa với anh. Đã nhiều lần anh muốn ngỏ lời cầu hôn em, nhưng tại sao em luôn cố ý lảng tránh? Phải chăng thời gian chúng ta bên nhau vẫn chưa đủ để em hiểu được tâm ý của anh?

Các trang nhật ký tiếp theo, ông An thay đổi cách xưng hô, tựa như thư tình ông dành riêng cho người ấy. Và như những người đang trong giai đoạn yêu đương, ông ghi chép lại tất cả kỷ niệm giữa hai người. Thảo nào, suốt quãng thời gian sau này, dù nằm trên giường bệnh, ông vẫn gối đầu giường quyển nhật ký này, ngày ngày chăm chú đọc nó, hồi tưởng lại những kỷ ức tươi đẹp một thời, có lẽ cũng là một cách để an ủi bản thân.

Huy định cất nó đi, không đọc nữa, để những bí mật này an nghỉ bên người cha thân thương. Nhưng sự tò mò về người đàn bà đó luôn thôi thúc anh. Chẳng phải cũng vì chuyện này mà anh đã quyết định thay đổi công ty thực tập sao?

Sáng nay, khi nghe người dẫn chương trình giới thiệu, tim anh giật thót. Mặc dù anh biết tên gọi “Trần Lệ Xuân” không phải thuộc dạng hiếm trong số hàng triệu dân khắp cả nước, có thể chỉ là sự trùng hợp, thế mà anh vẫn không kìm chế được lòng mình, chấp nhận từ bỏ hy vọng từ lâu, dứt khoát chuyển sang công ty bất động sản Thiên Tân thực tập.

Ngày 10 tháng 11 năm 1982

Dạo gần đây có vẻ như sức khỏe của em không tốt? Em thường xuyên bị chứng nhức đầu, chóng mặt hành hạ, thỉnh thoảng còn nôn ọe. Anh khuyên em đi bệnh viện, nhưng em lại tỏ vẻ khó chịu với anh. Cũng vì chuyện này mà chúng ta tranh cãi, anh thực lòng không muốn như thế. Đã ba ngày rồi em không liên lạc với anh, em lại chơi trò “mất tích” với anh nữa sao?

Ngày 15 tháng 11 năm 1982

Cuối cùng anh cũng tìm được em. Tại sao em lại khờ dại như thế? Tại sao em luôn không tin tưởng anh? Em vẫn nghĩ anh là người rũ bỏ trách nhiệm sao? Em có biết anh đã vô cùng lo lắng khi nhận được tin em đang ở bệnh viện không? May mắn là em không sao, và con của chúng ta nữa. Thật sự anh rất hạnh phúc khi nhận được tin này. Giữa chúng ta đã có kết tinh tình yêu, anh nhất định sẽ không đánh mất em lần nữa, sẽ chăm sóc cho mẹ con em thật chu toàn. Em phải tin anh nhé!

“Năm 1982...có nghĩa là bà ấy sẽ sinh con vào năm 1983, không phải là mình. Vậy người đó là ai? Chẳng lẽ là...” Trong tâm trí Huy lập tức hiện ra ngay một gương mặt khá quen thuộc, anh thất thần kinh ngạc nhớ lại lời nói của Gia Nhi.

“Ông ấy là ba kè!”

“Không thể như thế được, anh ta họ Cao kia mà.” Anh tự lắc đầu phủ nhận. Huy lật tiếp những trang nhật ký càng ngày càng thưa thớt dần.

Ngày 2 tháng 4 năm 1983

Chúng ta kết hôn đã gần nửa năm, con của mình cũng sắp chào đời rồi em nhỉ? Em thường hỏi anh thích con trai hay con gái, em thật ngốc, đã là con của anh thì trai hay gái anh vẫn thương yêu như nhau, nhưng người anh yêu nhất trong tim vẫn là em. Anh đã quyết định chuyển một nửa cổ phần trong công ty của anh cho mẹ con em. Anh rất không vui khi em từ chối. Em đã là vợ anh, là cuộc sống của anh, anh mong muốn em được sống cuộc sống sung túc và an nhàn. Anh đã ký quyết định, em buộc phải đồng ý.

Ngày 8 tháng 5 năm 1983

Con của chúng ta đã chào đời rồi, một bé trai khá khảnh đáng yêu. Thật vất vả cho em! Nhưng bù lại, ai cũng nói con giống em nhiều hơn, con trai luôn giống mẹ mà. Con sở hữu sống mũi cao, ánh mắt trong sáng từ em. Em cười nói với anh rằng sau này anh yên tâm vì đã có người nối nghiệp rồi, khi con đủ tuổi trưởng thành, em sẽ giao tất cả cổ phần cho con. Em luôn luôn nghĩ cho anh, anh rất hạnh phúc khi có em bên cạnh.

Ngày 23 tháng 10 năm 1983

Huy ngạc nhiên khi dòng nhật ký này đã bị lem luốt, chữ viết lấm tẩm mờ dần. Anh phải rất cố gắng mới đọc được mạch lạc những dòng chữ này.

Hôm nay là một ngày vô cùng tồi tệ. Ta cứ ngỡ bản thân đã tìm được một sự hạnh phúc vĩnh viễn, nào ngờ tất cả chỉ do tôi ảo tưởng. Tại sao lại để cho ta phát hiện ra sự thật khủng khiếp này? Nếu có một điều ước, ta thà rằng ước gì mình cứ mãi đắm chìm trong sự toan tính lọc lừa, si mê trong niềm hạnh phúc ảo. Còn gì đau đớn hơn khi ta nhận ra người ta vô cùng thương yêu, bên cạnh ta đã bao ngày qua, cho ta mơ mộng về một tương lai tươi sáng vĩnh hằng. Thì ra tất cả đã nằm trong kế hoạch và sự tính toán của em, mà không, là của hai người. Ngày ấy hẳn giới thiệu em, tìm cách để em tiếp cận ta, thì là đều có mục đích. Ta nào ngờ người bạn thân bao năm qua, ta xem như anh em lại bị đồng tiền che mắt, ngay cả em cũng vì thế mà bị hấn sai khiến. Em có biết tâm trạng của ta đau khổ như thế nào khi biết được đứa con ta rất kỳ vọng lại không cùng nhóm máu với ta? Mọi việc làm của hai người như một vở kịch hoàn hảo, nhưng hai người không thể nào ngờ vở kịch này lại kết thúc nhanh đến thế phải không? Ta không biết việc đứa bé nhiễm bệnh khiến ta phải đích thân đưa vào bệnh viện, đích thân truyền máu là một sự may mắn của ta, giúp ta nhận ra bộ mặt thật của hai người, hay đó là vì Thượng đế đã cố tình xui khiến và sắp đặt sẵn. Nhưng thực lòng ta không mong mọi việc lại đổ vỡ nhanh chóng như thế này. Vì bản thân ta đã quá yêu em, ta đã đặt quá nhiều lòng tin vào một người con gái “hiền đức” như em, và vì ta thật ngu xuẩn khi luôn xem trọng người anh em lòng lang dạ sói kia. Em biết ta rất đau lòng mà, rất tuyệt vọng mà, tại sao em còn đành lòng giúp đỡ hẳn, nhượng lại tất cả cổ phần của em cho hẳn, đánh bật ta ra khỏi công ty mà gia đình ta đã cố công gây dựng? Những ngày tháng bên cạnh ta, chỉ một chút rung động với ta em cũng chưa hề có sao? Em thật quá nhẫn tâm, Lê Xuân!!!

Ta đã mất hết tất cả. Chỉ trong một ngày, sự nghiệp tiêu tan, vợ con rơi vào tay người khác, tình bạn trở thành hận thù. Chẳng còn gì thì ta cũng chẳng thiết sống nữa. Trang nhật ký này sẽ là những dòng chữ cuối cùng ta để lại. Ta muốn khi ta không còn trên cõi đời này nữa, những ai quan tâm đến ta sẽ xem nó như một bài học kinh nghiệm, và tội ác của hai người sẽ lưu truyền mãi trong bút tích của ta, người người khinh bỉ.

Huy như không tin vào những gì bản thân vừa đọc được. Anh ngồi thừ ra đó phải mất vài phút sau mới có thể tịnh tâm trở lại. Giọt nước mắt đã nóng hổi hai bên má lúc nào không hay. Thật sự anh rất kinh hãi! Chỉ vài trang nhật ký nhưng chứa đựng bao nhiêu cảm xúc và tâm trạng của ông An, như thẩm thấu qua từng thớ thịt khiến Huy rùng mình. Những dòng chữ ấy ông đã viết với tất cả sự đau thương, phần nộ và căm thù. Nhưng cuối cùng, là ai đã vực dậy ý chí sinh tồn của ông? Ai đã giúp ông thoát khỏi nỗi đau ấy? Huy chỉ có thể nhớ đến một người, người ấy không ai khác ngoài mẹ của anh. Thế thì tại sao ông lại không tiếp tục viết tiếp những trang nhật ký về ngày tháng bên cạnh bà? Vì đối với Huy, cái chết của mẹ rất không bình thường.

Huy sức nghĩ, “Có lẽ mình đã quyết định đúng!”

32. Chương 32

Công ty bất động sản Thiên Tân tuy chưa phát triển bằng công ty doanh nghiệp An Dương, nhưng đối với ngành nghề này, nơi đây cũng có thể gọi là đứng đầu giới bất động sản. Tổng Giám Đốc trước kia tuy hiện tại dính líu với việc cho vay nặng lãi, song, không vì thế mà đánh giá thấp bản lĩnh trên thương trường của ông ta. Chỉ có điều Cao Nguyên không thể hiểu, với sự nghiệp và tài sản đã gầy dựng trong nhiều năm qua, hà cớ gì ông lại phải sa vào việc làm phạm pháp để mất hết tất cả. May mắn là vẫn chưa tìm được chứng cứ xác thực, thế nên anh chỉ thực hiện xử lý theo kỷ luật nội bộ. Ban đầu, anh bãi bỏ nhiệm kỳ của ông ta, vẫn chấp nhận cho ông ta một chức vụ nhỏ trong công ty để có việc làm sinh sống. Thế mà, ông chẳng những không cảm phục, lại còn tỏ ra rất oán hận anh. Nghe nói, dạo gần đây tinh thần của ông đã giảm sút nặng nề, lý trí không còn sáng suốt nữa. Cũng chính vì điều này khiến Cao Nguyên cũng có phần áy náy.

“Cộc...cộc...cộc...”

Đang mải mê suy nghĩ mông lung, tiếng gõ cửa vang lên sau lưng khiến anh bừng tỉnh. Và lại càng ngạc nhiên hơn khi người đứng trước cửa ấy lại là ông Cường.

“Ồ...ba...khuya rồi ba vẫn chưa ngủ sao?”

“Ừm. Ba có chút việc muốn nói với con. Con không phiền chứ?”

“Sao lại phiền chứ? Ba cứ tự nhiên.”

“Con uống rượu à?” Ông ngồi xuống chiếc ghế sofa cạnh bàn làm việc của anh, nhìn thấy chai rượu đã với đi một nửa.

“Chỉ uống một chút cho dễ ngủ thôi ạ!”

“Sáng nay ba đọc báo, tình cờ biết được chuyện của ông Khang, thật sự cũng rất tiếc cho ông ấy.”

Phạm Chí Khang là tên của người Tổng Giám Đốc cũ kia. Cao Nguyên hiểu ông đang muốn nói đến điều gì.

“Con cũng mới vừa biết.”

Không gian rơi vào sự yên tĩnh. Có thể nói đây là cuộc nói chuyện riêng đầu tiên của cả hai kể từ khi ông trở thành ba của Cao Nguyên. Giữa hai người không cùng huyết thống, rất khó để có tiếng nói chung, nhưng giờ đây, có lẽ ông là người duy nhất nhìn ra được suy nghĩ của anh.

“Vì việc này nên con mới thức khuya và suy nghĩ phải không?” Ông nhìn Cao Nguyên, dù đã cố che giấu cảm xúc, ông vẫn nhận ra sắc mặt anh đã thay đổi. “Ba biết việc quyết định bãi bỏ nhiệm kỳ của ông ấy khiến con rất khó xử, chẳng những thế lại còn phải đối diện với lời ra tiếng vào của những cổ đông khác. Thực lòng ba không muốn con phải đi đến bước đường này, nhưng con cũng biết, mọi việc ba không thể tự ý quyết định.”

Cao Nguyên nhận ra ông đang muốn nhắc đến mẹ. Chẳng phải anh không nhận ra, tuy bà đã giao cho anh trách nhiệm gánh vác công ty, nhưng thực chất anh mọi quyền hành đều phải thông qua ý kiến của bà. Chỉ vì trước kia đã từng có lần anh khiến cho công ty rơi vào cảnh ngộ phá sản trước mặt. Thế mà chỉ cần thông qua một e-mail từ nước ngoài gửi về, bà đã giải quyết mọi việc ổn thỏa. Kinh nghiệm trên thương trường của anh dù bao năm được cải thiện bao nhiêu đi chăng nữa, trong mắt những cổ đông lớn tuổi làm việc lâu năm, anh cũng chỉ là hạng tép riu, chỉ cần sơ sót một lỗi nhỏ thôi, cái chức Chủ tịch này cũng sẽ nhanh chóng bị đánh sập bất cứ lúc nào. Chính vì lý do này nên những gì bà Xuân quyết định, anh đều buộc phải chấp nhận.

“Con hiểu mà. Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho công ty và gia đình mình. Ba yên tâm, con không xem trọng những lời bàn tán xung quanh. Làm việc quan trọng là thực lực, dẫu sao suốt những năm qua con đã đóng góp nhiều công sức vào công ty, bên cạnh con cũng có rất nhiều trợ thủ đắc lực, chẳng phải đa số đều muốn chống đối con. Họ chỉ muốn đánh đổ người này, chà đạp người kia để được ngồi lên cái ghế cao hơn thôi.”

“Thương trường như chiến trường mà. Dù là nhân viên bình thường cũng mong được cấp trên để mắt tới, huống chi con lại giữ vị trí này, con phải vất vả và áp lực nhiều lắm nhỉ?”

Anh lại nhấp một ngụm rượu. “Cảm ơn ba! Công việc nào cũng có áp lực và gánh nặng riêng, con đã biến nó trở thành thói quen rồi, nên có lẽ không còn vất vả như những ngày đầu nữa. Nhưng...thật sự ba không ngại khi làm việc ở công ty Thiên Tân chứ?”

Ông Cường nhón miệng cười. “Ba già đến tuổi này rồi, tiếp xúc với bao nhiêu người, đâu còn biết ngại ngần là gì. Vả lại ba làm việc cũng nhìn theo thực lực, chứ không nhìn bằng sắc mặt, ai tốt ai xấu, ba có thể phân biệt được. Ba chỉ hơi lo cho Ngọc Hân, nó vẫn chưa đủ kinh nghiệm làm việc, lại còn thường xuyên đi trễ về sớm. Đứa con gái này, chẳng biết đến khi nào mới trưởng thành!” Gương mặt ông lại trầm

xuống.

“Ngọc Hân được mẹ nuông chiều quá nhiều rồi! Nhưng con cố tình sắp xếp nó vào vị trí đó là có mục đích đấy ạ! Tiếp xúc với nhiều người, chắc chắn nó sẽ được trau dồi thêm nhiều kỹ năng giao tiếp, hy vọng sẽ giảm bớt tính cách ngang ngạnh và ương bướng.”

“Ừm. Sắp tới công ty có sinh viên vào thực tập, con vẫn giao trách nhiệm đó cho nó sao?”

“Những việc này trước kia đều do Tổng Giám Đốc công ty quyết định, con không thể đi quá sâu vào mọi chuyện của các cổ đông. Ba đã nắm chức vụ này rồi, tùy ba có tin tưởng vào Ngọc Hân hay không.”

Ông gật đầu tán thành rồi đứng dậy. “Thôi, ba không làm phiền con nữa!”

“VẬY ba nghỉ ngơi cho khỏe ạ!”

Bước ra đến cửa phòng, ông chợt quay lại nói. “Hôm trước ba trông thấy Gia Nhi ở trường đại học, có lẽ con cũng đã gặp rồi phải không?”

Cao Nguyên sững người. “Dạ...phải!”

“Việc của công ty con có thể giao cho người khác quyết định, nhưng còn chuyện tình cảm chỉ có thể tùy thuộc vào bản thân con thôi. Hạnh phúc không dễ tìm, khi tìm được rồi thì đừng vội buông tay, không có gì là mãi mãi đâu con trai à.”

—

33. Chương 33

“Chào mừng cậu đến với phòng Kinh doanh công ty bất động sản Thiên Tân!”

My bắt tay Huy, gương mặt rạng ngời như giọt sương ban mai. Thứ bảy tuần trước cô nhận được chỉ thị hướng dẫn sinh viên thực tập bắt đầu làm việc vào đầu tuần. Nhóm thực tập chỉ có năm người, ba nam và hai nữ được phân công vào các bộ phận khác nhau ở công ty. Trong vòng hai tháng, cô sẽ là người kiểm tra và xem xét trình độ làm việc cũng như kiến thức chuyên ngành của sinh viên này, sau đó sẽ báo cáo lên cấp trên để duyệt điểm số tổng kết và phân loại sinh viên thực tập. Sinh viên nào hoàn thành tốt và được đánh giá xuất sắc có khả năng được bảo lưu thành tích trong công ty và nhận vào làm việc sau khi tốt nghiệp. Nhưng khả năng này còn tùy vào kỹ năng giao tiếp và mối quan hệ với các nhân viên trong công ty như thế nào.

“Tôi là Đoàn Kiều My – Trưởng phòng, đồng thời sẽ là người hướng dẫn cho cậu trong suốt quá trình thực

tập. Cứ xem tôi và các nhân viên ở đây là đồng nghiệp chính thức, hy vọng cậu sẽ đạt được kết quả tốt nhất!”

“Cảm ơn Trưởng phòng! Hai tháng này tôi phải làm phiên sinh hoạt hằng ngày của mọi người rồi, nếu có gì sơ suất mong mọi người lượng thứ!”

My bật cười. “Nghe giọng điệu của cậu chẳng giống sinh viên khối A chút nào cả! Kia là bàn làm việc của cậu, tôi đã sắp xếp nhiều tài liệu công ty trên bàn, cậu cứ từ từ tham khảo trước, tôi sẽ giao việc cho cậu sau.”

Huy ngồi vào bàn làm việc, đưa mắt nhìn và gật gù đầu chào các nhân viên ngồi xung quanh.

“Chàng trai trẻ! Cậu thật may mắn khi được phân công vào phòng kinh doanh này đấy!” Một nam nhân viên tầm gần ba mươi đẩy mạnh chiếc ghế xoay vòng vòng đến cạnh bàn làm việc của Huy, tay gác lên vai anh, tỏ vẻ thân mật nói.

“Sao thế ạ?” Tuy anh không quen lắm, nhưng vẫn cố giữ thái độ vui vẻ để trò chuyện.

“Trưởng phòng My là cấp trên dễ chịu nhất trong các sếp lớn ở đây! Cả chúng tôi nữa, cậu sẽ không phải lo lắng chuyện “ma cũ ăn hiếp ma mới” đâu! Ha ha!”

“Này, anh lại muốn trêu chọc người khác à?” Một cô gái trẻ hơn lên tiếng can ngăn.

“Anh chỉ nói sự thật thôi mà. Chẳng phải nếu cậu ta vào ngay phòng Nhân sự, em đoán thử xem sẽ như thế nào? Chấn chấn sẽ không thể chịu được “tiểu thư đồng đánh” kia!”

“Anh Hưng nói đúng đó!” Cô nàng ngồi đối diện Huy vẫn im lặng từ nãy giờ, chợt nhướn người lên tán thành. “Công ty của chúng ta đã trở thành “công ty gia đình” rồi! Lỡ như chẳng lâu sau chị My cũng bị thay thế bởi người nào đó có mối quan hệ mật thiết với Tổng Giám Đốc, số phận của chúng ta sẽ trở nên long đong thôi! Ôi! Nghĩ tới thôi mà em đã lo lắng đến mức ăn ngủ không yên rồi!” Cô ta làm động tác run rẩy lo sợ.

“Em khéo lo xa! Trưởng phòng của chúng ta làm việc bao năm qua, đóng góp nhiều công lao và trí lực, nếu có ngày đó, anh sẽ là người đầu tiên gửi đơn xin thôi việc.” Người tên Hưng bĩu môi.

“Xin lỗi! Tôi không hiểu chuyện mọi người đang nói là gì cả!” Tình thế lúc này, tốt nhất là anh nên ngăn lại.

“Từ từ cậu sẽ hiểu thôi!” Hưng vỗ vỗ vai Huy.

Bỗng có tiếng giày cao gót lộp cộp xuống nền đất, ai nấy đều có vẻ hốt hoảng, vội nhanh chóng ngồi ổn

định vào bàn làm việc khiến Huy ngẩn ngơ không hiểu gì.

“Hello! Trưởng phòng My đâu rồi?” Ngọc Hân ngạo nghễ bước vào, chào một câu xã giao, hỏi lấy lệ rồi đi thẳng vào phòng làm việc của My mà chẳng thèm nhìn xung quanh. Nếu cô nhận ra nơi đây có người mà bấy lâu nay cô mong muốn gặp lại, chắc chắn thái độ sẽ xoay chuyển ngay tức khắc.

“Cô ấy là...” Đường như Huy cũng nhận ra dáng vẻ quen quen ấy, anh ngớ người hỏi.

“Giám đốc nhân sự, chỉ mới 20 tuổi, là con gái của Tổng Giám Đốc.” Hưng nhanh nhẩu.

Huy biết Ngọc Hân 20 tuổi, cũng biết cô là con gái của ông Cường, anh chỉ ngạc nhiên khi nhìn thấy phong cách của cô đã có sự thay đổi hẳn. Bất giác có một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí anh, nhưng anh đã vội lắc đầu dập tắt nó ngay, ngồi thẳng người bắt đầu với xấp tài liệu của công ty.

“Chị làm việc chẳng đâu vào đâu cả! Tài liệu quan trọng như thế lại để lẫn lộn lung tung!” Giọng Ngọc Hân vang lên trong không gian đang yên tĩnh khiến ai cũng phải giật thót.

My không phản bác gì, lặng lẽ đi đến gần bàn làm việc của Huy. Giọng nói của cô dịu dàng giải tỏa không khí đang căng thẳng. “Huy nè, tôi đã để nhầm lẫn một công văn quan trọng của công ty, cậu nghiên cứu đến đâu rồi?”

“Tôi chỉ vừa đọc được vài trang trên cùng!” Anh lịch sự đứng lên nhường chỗ cho My kiểm tra lại xấp tài liệu. Trong lúc ấy, tình cờ Ngọc Hân lại được đối diện với anh.

“Ồ...anh Huy...”

“Chào em!” Huy nhoẻn miệng cười, sực nhớ ra đã lỡ lời, bèn “chữa cháy”. “À không, chào Giám đốc nhân sự!”

“Tại sao anh lại ở đây?” Hân vẫn còn trong trạng thái vô cùng bất ngờ.

“Cậu ấy là sinh viên thực tập, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên. Chẳng phải bên phòng Nhân sự cũng có sinh viên thực tập sao?” My trả lời hộ Huy, đưa ra trước mặt Hân tập tài liệu gì đó. “Đây rồi! Xin lỗi vì sự sai sót!”

Hân lờm My, nhưng ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Huy ngay. “Hay quá! Cuối cùng em đã gặp lại anh! Nhưng bây giờ em phải về phòng làm việc rồi, hay là trưa nay mình cùng đi ăn trưa nhé?”

Huy hơi lúng túng nhìn My, cô không nói gì, chỉ nhún vai một cái rồi bỏ đi. Ánh mắt các nhân viên kia cũng đang đổ dồn về phía anh khiến anh càng khó xử hơn.

“Thật ra thì phần ăn trưa nay đã có người chuẩn bị cho anh rồi!” Anh từ chối thẳng thừng.

Gương mặt Ngọc Hân chùng xuống. “Là ai thế?” Trong đầu đã có câu trả lời nhưng cô vẫn không muốn tin là sự thật.

“Chuyện riêng tư không nên nói ở đây! Hay là hôm khác mình trò chuyện nhé! Anh còn nhiều tài liệu phải đọc!”

Ngọc Hân không phải là người không hiểu chuyện, cô biết có những người rất thích lo chuyện bao đồng, cứ dùng dằng mãi thì người thiệt thòi cũng chỉ là bản thân cô thôi.

“Xin lỗi vì đã làm phiền!”

34. Chương 34

Thời gian gặp mặt nhau giữa Huy và Gia Nhi dường như ngày càng ít dần. Lịch học ở trường không còn dày đặc như những năm đầu nên thời gian rảnh rỗi của cô cũng khá nhiều, còn Huy ngày ngày đi làm đều đặn từ sáng đến chiều, có khi cả tối cũng phải ở lại tăng ca. Đôi khi cô thầm nhủ, công việc của một sinh viên thực tập thực sự rất bận rộn sao?

Cô nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã bảy giờ ba mươi tối. Cả ngày hôm nay cô không thể liên lạc được với Huy. Không nghĩ ngợi thêm gì nữa, cô mở điện thoại gọi ngay cho anh.

Đầu dây bên kia chỉ là những tiếng “tút...tút...” kéo dài, anh không nhấc máy. Cảm giác bất an dần dần hiện rõ mồn một trong lòng cô. Cô lắc đầu, tự trấn an bằng suy nghĩ, “Có lẽ anh ấy đã ngủ. Khi tỉnh dậy thấy cuộc gọi của mình, nhất định anh ấy sẽ gọi lại thôi.”

Gia Nhi không còn tâm trí vào mớ bài tập nữa, cô ngồi thừ người trên giường, lại đưa mắt nhìn đồng hồ, bảy giờ ba mươi lăm. Chỉ mới năm phút thôi sao? Tại sao cô có cảm giác thời gian trôi qua lâu thế nhỉ? Căn phòng trong ký túc xá chỉ có mỗi mình cô, hai đứa bạn cùng phòng đã đi chơi đâu mất rồi, khiến cô muốn tẩm sự để giải tỏa nỗi lòng mà cũng chẳng thể được.

Cô hít một hơi thật sâu, đứng bật dậy, bước thẳng vào nhà vệ sinh, tát nước tới tấp vào mặt như muốn nhấn chìm mọi suy nghĩ vẩn vơ kia. Ngồi một mình trong nhà sẽ thêm nghĩ linh tinh, cô quyết định thay quần áo ra ngoài. Dù cô biết mình không thể đặt chân vào ký túc xá nam, nhưng đi dạo một vòng cũng giúp cho tinh thần thư thái thêm một chút, lại còn là một cách giết thời gian tuyệt vời trong khi chờ đợi điện thoại của Huy.

Gia Nhi bước từng bước ra khỏi cổng ký túc xá. Đường phố ngày cuối tuần náo nhiệt thật, dòng xe chạy nườm nượp hai bên đường khiến cho cô trở nên thật bé nhỏ. Bất chợt ánh mắt cô hướng sang phía đối diện bên kia đường, cô trông thấy một chiếc ô tô rất quen, nhưng trong lòng lại nghĩ chẳng thể nào. Cô định quay mặt đi, đột ngột phía đó có những âm thanh hỗn loạn.

“Này, ở đây không phải là chỗ cho mày đậu xe! Mau đi chỗ khác đi!”

“Các anh là ai mà có quyền ngăn cấm tôi! Con đường này có vạch dành riêng cho xe ô tô dừng, tôi không phạm pháp gì cả!”

Đúng là giọng nói đó! Anh ấy ở đây làm gì?

Gia Nhi thầm nghĩ.

“Tao muốn ngồi đây ngắm đường phố, mày đậu xe thế này chặn hết tầm nhìn của tao!”

“Muốn ngắm cảnh thì ra công viên mà ngồi!”

“Nguy rồi!” Gia Nhi biết những tên lưu manh này. Tối nào bọn chúng cũng đều ngồi đây trêu ghẹo đám sinh viên nữ. Thế nên rất hiếm có ai đi ngang qua đó vào thời điểm này. Tuy các sinh viên đã thông báo chuyện này với nhà trường, nhưng con đường đó không nằm trong sự quản lý nên chỉ có thể cảnh giác bằng cách tránh né những thời điểm bọn này lui tới. Chẳng lẽ cứ để mặc Cao Nguyên đứng đó tranh cãi với bọn chúng? Cô sức nhớ mấy ngày hôm nay tình hình trị an ở đây không được tốt, trộm cướp thường lăng vãng tìm kiếm con mồi, thế nên khoảng tám giờ sẽ có một đoàn dân phòng đi ngang qua. Thế là Gia Nhi đánh liều, hy vọng qua đó có thể kéo dài thời gian.

“Anh Nguyên!” Cô chạy đến bên cạnh Cao Nguyên.

“Nhi...Gia Nhi...đúng là em rồi...cuối cùng anh đã đợi được em...”

“Anh ở đây đợi em sao? Ôi, người anh nồng nặc mùi rượu thế này!”

“Ồi chà! Cô em xinh đẹp muốn làm “mỹ nhân cứu anh hùng rơm” à? Cũng có bản lĩnh lắm!” Một tên cầm đầu nở nụ cười chột nhả. Thì ra bọn chúng nhìn thấy Cao Nguyên đã say rượu nên làm bừa. Tên đó bước đến gần, giơ tay vuốt mặt Gia Nhi.

“Anh làm gì vậy?” Cô giật thót.

“Da mịn màng thật!” Nói rồi, hắn quay qua cười bốn cợt với ba tên còn lại. Trong lúc cô còn hốt hoảng thì nghe một tiếng “hự”. Hắn gục xuống đất, ba tên kia vội chạy lại đỡ thân thể cực mịch của hắn.

“Tên khốn kiếp! Mày có biết cô ấy là ai không mà dám giở trò?”

“Mày dám đánh tao! Tụi bây cho nó biết tay!” Máu chảy ra từ khóe miệng khiến hắn như lên cơn điên, lập tức ra chỉ thị cho ba tên kia, bọn chúng lập tức nhào lên hướng của hai người. Gia Nhi vô cùng kinh hãi,

chẳng biết làm gì ngoài việc kéo tay Cao Nguyên ra khỏi chỗ này. Người dân đi đường trông thấy cảnh tượng hỗn loạn, một cô gái nhỏ nhẩn ra sức lôi một thanh niên cao to nhưng bước chân không vững vàng, đằng sau là ba tên lưu manh đang đuổi theo. Có người muốn vô can ngăn, nhưng dường như không ai đủ can đảm.

Gia Nhi kéo Cao Nguyên chạy được một đoạn, thế nhưng tiếng bước chân của ba tên kia mỗi lúc càng gần hơn, trong khi Cao Nguyên cứ gằm gù chửi rủa mà không hay biết mình đã gây ra tội lỗi nặng nề. Chợt từ phía đằng xa trước mặt có ánh sáng lóe lên, chính là ánh đèn pin của đoàn dân phòng. Cô thở phào nhẹ nhõm, cố hết sức lực chạy đến phía của đoàn người đó, nhưng bất thành linh mái tóc bị túm ngược lại đằng sau. Một trong ba tên đó đã đuổi kịp, nắm chặt tóc cô. Theo quán tính cô buông tay Cao Nguyên khiến anh ngã nhào xuống mặt đường. Hai tên còn lại chạy tới, dùng chân đánh túi bụi vào người anh.

“Cứu tôi với!” Cô hét thật to, nước mắt rơi lã chã.

“Có chuyện gì vậy?” Đoàn dân phòng đó nghe thấy tiếng hô hoán, đằng trước lại có một đám đông đang đứng xung quanh, họ nhanh chóng chạy đến.

“Mấy tên kia! Làm loạn à? Thả người ra!”

Tên cầm đầu vẫn còn lóe lóe chạy theo ba tên đàn em, nhìn thấy đoàn dân phòng, hắn quay đầu bỏ chạy trước. Ba tên còn lại như rắn mất đầu, hốt hoảng dừng tay, quay người chạy theo “đại ca”. Một thanh niên dẫn đầu đoàn dân phòng ra lệnh cho vài người chạy theo bọn chúng, còn anh chạy đến gần Gia Nhi lúc này đã ngồi bệt xuống đường, mái tóc rối bù, gương mặt lem luốc nước mắt. Một bên khóe miệng đang rỉ máu vì bị tên hung ác kia tát một cú trời đánh vào mặt. Anh lắc đầu, tên đó là loại người gì thế? Ngay cả cô gái nhỏ nhẩn mềm yếu này cũng nở ra tay. Anh đang thắc mắc giữa cô và bọn chúng đã xảy ra chuyện gì, nhìn sang bên cạnh thì thấy còn một người nữa. Anh chàng đó đang nằm vật vã trên mặt đường.

“Cô không sao chứ?” Người thanh niên đó ân cần hỏi.

“Không...sao...” Gia Nhi lắc lắc đầu, cơ thể vẫn còn run bần bật. Nghĩ kỹ lại, tại sao mình lại có cái gan tày trời thế chứ? Nếu đoàn dân phòng này không đến kịp thời, mình có còn được ngồi khóc lóc như thế này không? “Cảm...cảm ơn anh...”

“Hình như bạn cô không được ổn lắm!” Anh đến gần kéo Cao Nguyên ngồi dậy, đặt anh tựa vào thành tường của dãy bồn hoa được trang trí trên đường.

“Á!!!” Lúc này cô mới sực nhớ đến Cao Nguyên, quay lại nhìn, càng chết khiếp khi trông thấy gương mặt anh bê vết máu. “Anh Nguyên...anh Nguyên...” Cô lay anh thật mạnh, thở phào nhẹ nhõm khi Cao Nguyên từ từ mở mắt.

“Gia...Nhi...anh...xin...lỗi...” Anh nói từng chữ khó nhọc, nặng nề gơ tay ôm chầm lấy Gia Nhi.

Không biết vì sao trong lòng cô lúc này như những đợt sóng cuộn trào, cảm xúc lẫn lộn đan xen nhau.

Vòng tay này khiến cô hồi tưởng lại cái ôm trước kia ở bệnh viện, khi cô nhận được tin Gia Tuấn bệnh tình trở nặng. Chẳng phải giây phút đó, tim cô đã nảy sinh một cảm giác rất an toàn sao? Nhưng Cao Nguyên hiên ngang, phong độ của ngày trước đâu rồi? Tại sao anh lại thành ra như thế này? Chỉ vì một hành động khiếm nhã của tên lưu manh kia với cô mà anh dễ dàng bỏ qua hình tượng mình gìn giữ bấy lâu nay sao? Chưa bao giờ cô nhìn thấy anh trong tình trạng say khướt và mất kiểm chế như lúc này! Tất cả là vì cô ư? Nếu thế thì...anh thật ngốc!

“Có vẻ như anh ấy không được ổn. Tôi sẽ bắt taxi đưa anh ta vào bệnh viện!”

“Cảm ơn anh nhiều lắm!” Cô nhìn người thanh niên đó với ánh mắt long lanh đầy xúc động khiến anh chợt ngượng ngùng. Anh cúi xuống đỡ Cao Nguyên đứng lên, lúc này Gia Nhi mới nhận ra xung quanh rất đông người vây lại tỏ vẻ hiếu kỳ. Cô cảm thấy thật khó chịu và dè dặt.

“Mấy người nhìn gì nữa? Thấy người gặp nạn không vào can ngăn, chỉ biết đứng dòm ngó bàn tán. Nếu chúng tôi không lại kịp lúc, chắc mấy người bỏ mặc cho hai người họ bị bọn lưu manh kia đánh đến chết luôn phải không? Thật là...” Anh thanh niên tặc lưỡi.

Người dân bị nói trúng điểm yếu nên dần dần tản ra, có người thấy thế bèn vẫy tay gọi taxi tấp vào lề, một người xung phong thì lại có hai ba người ùa theo, họ chạy lại giúp anh khiêng Cao Nguyên lên xe tới bệnh viện.

“Cảm ơn anh!”

“Tôi chỉ giúp được cô một việc, nhưng cô đã cảm ơn tôi ba lần rồi đấy! Anh tài xế à, đến bệnh viện có thể giúp đưa bạn trai của cô gái này vào trong được không? Một mình cô ấy sẽ không gánh vác nổi đâu!” Anh dặn dò người lái taxi, người đó gật đầu, rồi anh đóng cửa xe, vẫy tay chào Gia Nhi. “Lần sau nhớ khuyên bạn trai cô đừng đại dốt đụng vào những tên lưu manh nữa nhé! Cô cũng nên khám sức khỏe cẩn thận, sắc mặt cô xanh xao lắm!”

Cô định giải thích Cao Nguyên không phải là bạn trai của mình, nhưng chợt nhận ra lúc này chuyện đó không quan trọng. Cô mỉm cười chào người thanh niên kia. Chiếc taxi từ từ lẩn bánh.

Huy bước xuống xe buýt, đi dọc vỉa hè trên con đường dẫn đến ký túc xá của Gia Nhi. Trong lúc đợi đèn đỏ sang đường, anh chợt nhìn thấy bên kia đường khung cảnh hỗn loạn. Một cô gái kéo theo một chàng trai chạy thục mạng trước sự đuổi bắt của ba tên lưu manh. Anh kinh ngạc khi nhận ra người con gái ấy, Gia Nhi. Lại càng thất thần hơn khi người cô đang ra sức giữ lấy chính là Cao Nguyên. Anh định chạy đến cứu Gia Nhi, nhưng có một đoàn dân phòng đã kịp thời chạy đến, anh bỏ ý định, đứng hẩn sang một bên đường, quan sát mọi chuyện. Cô thoát được, nhưng bên má đã bị bầm và khóe miệng rỉ máu, gương mặt đỏ ửng vì sợ hãi. Tuy vậy, cô lại còn nhớ đến Cao Nguyên, cô vừa khóc vừa lay anh ta thật mạnh. Anh ta từ từ mở mắt, nói gì đó rồi ôm cô vào lòng.

Huy nắm chặt bàn tay. Tại sao em lại không đẩy hẩn ra, bỏ mặc hẩn đi, đã có người giúp đỡ, em còn nhọc nhằn cùng hẩn đến bệnh viện làm gì? Chẳng phải em đã nói em chưa bao giờ có tình cảm với hẩn sao? Em cứ tử tế với hẩn như thế chẳng khác nào cho hẩn thêm cơ hội. Em có biết tội lỗi của mẹ hẩn lớn như thế nào không?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong đầu khiến Huy càng lúc càng khó chịu và ảm ức. Có tiếng điện thoại lại reo, Gia Nhi gọi đến. Có lẽ tình thế nguy hiểm vừa rồi khiến cô rất sợ, cô chỉ muốn được nói chuyện với anh, nghe giọng nói của anh cô sẽ không còn lo lắng nữa. Huy nhìn màn hình, nghĩ đến cảnh tượng hai người ôm nhau, anh bực tức tắt máy.

35. Chương 35

Cao Nguyên mở mắt, nhưng cơn đau bỗng ập đến bên con mắt phải. Anh đưa tay sờ, nó đã được băng bó lại. Mí mắt nặng trĩu khiến anh không thể mở to mắt để nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ cảm nhận được mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Thì ra anh đang ở bệnh viện. Anh chậm chậm ngồi dậy, ánh mắt lơ mơ nhìn thấy có hai người đang đứng trước cửa. Định bước xuống giường nhưng cơn ê ẩm khắp người lại lan tỏa, anh nhắm mắt ngồi yên ở đó.

“Vết thương có nặng không ạ?” Có giọng nói phát ra từ phía hai người ấy.

“Không, đều là vết thương ngoài da, cũng không có chỗ nào bị gãy xương cả. Duy chỉ có mí mắt là tổn thương nặng nhất, chúng tôi đã khâu lại, sẽ mau lành thôi. Đợi anh ấy tỉnh lại cô có thể đưa anh ấy về nhà, nhưng nếu cô muốn yên tâm hơn thì cứ để anh ấy ở đây vài ngày.”

“Tôi phải đợi người nhà anh ấy đến rồi mới quyết định được.”

“Thế cô không phải là...”

“Tôi chỉ là bạn của anh ấy. Cảm ơn bác sĩ.”

Gia Nhi bước vào phòng thì đã nhìn thấy Cao Nguyên tỉnh lại, ngồi tiu nghỉu trên giường.

“Là em thật à?” Anh vui mừng ra mặt.

“Không phải là em thì là ai?”

“Anh nghe giọng em nói chuyện ngoài cửa phòng, cứ nghĩ anh mới tỉnh lại nên đầu óc còn mơ mơ màng màng. Nhưng anh ngốc thật, ngay cả trong mơ anh cũng chưa bao giờ được nhìn thấy em.”

“Anh bị thương như thế mà vẫn còn bền cột được à?”

“Anh nói thật! Anh thực sự ngạc nhiên và vô cùng hạnh phúc khi được gặp em!” Cao Nguyên giải thích nỗi lòng.

“Được rồi! Được rồi! Anh còn đau không?” Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, đối diện Cao Nguyên.

“Nếu anh nói hết đau rồi, em có còn ở đây với anh không?”

“Anh nghiêm túc một chút đi!”

Anh bất ngờ nắm lấy tay Gia Nhi thật chặt. “Anh rất rất rất nghiêm túc. Anh muốn hỏi em một câu, câu hỏi này luôn luôn theo anh dai dẳng từ khi anh biết mình có tình cảm với em. Em phải trả lời thành thật cho anh biết: em đã yêu anh rồi, phải không?”

“Anh bị đánh đến phát điên rồi à? Sao lại nghĩ rằng em yêu anh chứ? Chẳng phải em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi sao, người em yêu là anh Huy, mãi mãi chỉ yêu mỗi anh ấy! Nếu anh cứ nói những chuyện này, ngay cả xem anh là bạn em cũng không quan tâm!” Cô giật mạnh tay lại, bỗng nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Cao Nguyên, cô cảm thấy mình nói hơi nặng lời, dù sao cô đã nghĩ tất cả mọi chuyện đều liên quan đến cô, nếu không anh đã không ra nông nỗi này.

“Em đang nói dối! Anh đã nhớ ra mọi chuyện, chính em đã cứu anh, nếu không thì anh đã bị bọn lưu manh đó đánh đến chết rồi. Em vì anh mà bị thương, vì anh mà nhọc nhằn đến bệnh viện. Em có thể bỏ mặc anh ở đây cho bác sĩ chăm sóc, tại sao em lại còn ở đây? Thực lòng em luôn nghĩ đến anh, luôn quan tâm anh, chỉ là em đang cố che giấu cảm xúc thật sự trong lòng em thôi!”

“Anh suy nghĩ quá nhiều rồi! Nghĩ đến anh, quan tâm đến anh thì không nhất thiết là em yêu anh! Nếu như người gặp chuyện là bạn của em, em cũng sẽ hành động như bây giờ!”

“Anh không muốn lúc nào em cũng xem anh là bạn! Nếu có thể, anh chẳng muốn trở thành bạn của em!”

Cô cau mày nhìn anh, biết anh vẫn còn trong trạng thái chưa tỉnh táo, cô không muốn tranh cãi nữa. “Anh vẫn chưa tỉnh rượu hẳn. Hay là anh nghỉ ngơi đi! Em đã liên lạc với gia đình anh, họ sẽ đến ngay thôi, em cũng nên tránh mặt thì tốt hơn!” Nói rồi cô đứng dậy bỏ đi.

“Nhi...em đừng đi...”

Cao Nguyên nhào người đến nắm lấy tay cô, nhưng mắt trợn ngửa nhào từ giường xuống đất.

“Anh không sao chứ?” Cô đành quay lại đỡ anh, thực sự anh đã thay đổi quá nhiều. “Ôi, vết thương lại chảy máu rồi, để em gọi bác sĩ!”

“Không!!!” Anh vịn chặt hai cánh tay của Gia Nhi, đôi mắt ươn ướt nhìn cô chan chứa đầy tình cảm. “Nhi...anh rất yêu em...anh không thể sống thiếu em.”

Một cô gái yếu đuối, mỏng manh đang lơ lửng trong một cuộc tình mơ màng không tên gọi, lời nói của anh,

ánh mắt của anh khiến một trái tim bằng giá nhất cũng có thể tan chảy, huống chi cô là người rất nhạy cảm.

Trong lúc Gia Nhi thần thờ với những cảm xúc hỗn độn của con tim, cô chợt cảm nhận được vị nồng ấm trên môi. Lần thứ ba anh hôn cô. Không như hai lần trước, một nụ hôn để ngăn chặn sự kích động của cô và một nụ hôn trên gheo, lần này là tất cả tình cảm anh dành cho cô, nhẹ nhàng, ngọt lịm.

Gia Nhi đưa tay đẩy anh theo phản xạ, nhưng sự phản kháng đã không còn mạnh mẽ nữa. Cô kinh ngạc khi nhận ra trong thời khắc này cô đã ngã vào lòng người đàn ông này.

Có tiếng sập cửa thật mạnh. Gia Nhi giật thót, cô đẩy mạnh Cao Nguyên, một cảm giác bất an lan tỏa. Cô quay đầu nhìn ra cửa, lơ mơ trông thấy một bóng dáng quen thuộc thoáng qua, cô hốt hoảng chạy theo.

“Huy! Anh Huy!” Cô càng kêu Huy càng bước đi thật nhanh, cô ra sức chạy vòng đến trước mặt anh, thở hổn hển. “Tại sao anh...lại đến đây?”

“Nếu anh không đến thì làm sao được xem một hình ảnh vô cùng lãng mạn của hai người.” Huy mỉm cười.

“Anh...anh hiểu lầm rồi!”

“Hiểu lầm?” Anh bức dọc nói. “Em xem anh là con nít sao? Chỉ một câu hiểu lầm thì có thể bỏ qua tất cả à? Chính mắt anh nhìn thấy em và anh ta đang hôn nhau, em không chống cự, không phản kháng. Nếu thế là hiểu lầm thì trên đời này chẳng có gì là sự thật cả!”

“Em...em...không có ý đó...” Gia Nhi đã rưng rưng nước mắt.

“Sự nghi ngờ của anh quả là không sai! Em đã có tình cảm với anh ta rồi!”

“Không! Em không có! Thật sự không có!!!” Cô gần như hét toáng lên.

“Nếu không có thì tại sao em lại liều mạng cứu anh ta, không có thì tại sao để mặc anh ta ôm em giữa bàn dân thiên hạ, không có thì tại sao em lại ân cần chăm sóc anh ta, âu yếm thân mật với anh ta?”

“Lúc đó anh cũng trông thấy à?” Gia Nhi ngẩn người. “Thế thì tại sao anh không đến giúp em?”

Câu hỏi ngược lại của cô khiến Huy sững người, anh quay đi, lảng tránh ánh mắt dò xét kia. “Đã có rất nhiều người ở đó, không cần anh phải ra mặt.”

“Nếu như đoàn dân phòng đó đến không kịp lúc thì sao?”

“...” Huy không trả lời, nói đúng hơn là anh không thể trả lời.

“Em...em...phải nói thế nào đây? Anh có mặt ở đó nhưng không đến giúp em, anh bỏ mặc em trong nỗi sợ hãi với bọn lưu manh kia, thế có nghĩa là gì chứ?” Cô như hóa điên, hai tay ôm đầu, ngồi thụp xuống, khóc nức nở.

Huy trông thấy bộ dạng của cô, sự áy náy chợt giày xé tâm can.

“Ngay cả khi em gọi điện thoại cho anh, anh cũng chẳng bắt máy! Anh có biết em đã run sợ đến mức nào không? Em chỉ muốn có anh bên cạnh, ôm em, an ủi em, nhưng anh lại bỏ mặc em! Tại sao? Tại sao chứ?”

“Anh xin lỗi!”

“Anh đừng đụng vào em! Em muốn được yên tĩnh!”

Anh định ôm cô trấn tĩnh, nhưng Gia Nhi bỗng có cảm giác sợ hãi, cô né người, bỏ chạy mất hút.

Hai ngày sau Cao Nguyên được bà Xuân đưa về nhà trong tinh thần sẵn sàng chịu đựng cơn “cuồng phong” từ phía bà. Không hiểu ai đã nhanh tay nắm bắt cơ hội, chụp được hình ảnh cảnh tượng hỗn loạn lúc ấy, tung tin trên mạng và báo chí. Điều đáng nói là có người nhận ra nam chính trong bài báo chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị Cao Nguyên, vì dạo trước, anh đã ra mặt trong buổi tài trợ cấp học bổng cùng ba mẹ ở trường đại học. Thế là tin tức càng ngày càng phát triển theo hướng “cộng đồng”, nghĩa là từ một chuyện nhỏ nhặt được tung hứng thành những phiên bản khác nhau. Anh chỉ lo cho Gia Nhi, bỗng trở thành tâm điểm cho bọn người thích lo chuyện bao đồng, không biết cô sẽ đối mặt ra sao.

“Nói thật cho mẹ biết, con với nó đã chính thức chấm dứt chưa?”

“Chuyện này không liên quan đến Gia Nhi, mẹ đừng trách cô ấy nữa!”

“Nó có thực lòng tốt bụng với con như vậy không? Hay là có mục đích khác?”

Anh ngao ngán thở dài. “Nếu mẹ đã nghĩ mọi việc làm của cô ấy đều có mục đích thì con chẳng còn gì phải giải thích cả. Con muốn được nghỉ ngơi.”

36. Chương 36

Vài ngày sau đó, Huy và Gia Nhi càng ít gặp nhau hơn. Cô trốn ở ký túc xá, không trò chuyện với ai. Có lẽ những sự việc ngày hôm đó đã khiến cô suy sụp tinh thần, vả lại, những tin tức trên báo chí càng làm cho cô thêm đau đầu, có cảm giác như hễ bước ra đường sẽ có người tùm lại bàn tán và chỉ trích.

Nhưng nếu cứ trốn tránh, liệu có phải là cách tốt nhất? Thà một lần đối diện với nỗi đau, còn hơn ngày ngày bị nó dày vò, hành hạ. Tại sao buổi tối hôm đó cô không mở lòng hơn, tìm hiểu Huy thêm một chút, biết đâu sự hiểu lầm giữa hai người sẽ được giải tỏa. Cô yêu Huy rất nhiều, chẳng thể dễ dàng từ bỏ tình cảm này chỉ vì một lần anh không đến giúp cô? Biết đâu chừng ngay lúc đó anh có nỗi khổ tâm riêng? Suy cho cùng, anh hiểu lầm cô cũng phải thôi. Thiết nghĩ cô chẳng từng bị Cao Nguyên làm cho lung lay tinh thần sao? Cô đã để mặc cho anh hôn như thế là đã có lỗi với Huy, cô không thể trách Huy được. Càng nghĩ cô càng cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch.

Quyết định cuối cùng, cô muốn hàn gắn lại tình cảm này. Tình yêu rất khó tìm, đã nắm giữ được, cô không đành lòng buông tay.

Gia Nhi xoắn tay áo bước vào bếp.

Huy giết nỗi nhớ Gia Nhi bằng công việc. Anh vùi đầu vào mớ tài liệu của công ty, việc gì của ai cần trợ giúp, anh sẵn sàng tiên phong, ngay cả việc photo tài liệu hằng ngày của một nhân viên nhỏ trong công ty, anh cũng giành làm, lấp hết chỗ trống của thời gian rảnh rỗi.

Giờ trưa, Huy lại mày mò với những công văn trên máy tính, chả đoái hoài đến cái bụng rỗng đang kêu réo ồm ồm. Đến khi nhìn lại đồng hồ, chỉ còn hai mươi phút để ăn trưa và nghỉ ngơi.

“Anh định nhịn đói đến chiều luôn à?”

Ngọc Hân thành linh đứng trước bàn làm việc, đặt xuống một phần cơm hộp.

“Hân à? Gì thế nhỉ?”

“Cơm trưa bồi dưỡng cho nhân viên.”

“Thật ngại quá! Ai lại để Giám đốc mua thức ăn cho nhân viên chứ, lại còn là nhân viên thực tập nữa!” Anh ngượng ngịu.

“Em chỉ không muốn người khác nhìn vào sẽ nghĩ công ty này chèn ép nhân viên đến mức bỏ cả giờ ăn trưa.”

Cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nở nụ cười xinh xắn.

“Vậy thì anh không ngại nhé!”

“Anh cứ tự nhiên!”

Ngọc Hân ngồi nhìn Huy ăn ngon miệng. Cô cảm thấy anh thật đáng thương. Mấy hôm nay sắc mặt anh

rất kém, ánh mắt rầu rĩ. Có lẽ anh đã biết chuyện xảy ra giữa người con gái kia và anh trai cô. Cô cảm thấy thật cảm phần thay cho anh. Tại sao hết lần này đến lần khác bị Gia Nhi phản bội mà anh lại còn tiếc thương thế chứ? Cô thực lòng muốn nói với anh Gia Nhi thật không xứng đáng được anh yêu. Nhưng có lẽ chỉ làm cho Huy thêm đau buồn.

“Hi hi!”

“Em cười gì thế?”

“Trông anh như con nít vậy. Ăn uống dính tèm lèm trên mặt kia!”

“Chà! Thật thất lễ quá!” Huy vội lấy khăn giấy chùi, nhưng chẳng đâu vào đâu khiến Ngọc Hân còn cười to hơn.

“Ha ha! Anh trở thành Lọ Lem mất rồi! Hay để em giúp anh nhé!”

Ngọc Hân cầm lấy tờ khăn giấy, nhẹ nhàng và tỉ mỉ giúp Huy. Bàn tay cô mềm mại di chuyển trên gương mặt anh khiến cho anh có một cảm giác thật khó diễn tả. Người con gái trước mặt rất xinh xắn. Đôi môi được tô son với màu đỏ đậm căng mọng tràn đầy sức quyến rũ mê hồn. Trong phút chốc, Huy giữ chặt tay Hân. Ánh mắt anh đắm đắm vào đôi môi đó. Gương mặt anh từ từ áp lại gần, thật gần. Hơi thở của cả hai như hòa quyện vào nhau. Đến khi môi đã kề môi, cảm giác khi nãy còn mãnh liệt hơn, anh nhắm mắt, hôn cô say đắm.

“Bịch!”

Có âm thanh gì đó từ phía cửa ra vào. Cả hai giật thót, ngoảnh nhìn. Là Gia Nhi. Dưới đất là phần cơm trưa mà cô đã dồn tất cả tâm tư và tình cảm vào đó, là thư mà cô dành cả tâm huyết chỉ mong được làm lành với Huy.

“Nhi! Nhi!”

Tình cảnh này như đêm hôm trước, chỉ có điều người đau khổ lúc này lại là Gia Nhi. Giờ đây cô mới hiểu được cảm giác chua xót của Huy là như thế nào.

“Nghe anh giải thích!”

“Không! Không!” Cô vừa khóc vừa cười. “Anh không phải giải thích gì cả! Em hiểu mà!”

Hiểu ư? Hiểu chuyện gì? Giờ phút này cô hiểu được bao nhiêu về anh, ngay cả bản thân cô cũng không thể hiểu được mình đang nghĩ gì.

“Cô hiểu thì tốt thôi! Từ giờ trở đi, anh ấy sẽ chính thức là bạn trai của tôi!” Ngọc Hân bước đến, nắm chặt cánh tay Huy.

“Hân, em đang nói gì thế?”

“Em nói sự thật thôi!”

“Xin lỗi, em đã làm phiền giây phút lãng mạn của hai người.”

Gia Nhi chạy xuống cầu thang, Huy cũng chạy theo, ra đến khuôn viên của công ty, anh mới đuổi kịp cô và thoát khỏi sự lôi kéo của Ngọc Hân.

“Nhi! Xem như anh đã sai. Chúng ta làm lại từ đầu được không em?” Anh ôm cô vào lòng, giọng nói thành khẩn.

“Buông em ra! Giờ thì em đã hiểu rồi. Ngay từ đầu anh đổi địa điểm thực tập là vì cô ấy, phải không? Những ngày làm việc ở đây anh cũng dần lạnh nhạt với em, xa cách em, ít liên lạc với em, tất cả đều là cùng nguyên nhân. Em ngốc thật! Cứ nghĩ nấu một bữa trưa mang đến cho anh, tình cảm của chúng ta sẽ như gương vỡ lại lành, nhưng em đã sai. Thực chất chúng ta không thể làm lành.”

“Nghe anh nói đã...”

“Á!!!”

Tiếng hét vang lên cắt ngang cuộc tranh cãi của hai người. Nhi vừa trông thấy cảnh tượng phía sau cũng la lên một tiếng.

“Anh Huy...cứu em...”

Một người đàn ông tầm ngoài bốn mươi với gương mặt hốc hác, mái tóc lốm đốm những sợi bạc, mở to đôi mắt đỏ lừng chứa đầy sự thù hận. Điều đáng sợ hơn là trên tay ông cầm một con dao sắc nhọn, lưỡi dao đang kề ngay bên cổ Ngọc Hân. Cả ba đều hoàn toàn không biết người đàn ông này là ai.

“Ông là ai? Ông không được làm liều ở đây? Tôi sẽ báo công an đấy!” Huy vừa nhích tới gần vừa móc điện thoại từ trong túi ra.

“Mày thử gọi điện đi! Sau đó thì nhận xác của con nhỏ này về!” Giọng nói ồm ồm, ông ta dứ con dao sát ngay trên cổ, một vết máu nhỏ loang ra.

“Đừng mà!” Ngọc Hân khóc lóc thảm thiết.

“Đừng! Được rồi! Ông muốn gì? Cứ nói ra, tôi sẽ giúp ông. Nhưng ông không được làm hại cô ấy!”

Huy vội buông điện thoại, trong lúc này việc nên làm chẳng phải là đe dọa ông ta, vì thực chất ông ta đã dám làm liều, còn sợ chuyện gì nữa, chỉ gây thêm phiền phức. Tốt nhất là nên biết mục đích của ông ta là gì.

“Tao muốn gặp thằng Cao Nguyên! Tao muốn nó trả lại cho tao chức Tổng Giám Đốc, chỉ có tao mới xứng đáng được làm Tổng Giám Đốc, hiểu không???”

“Ông là...Phạm Chí Khang?” Gia Nhi run rẩy hỏi.

“Con nhóc kia, mày giỏi lắm! Tao là Phạm Chí Khang! Là Tổng Giám Đốc của công ty này, chứ không phải là lão già kia!!!”

“Sao em lại biết?” Huy hỏi.

“Dạo trước kia báo chí có đưa tin tức về ông ta, nói rằng ông ta có liên quan đến việc cho vay nặng lãi, vi phạm pháp luật. Nhưng em không ngờ việc này lại liên quan đến anh Nguyên.”

đứa mày to nhỏ gì đó? Có muốn tao cắt cổ nó không? Tao muốn gặp Cao Nguyên! Nghe rõ chưa?”

“Ông bình tĩnh lại đã! Tôi sẽ gọi cho Cao Nguyên ngay!” Huy trấn tĩnh. Tiếc là giờ này còn trong giờ ăn trưa, các nhân viên vẫn chưa về, khuôn viên này lại nằm khuất trong một góc của công ty và được ngăn bởi một vách tường cạnh căng tin, thế nên những người từ ngoài cửa chính ra vào sẽ không nhận thấy. Trước mắt nên liên lạc với Cao Nguyên.

“Anh Huy...mau cứu em...em không chịu đựng được...”

Trong lúc Huy đang tìm cách trì hoãn, Ngọc Hân thều thào kêu cứu. Gương mặt cô đã tái xanh, có lẽ vì hoảng sợ và vết thương trên cổ, cô trông như sắp xỉu đến nơi.

“Tổng Giám Đốc Khang...”

“Mày vừa gọi tao à?”

“Ông là Tổng Giám Đốc mà, đúng không? Có phải ông rất hận Cao Nguyên?”

Nghe nhắc đến tên Cao Nguyên, ông ta lại như hóa điên.

“Phải! Tao rất căm ghét nó! Chính nó đã làm tao ra nông nổi này. Nó chưa điều tra kĩ mọi chuyện đã cắt chức của tao, nó nghĩ cho tao vào làm nhân viên quèn thì có thể bù đắp cho tao sao? Chẳng qua nó chỉ muốn chiếm luôn cái công ty này vào tay gia đình nó thôi! Mà đã gọi cho nó chưa? Tao muốn gặp nó, nếu không tao sẽ giết con nhỏ này!”

“Ông bình tĩnh! Nghe tôi nói!” Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt đang trắng bệch của Ngọc Hân, anh hít một hơi thật sâu. “Ông đã bắt lầm người rồi! Cô ấy không có liên quan gì đến Cao Nguyên, anh ta sẽ không liều mạng lại đây gặp ông vì cô gái này đâu!”

Ông ta có vẻ suy nghĩ một chút. Bàn tay thả lỏng, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để cảnh giác. “Mày nói thì tao phải tin sao?”

“Ông nên tin tôi!” Bất ngờ anh nắm lấy tay Gia Nhi, kéo cô về phía trước. “Cô gái này là người yêu của Cao Nguyên! Nếu biết cô ấy đang gặp nguy hiểm, nhất định anh ta sẽ đến đây ngay!”

Gia Nhi há hốc mồm nhìn Huy.

“Huy...anh...anh nói gì vậy?”

“Anh xin lỗi!”

“Con nhỏ kia, mày có phải là bạn gái của thằng Cao Nguyên không?” Ông ta lớn tiếng hỏi.

“Ông nên tin tôi! Thả cô gái kia ra, tôi sẽ đưa cô gái này cho ông giữ!”

Ông ta suy nghĩ một lúc. “Được! Nếu mày lừa tao, tao sẽ cho nó về châu ông bà ngay! Mày lù ra xa đi! Con nhỏ đó, mày từ từ đi lại đây!”

Huy buông tay cô ra. Ngay giây phút này đây, cô cứ nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng. Người mà cô từng yêu, người từng đau khổ vì cô, anh ấy đang giao cô cho một tên tinh thần không ổn định làm con tin, có nghĩa là lấy mạng sống của cô để đổi lấy Ngọc Hân.

Cô đau khổ nhích từng bước về phía ông ta, nước mắt ướt đẫm. Dường như cô đã bị từng nhát dao cứa vào tim rồi, thế nên cô chẳng còn sợ lưỡi dao trên tay ông ta nữa.

Gia Nhi vừa bước tới, ông ta nhanh chóng đẩy mạnh Ngọc Hân về phía trước, cô ngã sòng soài trên mặt đất. Ông vội chụp lấy Gia Nhi, lại kề dao ngay cổ.

“Anh Huy...em sợ lắm...em không muốn ở đây nữa.”

Huy chạy đến đỡ lấy Ngọc Hân, cô ôm chặt anh, khóc nức nở.

37. Chương 37

Cao Nguyên vừa đến kịp lúc. Đập vào mắt anh là Gia Nhi đang bị kẻ dao ngay cổ, đằng kia Ngọc Hân đang khóc lóc trong vòng tay Huy, trên cổ bị một vết thương nhỏ. Anh thắc mắc không thể hiểu, trong điện thoại, người mà Huy nói bị ông Khang bắt giữa là Ngọc Hân, tại sao bây giờ lại xuất hiện Gia Nhi ở đây? Anh không muốn suy nghĩ thêm nữa. Chạy theo sau là một nhóm người bảo vệ của công ty.

“Ông Khang! Tôi đã đến rồi đây! Ông thả cô ấy ra trước đã!”

“Cuối cùng mày cũng chịu đến rồi sao?” Ông ta chợt phát hiện ra nhóm bảo vệ kia đang trong tư thế sẵn sàng hành động, ông nổi cáu. “Tụi mày muốn bắt tao sao? Thế thì đến nhận xác con nhỏ này trước đi!”

“Đừng! Đừng! Các anh có thể lùi lại một chút được không?” Anh hốt hoảng. “Được rồi! Ông muốn tôi phải làm sao ông mới thả cô ấy?”

“Mày còn hỏi tao muốn gì à? Chính mày đã hại tao thê thảm như thế này, sự nghiệp không còn, gia đình tiêu tan, mày bảo tao muốn gì đây? Mày có biết mày ngu ngốc lắm không? Tại sao không điều tra kĩ mọi chuyện đã cất chức của tao? Chủ mưu của tất cả chuyện này không phải là tao! Mày hiểu không?”

“Tôi hiểu, tôi hiểu! Là tôi đã sai khi cất chức của ông, không liên quan đến cô gái ấy! Ông thả cô ấy ra, chúng ta sẽ làm rõ mọi chuyện, tôi hứa sẽ giúp ông!”

“Mày lo cho nó quá nhỉ! Thằng nhóc này, cảm ơn mày đã nhắc nhở tao, nếu không thì tao đã bắt lầm người, xem như công cốc!” Ông ta cười ha hả nhìn về phía Huy, Cao Nguyên lơ mơ đoán ra. “Thế này vậy, mày giao lại công ty cho tao, tao sẽ thả nó ra, không đụng tới một sợi tóc của nó.”

“Được, được! Tôi sẽ kí quyết định ngay!”

“Không! Mặc kệ em! Anh đi đi! Đừng lo cho em!” Gia Nhi hét lớn, cô không cần anh cứu. Trong thâm tâm cô nghĩ cô không quan trọng để được anh đánh đổi bằng bất cứ thứ gì. Vả lại, ngay từ lúc Huy dùng tính mạng cô đánh đổi với Ngọc Hân, trái tim cô dường như đã chết. Thế thì có được cứu hay không, đã chẳng còn quan trọng nữa.

“Anh biết tính toán mà! Anh không thể bỏ mặc em!” Anh vừa nói ra, biết mình lỡ lời. Quả nhiên ông ta nghe được.

“Thì ra mày đã có mưu tính, mày muốn lừa tao à? Mày muốn nó chết phải không?” Ông ta giờ mũi dao nhọn hướng thẳng vào người Gia Nhi.

“Không!”

Cao Nguyên không phải là bác sĩ tâm lý, không biết cách để đánh động đến tinh thần của một người đang trong trạng thái vô cùng kích động. Anh cảm thấy mình thật vô dụng, trong lúc nguy nan như thế này, người anh yêu thương nhất đang gặp nguy hiểm, thế mà đầu óc anh trống rỗng, chỉ có thể hồi hộp theo từng nhịp dao của ông ta. Anh chưa kịp định thần, thì đã nghe tiếng ông ta la oai oái.

“Mày dám cắn tao?”

Thì ra Gia Nhi cả gan làm liều, kéo tay của hắn cắn một cái thật mạnh, tranh thủ lúc ông ta còn trong cơn đau chạy thật nhanh. Các nhân viên bảo vệ cũng nhân cơ hội này chạy đến để bắt ông ta, nhưng không ngờ ông ta nhanh trí, lấy chân đạp mạnh Gia Nhi ngã xuống đất, nhào lên người cô, giơ mũi dao cấm pháp xuống. Cô kinh hãi, nhắm tịt mắt.

Một tiếng “hự” phát ra, Gia Nhi mở mắt. Cả cơ thể Cao Nguyên đang nằm nhoài trên người cô. Anh đã kịp thời chạy đến đỡ nhát dao này cho cô, nếu không thì...

Nhóm bảo vệ ồa vào, người nắm tay người vật ngã Tổng Giám Đốc Khang xuống mặt đường, miệng ông ta vẫn không ngừng nguyền rủa.

“Anh Nguyên!!!”

Gia Nhi run rẩy ngồi dậy, cô lay mạnh Cao Nguyên, nhưng sắc mặt anh đã tái dần.

“Mở mắt ra, mở mắt ra đi anh! Em xin anh! Đừng làm em sợ! Anh sẽ không sao, không sao đâu! Gọi cấp cứu mau!!!” Tiếng cô kêu gào lẫn vào âm thanh hỗn loạn của những người hiếu kì, nghe thật thê thảm.

Một cơn gió từ đâu lùa về xào xạc, xuyên qua những kẽ lá thành từng âm thanh xào xạc. Cơn gió bướng bỉnh cố thổi một chiếc lá đang cố vươn thân mỏng manh bám víu vào cành cây to lớn, cuối cùng cơn gió cũng đưa lá rời xa cây. Gió cứ thổi, thổi mãi những chiếc lá còn sót lại trên cây, sau cùng chỉ còn mỗi cây và gió.

Ừ thì Gia Nhi là chiếc lá mong manh, đã cố gắng bỏ qua tất cả lòng tự trọng của người con gái, để bám víu vào thân cây to và vững vàng là Huy, níu kéo thứ tình cảm đã từ lâu không còn tên gọi rõ ràng, mơ hồ, mờ lung như sương sớm. Ngọc Hân như cơn gió ấy, cơn gió muốn độc chiếm cây, thổi tan giấc mơ về tình yêu đẹp đẽ của hai người.

Chiếc lá nhẹ nhàng bay đến, vương trên vai của người con gái đang ngồi thẩn thờ trên hàng ghế đá trong khuôn viên bệnh viện. Bên cạnh, người con trai thỉnh thoảng quay sang nhìn cô với ánh mắt đầy chua xót. Cả hai im lặng rất lâu, và rất lâu rất lâu sau đó, chàng trai mới có thể thốt ra được những từ thật khó nhọc.

“Anh xin lỗi!”

Gia Nhi ngạc nhiên nhìn Huy. Đến giờ phút này rồi, anh vẫn chỉ nói được những lời đó thôi sao? Anh nghĩ một câu xin lỗi thì cô sẽ không buồn, không khóc, không đau lòng nữa à?

“Anh không có lỗi!” Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời trong xanh kia, nhưng dường như nó cũng đã loang một màu xám xịt. Chợt cô bật cười, nước mắt thì giọt ngắn giọt dài. Cô cảm thấy mình đã dần hóa điên rồi.

“Em...em không sao chứ?”

“Anh muốn em có chuyện à?”

“Em hiểu lắm rồi!” Huy nhích tới gần, nắm lấy tay cô, nhưng cô nhanh chóng rút lại.

“Anh đừng nói nữa! Giữa chúng ta đã không còn tồn tại sự hiểu lầm nào cả, mọi thứ đã trở thành sự thật rồi!”

“Em phải hiểu rằng nếu như lúc đó anh không làm như thế, Ngọc Hân sẽ gặp nguy hiểm.”

Cô lại bật cười trong làn nước mắt. “Nếu như nhát dao kia đâm vào em, thế thì tính mạng của em không nguy hiểm ư?”

“Anh...anh thật sự không nghĩ ông ta sẽ làm liều đến như vậy.”

“Anh không nghĩ ông ta dám ra tay, hay là không nghĩ đến em? Hôm đó anh không cứu em, lần này anh lại giao sinh mạng em vào tay người khác! Em thật không hiểu, giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì khiến anh phải đối xử với em như vậy? Anh trả lời đi!” Cô không còn kiềm chế được nữa, gào khóc.

“Anh Huy!!!”

Từ xa Ngọc Hân chạy lại, ôm choàng lấy Huy. Cô đột ngột hôn anh nồng nhiệt.

“Ồ...Hân...” Huy không biết phải làm gì trong tình cảnh này, anh chỉ có thể nhìn Gia Nhi đang trong trạng thái suy sụp.

“Đến bây giờ em vẫn còn sợ anh à! May mà lúc đó có anh, nếu không thì...nhưng hai người đang nói chuyện gì thế?” Cô bắt gặp ánh mắt Huy ngượng ngịu, không dám đối diện với Gia Nhi.

“Tôi đã nói với anh ấy...từ giờ về sau...đường ai nấy đi...giữa tôi và anh ấy sẽ không còn liên quan gì với nhau nữa. Hy vọng hai người được hạnh phúc.”

Gia Nhi mở to đôi mắt đỏ hoe ướt đẫm nước mắt, chậm rãi nói từng lời như muốn nhấn mạnh rằng chuyện tình cảm trong thời gian qua của cả hai đã thật sự đặt dấu chấm hết. Tất cả mong ước khi bên nhau đã tan tành theo cơn gió. Tình đã bay xa, có níu giữ cũng chỉ là một thứ cảm giác mơ màng. Hai trái tim không cùng chung nhịp đập, hà cớ gì phải miễn cưỡng tìm mọi cách để nương náu nhau. Rốt cuộc gió vẫn khiến lá mãi mãi rời xa cây.

“Nhi! Gia Nhi!!!”

Mặc cho Huy kêu gọi như thế nào, cô vẫn không quay lại, mang côi lòng đau thắt, bỏ chạy thật nhanh.

38. Chương 38

Vết thương của Cao Nguyên tuy không nặng nhưng vì nhát dao trúng phải phần mềm nên mất máu khá nhiều, sức khỏe hơi yếu. Bác sĩ khuyên tốt nhất đừng cử động nhiều, tránh tình trạng vết thương bị va chạm.

Từ lúc mở mắt tỉnh dậy, anh vẫn chưa gặp lại Gia Nhi. Nằm viện năm ngày, từng phút từng giây anh đều mong được trông thấy hình dáng người con gái ấy. Đã nhiều lần anh tự hỏi, điều gì lại khiến anh yêu cô nhiều như thế. Ngày đầu tiên gặp mặt, tuy trong mắt anh cô chỉ là dạng phụ nữ thấp hèn, lòng tự cao trong anh lớn lắm, nhưng ánh mắt của cô luôn khiến cho anh cảm thấy có điều gì đó canh cánh trong lòng. Anh cứ nghĩ đó chỉ là sự giả tạo vốn có của người đã không còn lòng tự trọng, tỏ vẻ tội nghiệp để được nhận sự thương hại, để nhận được lợi ích từ cuộc trao đổi. Anh cũng từng thắc mắc một sinh viên như cô tại sao lại cần nhiều tiền. Việc làm bán thời gian dành cho sinh viên thì nhiều vô số kể, nếu chỉ là cần tiền học phí thì có nhất thiết phải bán rẻ bản thân như thế không?

Đến khi Gia Nhi thâm nhập vào cuộc sống của anh, anh mới hiểu được một chân lý, trước khi đánh giá một ai, phải tìm hiểu cuộc sống của người đó trước đã, vì chẳng ai muốn bản thân lạc lối cả, có lẽ cuộc sống đã đưa đẩy họ vào tình cảnh lầm than mà thôi.

Quãng thời gian ngắn ngủi bên Gia Nhi, anh được trải qua nhiều trạng thái cảm xúc. Giọng hát ru êm ả như làn suối mát trong cho anh bồi hồi, sự chăm sóc ân cần chu đáo với trẻ con, lễ phép dịu dàng với bậc tiền bối. Phải chăng vì những điều này đã khiến tim anh lỗi nhịp? Anh nhận ra bản thân đã bị cô chinh phục một cách rất tự nhiên. Ban đầu cảm giác ấy rất không rõ ràng, ngỡ rằng vì hoàn cảnh bắt buộc anh cần phải có cô để hoàn thành vở kịch mà anh đã dựng, dần dần cảm giác ấy tựa như dòng máu chảy xuyên suốt cơ thể, sau cùng sẽ chảy về tim, tim đập mạnh những rung động khác thường, hình bóng cô đã rõ ràng trong tâm trí. Chẳng phải đã bao lần anh cố gắng giữ cô ở lại, cho dù anh biết thể nào rồi vở kịch cũng kết thúc, thế mà vẫn bướng bỉnh níu giữ, tiếc rằng trái tim cô đã thuộc về một người khác, anh chỉ là người đến sau. Người đến sau thì luôn thua cuộc, tình cảm này, dù không có lối thoát, nhưng anh đã yêu thật sâu đậm.

Nghe Ngọc Hân nói, cô và Huy đã chia tay, có lẽ cô đau lòng lắm. Liệu nhát dao này có giúp anh làm cảm

động đến trái tim cô không? Nếu có thể được che chở cho trái tim nhỏ bé và mềm yếu ấy, dù có đánh đổi cả mạng sống này, anh cũng cam tâm.

Cao Nguyên nằm gác tay lên trán suy nghĩ mơ hồ. Tình yêu là gì mà khiến con người luôn bận lòng thế kia? Anh thở dài, chán nản định nhắm mắt ngủ cho qua ngày, chợt tiếng “cộc...cộc” ngoài cửa phòng phát ra.

Ai mà lại gõ cửa thế kia? Chắc lại là nhân viên công ty đến thăm bệnh! Anh nghĩ thầm, vì ngày nào bọn họ cũng thay phiên nhau đến. Anh cười thầm, những người này muốn xem mình khi nào xuất viện đây mà! Cũng nhọc nhằn lắm!

“Vào đi!!!” Anh lạnh nhạt nói, chẳng bận tâm ngồi dậy đón tiếp.

Tiếng cửa phòng mở, không như mọi ngày, bọn người kia chưa vào đến nơi đã ráo riết lên tiếng hỏi han, nào là “Chủ tịch đã khỏe lại chưa?”, “Ồi trông anh sắc mặt kém lắm!”, lại còn “Tôi có đem thức ăn bổ dưỡng đến cho anh, mau khỏe lại để về quản lý chúng tôi nhé!”, quả là không biết ngượng.

Anh ngạc nhiên ngẩng nhìn, rồi há hốc mồm, giật thót cả mình.

“Gia Nhi...Ui da!!!” Anh bật dậy, vô tình đụng trúng vết thương, đau đớn khom người ôm bụng.

“Anh không sao chứ?” Cô lật đật chạy lại, đỡ anh tựa vào thành giường. “Anh cứ nằm nghỉ, đừng để vết thương bị va chạm chứ!”

“Nhìn thấy em, anh mừng quá nên quên cả vết thương này rồi!”

“Lúc nào anh cũng đùa được!”

“Lúc nào em cũng nghĩ anh đùa!” Anh nhăn mặt.

“Thế thì anh nên nghiêm túc một chút! Sắc mặt anh trông không được tốt, anh uống thuốc chưa?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Chưa! Anh chưa ăn gì cả!”

“Tại sao lại chưa? Đã gần hai giờ rồi! Anh phải uống thuốc đúng giờ chứ? Y tá không nhắc anh à?”

“Có chứ! Cô y tá có vào đây nhưng lúc đó anh đang ngủ!”

“Hay là để em mua cháo cho anh ăn nhé? Xong rồi anh phải uống thuốc ngay!”

“Không cần đâu! Em đến thăm anh đã là viên thuốc tốt nhất rồi! Anh cảm thấy tinh thần rất sảng khoái khi có em ở đây!” Anh chợt nắm lấy tay cô, giữ chặt trong lòng.

Cô có phần ái ngại, nhưng lại không nỡ rút tay lại một cách dứt khoát. Dù sao anh đã cứu cô, nếu không thì người nằm đây phải là cô rồi.

“Anh Nguyên à...”

“Sao thế em?” Anh đưa tay sờ má cô, tay kia vẫn nắm chặt tay cô.

“Em và Huy vừa chia tay...” Nhắc đến Huy, lòng cô lại nhói đau, cô không dám nhìn thẳng Cao Nguyên với đôi mắt đỏ hoe này.

“Anh biết, anh biết mà, nhưng em đừng khóc!” Anh luống cuống.

“Anh cũng biết em rất yêu anh ấy phải không? Thế nên em không thể nhanh chóng quên anh ấy được, có nghĩa là...chúng ta chỉ là bạn thôi được không anh?” Cô phải lựa lời để tránh làm anh tổn thương.

Quả là anh bị sốc. Anh cứ ngỡ một khi cô bước vào đây cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ cho anh một cơ hội, cuối cùng cũng do anh ảo tưởng.

Anh buông tay, ánh mắt buồn rười rượi.

“Anh xin lỗi! Anh đã quá nóng vội!”

“Em đáng để anh phải như thế này sao? Anh có cảm thấy sự xuất hiện của em đã làm xáo trộn cuộc sống của anh không? Anh là người có địa vị trong xã hội, em chỉ là một sinh viên bình thường. Thế giới của chúng ta hoàn toàn khác nhau, chỉ vì một cuộc trao đổi chúng ta lại gặp nhau. Nhưng rồi thì sao, chúng ta vẫn phải đi hai con đường riêng. Tại sao anh lại vì em mà thay đổi nhiều như thế? Tại sao lại dùng cả mạng sống đánh cược với tình yêu dành cho em? Anh có biết khi anh bị đâm, em vô cùng hoảng sợ không? Nếu như anh có mệnh hệ gì, trách nhiệm này em làm sao gánh vác? Không thể, em không thể gánh vác được!”

Cô đột nhiên òa khóc. Cô cũng không hiểu hà cớ gì cô lại kích động như thế này. Chẳng lẽ vì tình yêu đã mất khiến tâm trạng cô chao đảo, mất phương hướng sao?

“Gia Nhi!” Cao Nguyên ôm chặt cô. Người con gái anh yêu, vì tình yêu mà suy sụp đến thế. Anh cảm thấy thật hận kẻ đã làm cô bị tổn thương. “Có thể trong lòng người khác, em không là gì cả. Nhưng anh chắc chắn rằng, em là người xứng đáng nhất để anh dành cả đời vì em. Mạng anh chỉ có một, em cũng chỉ có một, anh không hối hận dùng tính mạng này trao cho em. Anh vẫn tôn trọng quyết định của em. Nếu em muốn chúng ta là bạn, anh sẽ sẵn sàng là người bạn tri kỷ của em. Nếu sau này em có yêu ai khác, anh sẽ luôn chúc phúc cho em.”

Cuộc đời thật trở trêu. Trong thâm tâm Gia Nhi nhớ biết bao hình bóng quen thuộc kia, nhưng người ấy không vì cô mà hy sinh tất cả, dù tình yêu của cả hai đã tồn tại một khoảng thời gian tuy chưa đủ dài đến rằng long đầu bạc nhưng cũng đã là một quá trình nuôi dưỡng và ấp ủ. Ngược lại Cao Nguyên gặp cô được bao lâu, hiểu cô được bao nhiêu, mà lại nhọc nhằn vì cô đến thế, cho dù tình cảm không được đáp trả anh vẫn cứ yêu cô thật nồng nàn.

Nếu có một điều ước, cô ước gì tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ. Khi tỉnh lại, Cao Nguyên sẽ không còn nhận ra cô là ai, sẽ không còn vì cô mà đau khổ nữa.

39. Chương 39

Hai năm trôi qua nhanh như một cái chớp mắt. Bỏ qua những cảm xúc thăng trầm của chuyện yêu đương, Gia Nhi biến mình thành người của công việc. Tốt nghiệp loại giỏi, cô vào làm việc trong một công ty liên doanh với nước ngoài với mức lương khá, cuộc sống tạm thời ổn định. Cô đã vạch cho bản thân một kế hoạch tương lai: chăm chỉ, siêng năng làm việc, tích góp tiền lương hằng tháng, khi nào đủ khả năng mua được một căn nhà, cô sẽ đưa đi vào thành phố sinh sống. Dĩ đã trở thành người mẹ thứ hai trong lòng cô, thế nên cô hy vọng nửa đời còn lại của đi sẽ không còn vất vả nữa.

Cao Nguyên luôn giữ lời hứa. Hai năm, bảy trăm ba mươi ngày, hầu như gần bảy trăm ngày anh đều bên cạnh Gia Nhi. Ngoại trừ những ngày anh thật sự bận rộn đến mức không tìm được thời gian rảnh rỗi, anh vẫn “báo cáo” lịch trình làm việc cụ thể qua điện thoại với cô. Lúc đầu, cô rất dè dặt, thường nói với anh không cần ngày nào cũng trình báo với cô như thế, một nhân viên tầm thường như cô còn phải làm rất nhiều công việc, huống gì người có quyền cao chức trọng như anh. Cô khuyên anh nên để mắt và quan tâm đến Nguyên Dương nhiều hơn, dù sao cũng là giọt máu ruột thịt, trước kia cô nhận ra anh rất lạnh nhạt với con mình. Anh chỉ cười, gật gật đầu ra vẻ tuân lệnh, thế nhưng qua hôm sau, cả ngày không thấy anh liên lạc, cô cứ ngỡ anh đã đổi ý, ai dè đến gần nửa đêm, anh gọi cho cô với giọng hốt hoảng. Nguyên Dương phát bệnh nặng, phải nhập viện cấp cứu. Cô vội vàng chạy vào bệnh viện, trông thấy sắc mặt anh nhợt nhạt, ánh mắt vô cùng lo lắng thấp thỏm nhìn vào phòng cấp cứu, trán vã mồ hôi. Lúc ấy ba mẹ anh đã cùng đi du lịch thưởng ngoạn cảnh đẹp của Nhật Bản, cho nên cô tránh được việc đối mặt với bà Xuân.

Bác sĩ nói Nguyên Dương bị viêm họng cấp tính nên sốt cao, chỉ cần uống thuốc đều đặn và nghỉ ngơi theo chỉ định sẽ sớm khỏe lại ngay. Gia Nhi trách anh, cô cau có nói khẳng khái rằng từ nay về sau anh đừng tốn thời gian vô ích, làm những việc vô nghĩa cho cô nữa. Nếu vẫn còn muốn là bạn bè thì tốt nhất anh hãy chăm sóc chu đáo cho Nguyên Dương. Anh giật mình, không ngờ cô lại có phản ứng mạnh mẽ đến thế. Suy nghĩ lại, quả là anh đã quá lơ là với con mình. Thế là, anh đành ngoan ngoãn nghe lời cô, nếu không có việc gì quan trọng thì hạn chế đến công ty cô tìm, đặc biệt chú ý đến Nguyên Dương nhiều hơn. Nhưng có một việc anh khẳng khái không thể hạn chế được, đó là hằng ngày anh vẫn sẽ liên lạc với cô. Không được gặp mặt, thì anh cũng chỉ mong được nghe giọng nói ấm áp của cô.

Gia Nhi đồng ý. Chợt nghĩ, mình là ai mà lại có quyền yêu cầu hay đòi hỏi anh những chuyện này. Cô cảm thấy bản thân thật vô lý.

Dường như sự xuất hiện của Cao Nguyên đã trở thành thói quen của Gia Nhi. Dần dần cô quên mất sự tồn tại của cảm giác ngưng ngừng và e dè. Những cuộc gọi trong điện thoại của cô hầu hết đều là tên anh. Thỉnh thoảng anh lại đến công ty đưa cô đi ăn uống, dạo công viên. Ngày chủ nhật, anh còn đưa cả Nguyên Dương đi chơi cùng. Cảm giác mệt mỏi của một tuần làm việc căng thẳng cũng tan biến.

Cô và anh cứ bên nhau như thế. Cô không từ chối nhưng cũng không tỏ thái độ chấp nhận tình cảm của anh. Cao Nguyên cũng hiểu tâm tư và suy nghĩ của cô, thế nên anh cũng không hối hả ra sức tấn công và tán tỉnh như trước nữa. Bên nhau với một thứ tình cảm chưa được đặt tên, thế mà đôi khi trong lòng cả hai đều cảm nhận được sự ấm áp lạ thường.

Chẳng hiểu sao Gia Nhi có cảm giác Cao Nguyên thay đổi rất nhiều. Anh không còn thái độ khinh khỉnh với những người ở tầng lớp khác nữa. Anh biết quan tâm đến gia đình, ít tranh cãi với mẹ và cô em gái bướng bình. Anh còn tận tâm chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật linh đình cho Nguyên Dương. Không khí của buổi tiệc rất ấm cúng, vì cô không thể đến tham dự nên chỉ xem qua đoạn video mà cả nhà anh cùng quay lại. Cô trông thấy gương mặt anh rạng rỡ bên Nguyên Dương trên tay, bên cạnh là bà Xuân và má Lam cũng vui cười không kém. Ông Cường cũng có mặt trong video, phong thái vẫn không thay đổi, vẫn thư thái đứng một bên cười hiền hòa nhìn gia đình. Sau đó Ngọc Hân bắt nhịp bài hát Happy Birthday, cả nhà vừa vỗ tay vừa hát vang.

Có lẽ không chỉ riêng anh thay đổi.

Gia Nhi bắt chợt hỏi.

“Tất cả mọi người đều có mặt trong video, thế ai là người cầm máy quay vậy?”

Cao Nguyên đang chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, vẫn còn trong trạng thái lâng lâng khó tả của niềm hạnh phúc, anh nói luôn. “Chồng sắp cưới của Ngọc Hân đấy!!!”

Bất chợt có một khoảng lặng, sắc mặt cô dần thay đổi.

“Ồ...hết rồi! Tắt thôi!” Anh nhận ra vẻ mặt đã trầm hẳn của Gia Nhi, biết mình lỡ lời, anh vội tắt máy. Đáng lý anh phải nghĩ đến điều này sớm hơn.

“Em không sao!” Cô gượng cười, ánh mắt nhìn xa xăm.

Anh suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng quyết định hỏi. “Em vẫn còn nhớ cậu ấy sao?”

Cô thở hắt ra, rồi lại hít sâu một hơi thật mạnh, giọng nói đã nhuốm phần u sầu.

“Chuyện tình cảm thật sự rất khó diễn tả. Hai năm qua, em vùi đầu vào công việc, không để trong lòng mình có bất kì khoảng trống nào để nhớ đến Huy. Thế mà, mỗi khi em nghe được tên anh ấy, dù chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, hoặc những lần đi trên con đường năm xưa cả hai cùng sánh bước, trông thấy dáng người giống hệt anh ấy lướt qua, tim em lại đập mạnh từng cơn, cảm giác lồng ngực đau nhói. Em đã đuổi theo hình bóng ấy, rồi lại hụt hẫng khi chỉ là người giống người. Nhưng nếu đúng là anh ấy thật, em cũng chẳng biết phải đối mặt ra sao. Em đã quyết định chia tay, chấp nhận đau lòng, thì em cũng phải chịu đựng được nỗi cô đơn trống trải của cảm giác nhớ nhung đó.” Nước mắt cô đã rưng rưng.

Anh im lặng nghe cô nói, ân cần đưa tay lau nước mắt cho cô. “Em lại khóc nữa rồi! Anh thật đáng trách khi bỗng dưng lại lôi chuyện cũ ra tra khảo em! Không được khóc nữa! Anh mua kem cho ăn!”

“Ồ...anh nghĩ em là con nít hay sao mà lại muốn dỗ dành bằng kem?” Cô quệt giọt lệ còn đọng trên mí mắt, rồi đắm vào vai anh một cái rõ đau.

Rành rành cả hai đều không phải là trẻ con, thế mà, người xung quanh công viên đều bắt gặp được hình ảnh, cả hai ngồi trên chiếc xích đu, cười đùa tranh nhau ăn một hộp kem ngon lành.

Kể từ lần Huy ra tay nghĩa hiệp, cứu Ngọc Hân thoát khỏi lưỡi dao sắc bén, anh chiếm được tình cảm của tiểu thư, con gái Tổng giám đốc. Hiên nhiên, sau đợt thực tập và tốt nghiệp ra trường, anh được tuyển thẳng vào công ty Thiên Tân tiếp tục làm việc.

Thời gian đầu chia tay Gia Nhi, có đôi khi anh cũng đi tìm cô, nhưng chỉ dám đứng từ xa nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đó. Anh biết, một khi cô đã quyết định, không có gì là thay đổi được. Dẫu sao, anh cũng không muốn quay đầu. Tình cảm giữa hai người, anh đành chôn sâu tận trong đáy lòng, mãi mãi ghi nhớ.

Huy chẳng phải là người chóng quên và mau tiếp cận điều mới mẻ. Khoảng thời gian đó, Ngọc Hân bỏ qua lòng tự trọng vốn có mà theo đuổi anh. Anh đã từng cứu cô, cô ghi lòng tạc dạ mang ơn suốt đời. Nhưng cô yêu anh, đó là tình cảm mà trong lòng cô từ lâu đã có sẵn. Cô dám quyết định nài nỉ ông Cường cất chức Giám đốc nhân sự của cô, để cô trở thành nhân viên bình thường như Huy, để được ngày ngày cùng làm trong một bộ phận với Huy. Hai vợ chồng ông đã khuyên răn hết lời, cô vẫn nhất mực không thay đổi ý định, ngay cả Cao Nguyên cũng phải vào can thiệp. Thế nhưng bản tính tiểu thư đã thấm sâu trong máu, Ngọc Hân đòi sống đòi chết khiến cho bà Xuân hoảng sợ và đồng ý. Nhưng bà không chấp nhận con gái mình làm nhân viên bị cấp trên sai khiến, bà đành bảo ông Cường chuyển Huy sang bộ phận nhân sự, thế thì mọi chuyện sẽ được ổn thỏa.

Một điều khó khăn nữa là, Huy không đồng ý, anh chỉ thích làm ở bộ phận kinh doanh như những ngày thực tập. Vả lại, anh nói rằng, anh vào làm việc, mong muốn được thành công trong một môi trường công tư phân minh, nếu như chuyển sang bộ phận khác mà không có lý do thỏa đáng với các nhân viên khác, chẳng những anh mà cả ban điều hành công ty cũng phải nhận những điều tiếng không hay.

Cao Nguyên thật lòng rất ghét Huy, nhất là sau khi anh biết được chuyện Huy bán đứng người yêu mình, mặc dù người bị uy hiếp là em gái của anh, nhưng có thể dùng cách khác để cứu, hà cớ gì phải dùng tính mạng Gia Nhi để đánh đổi. Thế mà trong chuyện này, anh thấy Huy cũng có lý. Nhất định không thể vì chuyện tư mà ảnh hưởng đến công ty. Cuối cùng anh nhường quyền quyết định lại cho ông Cường, cũng có nghĩa là bà Xuân sẽ có một phần quyết định trong đó. Bà nghĩ ra, trưởng phòng kinh doanh là My, con gái của bạn thân bà lâu nay, bà bèn bảo ông thăng chức Giám đốc nhân sự cho cô ấy, còn vị trí trưởng phòng đó sẽ do Hân đảm nhiệm. Dù sao My cũng là chỗ thân tình, bà luôn xem cô ấy là con gái, bà không lo Hân sẽ bị cô chen ép.

Xem như Hân được thỏa lòng mong ước. Ngày ngày hăng hái đi làm đều đặn và đúng giờ. Thậm chí có khi còn vào thật sớm để mua thức ăn sáng cho Huy.

40. Chương 40

Nàng là cô gái tuổi thanh xuân phơi phới, lại vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, xung quanh biết bao chàng trai phong độ, lịch lãm và xúng đỗi chỉ trông mong một cái liếc nhìn của nàng, nhưng nàng mặc kệ, phớt lờ những kẻ ong bướm ấy, chấp nhận từ bỏ mọi thứ để giành lấy tình cảm của người mình yêu. Một tảng băng dù dày đặc như thế nào đi nữa, thời gian qua rồi băng cũng sẽ tan. Huống gì Huy là con người bằng xương bằng thịt, mà đã là con người thì ai không có những dục vọng thường tình, thế nên chuyện anh bị nàng làm cho động lòng cũng có thể được xem là một việc tất nhiên. Ngoại lệ nếu vẫn còn nguyên nhân nào khác, thì vẫn chỉ mỗi mình anh hiểu.

Valentine năm ngoái, Huy chính thức trở thành người yêu của Ngọc Hân. Cao Nguyên có phần bất bình, không ngờ anh ta lại mau chóng thay đổi đến thế. Trong khi Gia Nhi vẫn một mình đơn độc lẻ loi, anh ta lại vui vẻ bên người con gái khác. Suốt thời gian hai người họ bên nhau, anh chẳng thèm ngó ngang đến, cũng không quan tâm mỗi khi Hân đưa Huy về nhà ra mắt gia đình.

Gia Nhi cũng biết chuyện này, liền thắc mắc tại sao anh lại có hành động khiếm nhã như vậy.

“Anh không thích những người mau chóng thay đổi tình cảm. Trước kia khi Hân theo đuổi, nào là khẳng khái từ chối, tạo cơ hội thăng chức cũng không đồng ý, anh cứ nghĩ cậu ta thật sự là người đàn ông si tình, cũng có phần đồng cảm. Thế mà dùng một cái đã xoay chuyển tình thế, quen nhau đã bao lâu mà lại đòi tổ chức đám cưới. Ngày trước anh đã cảnh cáo cậu ta, nếu như khiến em đau lòng, anh nhất định sẽ không bỏ qua.”

Dù trong lòng cô rất đau, nhưng hành động khinh khỉnh và lời nói của anh khiến cô bật cười.

“Thế anh định làm gì anh ta?”

“Ồ...thì...thì...”

“Anh chỉ giỏi ba hoa thôi! Hi hi! Em nói nghiêm túc đây! Em và anh ấy dù sao cũng đã chia tay một năm rồi, chẳng lẽ cứ buộc anh ấy phải sống vui trong quá khứ và đau buồn vì một thứ đã đánh mất không thể giữ lại được. Chẳng phải anh luôn khuyên em phải luôn hướng đến tương lai sao? Thế nên anh ấy cũng cần sống cho bản thân, cho tương lai. Em không thể bên cạnh Huy thì đành phải để người khác thay em chăm sóc anh ấy vậy.”

“Em thật sự vẫn ổn chứ?”

“Không ổn cũng phải ổn. Dù sao cũng đã nhớ, đã khóc, đã đau lòng rồi, sống trên đời chẳng thể bị quan mãi được.”

“Em đã nói thì phải giữ lời hứa, không được buồn vì chuyện này nữa đấy! Phải tiếp tục vươn đến cuộc sống mới!”

Anh mỉm cười gượng ngón tay út, cô hiểu ý cùng ngoéo tay với anh. “Anh cũng phải hứa với em, đừng để tâm đến chuyện ấy nữa. Một cuộc sống không có hờn oán sẽ thanh thản hơn.”

Từ lần đó, Cao Nguyên không hậm hực chuyện tình cảm của hai người họ, cũng hiếm khi nhắc đến Huy trước mặt Gia Nhi. Chỉ thỉnh thoảng anh lơ lờ, khiến cô mất uơn ướ, mặt buồn buồn nhưng vẫn gượng cười lảng qua chuyện khác.

Điều kì lạ là, Ngọc Hân cũng dần thay đổi tính tình, không còn trẻ con và ương bướng như trước kia nữa. Cô trò chuyện vui vẻ với anh hơn, thân mật với anh hơn, quả là đã chấp nhận lại người anh trai này. Phải chăng tình yêu luôn có những điều kì tích?

Giáng Sinh từng bình đã đến. Sài Gòn thời điểm này ai cũng nô nức cùng người thân yêu đi dạo hòa vào dòng người đông đúc trên những con đường sáng rực đèn màu treo lấp lánh. Tiết trời lạnh lạnh thật dễ chịu, không quá rét và tránh được cái nóng gay gắt thường ngày. Đáng lý những đêm này Gia Nhi lại được cùng đồng nghiệp đi ăn uống hoặc karaoke ăn mừng như năm trước, nhưng hiện tại cô đang lạc lõng một mình ở tận Đà Lạt xa xôi vì chuyển công tác một tuần lễ để chuẩn bị cho buổi đấu thầu sắp đến. Cùng đi với cô là người trưởng phòng đáng kính, làm việc trong công ty đã lâu năm nên được ưu tiên đưa vợ con đi cùng. Thế là tối nào gia đình ông cũng tranh thủ đi dạo chơi khắp nơi trong thành phố sương mù, hạnh phúc hưởng thụ không khí Giáng Sinh náo nhiệt. Như cảm thấy bất rút khi bỏ lại Gia Nhi một mình trong khách sạn, vợ ông đã rủ cô cùng đi, hiển nhiên cô không muốn mình trở thành kỳ đà cản mũi, cô viện lý do ở lại khách sạn tiếp tục nghiên cứu thị trường.

Đồng hồ điểm thời gian sáu giờ chiều, ngày 24 tháng 12. Cô thở dài, chẳng biết làm gì cho ngày dài qua mau. Vừa dùng cơm tối xong, chẳng lẽ lại chui vào chăn nệm êm ấm ngủ một giấc đến sáng. Thật là lãng phí một không gian lãng mạn như thế này.

Tiết trời ở Đà Lạt khiến cô lạnh run, hắt xì liên tục. Cả ngày hôm nay đôi mắt cứ lơ dờ và sục sục mũi vì cảm, cô nghĩ thôi đành về phòng vậy, cứ đứng lóng ngóng trước cổng nhà hàng, nhìn dòng người qua lại chỉ càng thêm tủ thân. Giáng sinh rồi cũng sẽ qua, mọi việc sẽ trở lại bình thường, ngủ một giấc sẽ không còn cảm giác gì nữa.

Gia Nhi tăng nhiệt độ của máy lạnh, nằm trên giường đắp chăn kín mít. Cô nhắm mắt, rồi mở mắt. Hình như thiếu thiếu điều gì đó, cô lại nhìn đồng hồ. Bảy giờ kém mười. Sự bất động của chiếc điện thoại khiến cô chợt thấp thỏm. Hai ngày trước, sau giờ cơm chiều, Cao Nguyên sẽ liên lạc với cô, cả hai nói đủ thứ chuyện về những diễn biến xảy ra trong ngày. Nhưng hôm nay, dường như chiếc điện thoại muốn đình công, tiếng nhạc chuông quen thuộc không vang lên nữa. Cô tự nhủ, có lẽ anh vẫn còn bận nên chưa thể gọi cho cô thôi. Cô lại nằm mở game chơi để quên đi thời gian.

Thuốc trị cảm đã có tác dụng. Cô nhìn màn hình điện thoại mà ngáp vắn ngáp dài. Bảy giờ ba mươi, vẫn không có động tĩnh. Mí mắt cô từ từ sụp xuống, bất chợt ngoài cửa phòng có tiếng chuông khiến cô giật mình mở mắt, uể oải hỏi ai vậy, chỉ nghe mơ hồ người đó trả lời là có người cần tìm.

Ở đây cô có quen ai đâu nhỉ? Cô lảo đảo bước ra mở cửa phòng. Đập vào mắt cô là một anh chàng đẹp trai và lịch lãm với bộ vest đen sang trọng, trời lạnh thế này mà trán anh lại đổ mồ hôi như vừa chạy marathon đến. Cứ ngỡ mình bị tác dụng của thuốc khiến tinh thần mơ màng, cô dụi dụi mắt. Cao Nguyên cất giọng nói ấm áp giữa đêm đông.

“Giáng Sinh vui vẻ!”

Gia Nhi không thể nào ngạc nhiên hơn nữa. “Sao anh lại ở đây?”

“Anh đến đây tìm một người đã hai ngày rồi anh không được gặp mặt. Anh muốn nói với cô ấy một câu thôi rồi anh sẽ bay về lại Sài Gòn: Nhi à, anh thực lòng rất nhớ em!”

Cô sững người nhìn anh. Hình ảnh này là mơ hay thực, cô không thể khẳng định được. Nhưng cô có thể chắc chắn được rằng, vị mặn trên môi là do nước mắt. Giọt nước mắt cảm động xen lẫn cả niềm hạnh phúc.

“Ồ...em lại không nhéo nữa rồi! Thôi, anh đã nói hết câu, anh về nhé! Chúc em ngủ ngon!”

“Không!!!”

Cao Nguyên vội quay lưng bỏ đi, không ngờ Gia Nhi từ phía sau, ôm anh thật chặt, òa khóc nức nở khiến anh hoảng hốt, không ngờ trò đùa của mình khiến cô phản ứng mạnh như thế. Anh gỡ tay Gia Nhi, quay mặt lại, ôm chầm lấy cô.

“Anh là...đồ đáng ghét! Anh đã đến đây rồi lại đòi về! Chẳng thà anh đừng tìm em nữa!” Cô đấm thình thịch vào lưng anh.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi! Anh chỉ đùa thôi mà! Anh đã đến tìm em, lẽ nào lại đành lòng bỏ em về chứ? Em ngốc thật!” Anh xoa đầu cô, mỉm cười. Nhưng bất chợt cô im lặng, hai tay vòng sau lưng anh dần buông lỏng.

“Nhi, em không sao chứ?” Cao Nguyên lo lắng nhìn gương mặt phờ phạc của cô.

“Không...em hơi mệt một chút thôi...”

“Trán em nóng quá! Có lẽ sốt rồi!”

Anh vội vàng bế cô lên giường, đắp chăn cẩn thận, sau đó đi vào phòng tắm lấy khăn ẩm đắp lên trán cho cô hạ sốt.

“Sao lại sốt thế này? Dù bận việc đến mấy cũng phải biết tự chăm sóc sức khỏe của mình chứ!”

“Em...uống thuốc...rồi mà.”

Anh nhìn lọ thuốc trên bàn đặt đầu giường, một loại thuốc chuyên trị cảm xoàng, cau mày hỏi.

“Em uống thuốc không theo chỉ định của bác sĩ thì làm sao mà khỏi bệnh. Thôi, để anh về phòng cất hành lý rồi ra ngoài mua thuốc hạ sốt cho em. Em nằm nghỉ...ơ...mới đó mà đã ngủ rồi sao, thật là...”

Cao Nguyên chưa kịp dặn dò thì cô đã ngủ lản quay. Anh vội mang hành lý về căn phòng đối diện, thay quần áo gọn gàng rồi chạy ra ngoài tìm nơi mua thuốc.

Ở Sài Gòn, vừa kết thúc cuộc họp, anh liền ra sân bay với đồ đạc đã chuẩn bị sẵn bay đến Đà Lạt ngay. Hai ngày trước nghe giọng cô nói chuyện qua điện thoại, anh đoán ra cô đang rất buồn và đơn độc khi đi công tác xa như thế này, anh bèn nhân cơ hội tạo cho cô một sự bất ngờ trong ngày Giáng sinh.

41. Chương 41

Anh biết tên khách sạn nơi cô thuê nhờ bức ảnh trên blog cá nhân cô đăng khi vừa đến nơi. Khách sạn không cho phép tiết lộ thông tin của khách hàng, nhưng may mắn là, quản lý ở đây trước kia đã có dịp cộng tác với anh trong một hợp đồng kinh doanh, coi như được ngoại lệ. Anh nói rằng anh đến để tạo sự bất ngờ cho người yêu, cuối cùng cũng được ưu tiên ở phòng đối diện Gia Nhi.

Anh muốn thử xem phản ứng của cô như thế nào khi trông thấy anh đột ngột xuất hiện, không ngờ cô lại òa khóc nức nở. Anh nhận ra sau sự cứng cỏi, chịu đựng trong thời gian qua của cô thực chất cũng không thể che giấu được một trái tim mong manh, yếu đuối. Tâm hồn trống trải bấy lâu, thế mà cô vẫn chưa chấp nhận đưa tay cho anh dịu dặt.

Sáng hôm sau, Gia Nhi thức dậy trong tình trạng vẫn còn mơ màng, cơ thể uể oải râm ran nhức. Cô ngồi dậy nheo mắt nhìn đồng hồ, gần bảy giờ. Cô sức nhớ đêm qua mê man ngủ lúc nào chẳng hay, lại còn nằm mơ trông thấy Cao Nguyên đến thăm nữa chứ. Cô bật cười, tự cốc vào đầu mình để trấn tĩnh.

Thò chân bước xuống, ánh mắt cô dừng lại trên chiếc bàn kê đầu giường. Trên đó có một bát cháo và một ly sữa đầy, dưới cốc ly sữa còn đặt một tờ giấy note.

“Ăn cháo và uống sữa xong rồi thì uống thuốc em nhé! Anh ở phòng đối diện, khi nào tỉnh táo thì gọi anh. Cao Nguyên.”

“Thì ra không phải là mình nằm mơ.”

Gia Nhi vội vàng bước đến cửa phòng, định đi tìm anh, sức nhớ lại gương mặt mình vừa ngủ dậy trông kinh tởm lắm. Thế là cô lại quay vào phòng tắm, lúc này tinh thần chợt tỉnh táo lạ kì.

Nửa tiếng sau hoàn thành mọi “thủ tục”, trang điểm nhẹ nhàng giúp gương mặt hồng hào và tươi tắn hơn hẳn. Cô đứng trước gương soi lần nữa, bỗng thấy sắc mặt mình chẳng như ngày thường chút nào, sao lại hơn hớn đến toét cả miệng thế này, tim lại còn đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lẽ nào mình...

Không thể...Cô lắc đầu khiến mái tóc đang vào nếp lại xốc xếch lung tung.

Mình không thể để con tim lỗi nhịp được nữa? Trái tim bé nhỏ đáng thương đã quá đau đớn rồi, nếu cứ mãi đắm chìm trong tình cảm vô thường, chẳng thể chắc chắn tương lai có thay đổi hay không, liệu có phải đau lòng thêm một lần nữa? Một lần yêu, trăm lần tan nát cõi lòng. Nếu còn lặp lại, mình có chịu đựng được như ngày hôm nay không? Con đường trước mặt có lẽ không nên lún sâu thêm nữa.

Gia Nhi lại nghĩ ngợi về chuyện cũ. Cô thở dài, bỏ ý định chủ động đi tìm anh, mặc dù cô và anh chỉ cách nhau hai cánh cửa phòng. Cô ngồi thừ trên salon, bát cháo và ly sữa cũng đã nguội, cô nhắc điện thoại của khách sạn, gọi cho nhân viên dọn dẹp phòng đến mang đi. Chuông điện thoại bất ngờ reo, màn hình nhấp nháy số của trưởng phòng.

“Em nghe ạ!”

“Em thức rồi à? Tối qua anh với bà xã có đến phòng tìm em mà không thấy em trả lời. Em ngủ sớm thế?”

“Em bị sốt nên ngủ cho khỏe ạ!”

“Em vẫn ổn chứ? Vậy giờ em khỏe lại chưa? Nếu còn mệt thì em cứ nghỉ ngơi đi, đi khảo sát muộn một chút cũng không sao! Anh sẽ liên lạc với bên công ty ấy hoãn thời gian lại.”

“Không cần đâu, ngủ một giấc em đã tỉnh táo lại rồi, em chuẩn bị tài liệu xong sẽ xuống nhà hàng sau!”

Cúp máy, Gia Nhi kiểm tra hồ sơ công tác, bỏ vào túi xách. Bên ngoài phòng lại có người nhấn chuông.

“Chào buổi sáng!” Cao Nguyên đứng trước cửa phòng, nhoẻn miệng cười.

“Chào...chào anh!”

“Em đi đâu mà ăn mặc đẹp thế? Đã khỏe lại chưa? Ngoài trời đang mưa lất phất đấy!”

“Em cùng trưởng phòng đi khảo sát. Anh vẫn còn ở lại à?”

“Chẳng phải hôm qua có người vừa ôm anh vừa khóc lóc giữ anh lại sao?”

Cô ngượng ngùng, cúi gằm mặt. “Thế à? Có lẽ tối qua em mệt quá nên ăn nói lung tung.”

“Vậy có nghĩa là em không muốn anh ở đây?” Anh hơi thất vọng.

“Không phải...ý em là...”

Anh đưa mắt nhìn vào trong căn phòng, nét mặt u ám hẳn.

“Em phải đi gấp ư?”

Cô gật đầu.

“Gấp đến nỗi nhịn cả ăn sáng à? Hay...em không muốn ăn?”

“Ồ...không...anh đừng hiểu lầm. Em thấy bát cháo đã nguội rồi, vả lại thực sự em phải đi gấp, trưởng phòng đang đợi em. Mà anh không nên ở lại đây với em, anh là chủ tịch mà, ở Sài Gòn anh còn hàng trăm công việc cần anh giải quyết, anh lại phí thời gian vì em nữa rồi.”

Cao Nguyên mím chặt môi, nhìn mặt cô.

“Nếu em bận việc thì em cứ đi đi, đừng bận tâm đến anh. Nhưng anh sẽ không về lại Sài Gòn. Anh muốn chúng ta bình tĩnh nói chuyện rõ ràng. Sau bữa tối anh sẽ đợi em ở hoa viên của khách sạn.”

Không chờ Gia Nhi có phản ứng gì, anh trở về phòng, đóng sầm cửa thật mạnh.

Bảy giờ tối, Gia Nhi lầm lũi về phòng khách sạn. Chuyến đi này đã toi công rồi, cuộc khảo sát chẳng mang lại kết quả tốt như mong đợi. Cứ ngỡ sẽ tìm được một mẫu đất tốt cho buổi đấu thầu sắp đến, thế mà khi đi đến tận nơi thì cô mới nhận ra những lời nói ngọt ngào của những tay môi giới đều là bịa đặt. Quảng cáo mười phần chỉ có một phần là sự thật. Trưởng phòng cũng thất vọng ra mặt, nhưng ông vẫn an ủi ngược lại cô, còn đùa rằng xem như đây là chuyến du lịch miễn phí. Cô thì chỉ muốn tranh thủ về sớm để tìm địa điểm khác tốt hơn.

Thất vọng ảo não mở cửa phòng, nhưng sức nhớ lại cuộc hẹn với Cao Nguyên, cô bần thần đứng trước cửa một hồi lâu, rồi cũng tiến về phía hoa viên. Có lẽ giữa hai người cũng nên nói chuyện rõ ràng và dứt khoát.

Khách sạn nơi Gia Nhi thuộc dạng khách sạn cao cấp ở Đà Lạt. Hoa viên rộng rãi, thoáng mát, trồng rất nhiều hoa xung quanh. Dọc hai bên đường là dãy hoa tú cầu đặc trưng của thành phố sương mù, cạnh bồn nước là những chậu hoa hồng đủ sắc màu rực rỡ. Nhưng tất cả đã bị bóng tối của màn đêm làm nhòa sức sống mãnh liệt của sắc hoa buổi sớm mai.

Từ xa cô đã trông thấy hình bóng của Cao Nguyên. Anh ngồi lặng lẽ trên chiếc xích đu nhỏ nhắn, nhưng đầu tựa vào ghế, ánh mắt nhắm nghiền có vẻ rất mệt mỏi. Cô chậm chậm bước tới, ngạc nhiên khi dưới chân xích đu có đến năm lon bia đã cạn sạch. Cô đoán anh đã say rồi.

Gia Nhi nhẹ nhàng nhặt từng vỏ lon bia bỏ vào thùng rác rồi ngồi xuống bên cạnh Cao Nguyên. Thấy

anh vẫn chưa tỉnh, cô không vội đánh thức, chỉ ngồi đó dịu dàng nhìn anh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời lác đác vài ánh sao. Đêm nay là đêm Giáng sinh, trời Đà Lạt cũng rất đẹp, buổi sáng mưa lất phất, mãi đến chiều mới dứt, như trả lại bầu không khí trong lành cho mọi người nô nức dạo chơi.

Thành phố sương mù lãng mạn đến thế, đi đến con đường nào cô cũng bắt gặp hình ảnh các đôi tình nhân tay trong tay bên nhau quên đi cái lạnh. Lạc lõng giữa dòng người đó, có một chút buồn tủi len lỏi trong lòng, giờ ngồi bên cạnh anh, chút cảm giác ấy cũng tựa như tiêu tan.

42. Chương 42

Giây phút nhỏ nhoi này liệu có thể tồn tại mãi? Cô không muốn nghĩ đến.

“Gia...Nhi...em...đừng...đi”

Cao Nguyên khẽ gọi trong cơn mơ màng, bất chợt cô nhìn thấy một giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt anh.

“Anh Nguyên...”

Cô đã từng khóc vì người mình yêu thương, thế nên nỗi đau này, cô cảm nhận được.

“Anh say rồi! Để em dìu anh vào phòng!”

Gia Nhi quàng tay anh vào vai mình, định kéo anh lên, nhưng bất thành linh Cao Nguyên kéo cô lại khiến cô ngã nhào trên người anh.

“Không...anh không đi đâu cả! Anh không muốn mất em! Anh không thể mất em! Em đừng đối xử với anh như người xa lạ nữa, anh rất đau lòng!”

Cao Nguyên siết cô chặt hơn, dù vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra khỏi vòng tay anh, cô đành yên lặng.

“Có thể nào...đừng yêu em nữa không anh?”

Câu nói của cô như nhát dao cứa vào tim anh, còn đau hơn cả lần anh đỡ cho cô thoát khỏi lưỡi dao kia. Anh buông cô ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đang đỏ hoe.

“Em nghĩ tình yêu chỉ là lời nói suông thôi sao? Hai năm qua anh đã âm thầm chịu đựng chôn giấu tình cảm của mình, luôn giữ khoảng cách bên em, tất cả mọi việc anh làm là vì cái gì? Chỉ để nhận lấy câu hỏi

này của em à? Tại sao em yêu anh nhưng lại luôn trốn tránh? Phải chăng em đang sợ điều gì mà không thể nói cho anh biết? Hôm nay anh muốn tất cả mọi chuyện phải rõ ràng, em trả lời đi!!!”

Cao Nguyên kích động đến mức vừa gào thét vừa lay mạnh hai vai cô khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Cô đẩy mạnh anh ra, nghẹn ngào nói.

“Phải! Em sợ em sẽ lại đau khổ lần nữa! Anh có chắc chắn rằng tương lai chúng ta mãi mãi được bên nhau không? Hay là anh cũng như Huy, rời xa em không hối tiếc? Còn nữa, giữa em và anh trước kia xảy ra quá nhiều chuyện, chẳng phải mẹ anh luôn rất căm ghét em sao? Vượt qua được rào cản của bản thân, nhưng còn gia đình anh, anh nghĩ em sẽ phải đối diện như thế nào khi em luôn là cái gai trong mắt bà? Chẳng lẽ em lại phải nhìn thấy anh khó xử khi đứng giữa em và mẹ anh? Em không thể!!! Thà rằng em ích kỷ một lần cho bản thân, chấp nhận buông tay anh, lúc ấy cả em và anh, chẳng còn chịu đựng thêm nỗi đau nào nữa! Anh hiểu không???”

“Nhi...”

Gia Nhi khóc nức nở, nỗi đau dường như vỡ òa, cô gục ngã vào lòng anh.

“Thì ra em luôn lo lắng vì chuyện này.” Anh dịu giọng, xoa đầu cô. “Hãy nghe anh nói!!! Mỗi người có cảm nhận về tình yêu khác nhau, anh và Huy là hai cá thể riêng biệt, tâm tư tình cảm hoàn toàn không giống nhau. Em cũng có thể nghĩ rằng, giữa em và Huy có duyên nhưng vô phận, định mệnh ràng buộc cậu ta phải sống đời đời kiếp kiếp với Ngọc Hân, dù em yêu cậu ta đến mấy, đau khổ cùng cực thế nào, cũng không thể thay đổi những gì đã được định đoạt sẵn. Thế nhưng tại sao em lại nghĩ anh sẽ như Huy rời xa em? Phải! Tương lai không thể nào đoán trước được, thế thì đừng vì những gì mơ hồ mà lại đánh mất tình yêu của mình. Năm tháng qua đi sẽ không trở lại. Đời người ngắn ngủi, có bao lâu để yêu nhau chứ? Em không nên lãng phí thời gian chúng ta bên nhau, chẳng lẽ cứ phải chịu đựng sự cô đơn buồn tủi như thế này sao?”

“Nhưng...còn mẹ anh?” Có lẽ những lời nói chân thành của Cao Nguyên đã khiến cô đôi chút rung động, cô ngồi thẳng dậy, đôi mắt đã gần như sưng húp vì khóc.

“Em đã làm dâu nhà anh gần một tháng rồi, còn sợ gì nữa chứ?” Cơn say dường như đã bị nước mắt làm tiêu tan, anh lại trở về bản chất xưa nay của mình, trêu chọc người khác trong mọi tình huống.

“Anh lại không nghiêm túc!!!” Gia Nhi cau có quay mặt đi.

“Được rồi, được rồi! Anh nghiêm túc đây! Em cũng biết anh ra sao mà, anh có thể nghe lời mẹ tất cả mọi chuyện, nhưng đối với hạnh phúc của anh, anh tuyệt đối không để ai can thiệp. Nếu như ngăn cấm chúng ta đến với nhau, anh sẽ bỏ tất cả để cao chạy xa bay với em, sống tự do tự tại, cũng tốt lắm chứ!!!”

“Anh đành lòng bỏ cả chức vị chủ tịch sao?”

“Chỉ là một danh xưng, được bên cạnh em chẳng phải quan trọng hơn sao?”

“Anh chỉ giỏi dẻo miệng!” Cô đưa tay lau nước mắt.

“Nếu không dẻo miệng thì làm sao thuyết phục được em! Em khờ thật!” Anh cốc nhẹ vào trán cô.

“Chẳng phải anh còn khờ hơn cả em sao? Đến với em chỉ toàn là niềm đau, hà có gì cứ mãi yêu em chứ? Trên đời này thiếu gì người con gái vừa đẹp vừa tốt vừa yêu anh hơn em.”

“Ừ nhỉ! Sao anh lại không nghĩ ra? Vậy thì cảm ơn em đã nhắc nhở, anh phải đi tìm người con gái ấy thôi!”

Nói rồi, Cao Nguyên đứng bật dậy, dù hơi men vẫn còn khiến anh loạng choạng một chút, nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để bước đi những bước chân thẳng hàng.

Gia Nhi nhìn thấy anh bỏ đi một mạch thì vô cùng ngạc nhiên. Cô đang nghĩ không biết anh lại bày trò gì thì anh đã trở lại với một bó hoa hồng thật rực rỡ trên tay. Đứng trước mặt cô, ánh mắt đầy triu mến, anh dịu dàng nói.

“Anh đã tìm được người con gái ấy rồi. Cô ấy là người rất bướng bỉnh, rất cứng cỏi nhưng cũng vô cùng yếu đuối. Anh đã tự nhủ lòng rằng anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh chăm sóc cô ấy một cách chu toàn, khi cô ấy khóc anh sẽ là người đầu tiên lau nước mắt; khi cô ấy cười anh sẽ là người cuối cùng cảm nhận niềm vui cùng cô ấy. Có thể kiếp trước anh đã làm chuyện sai trái với cô ấy, nên kiếp này anh phải làm tất cả vì cô ấy, cho dù phải gánh vác mọi nỗi đau mà cô ấy mang đến, anh cũng sẵn sàng. Kiếp này, kiếp sau hoặc muôn ngàn kiếp khác, anh vẫn hy vọng luôn là người yêu cô ấy trước. Trần Gia Nhi, người con gái ấy chỉ có thể là em!”

Không cần nói thêm điều gì nữa, Gia Nhi ôm chầm lấy anh. Có bướng bỉnh đến mấy đi nữa cô cũng không thể đành lòng làm tổn thương mãi một người thế này. Cô chấp nhận yêu anh, đồng nghĩa là chấp nhận những mất mát, đau thương có thể đến sau này. Nhưng cũng như anh nói, thời điểm đó vẫn còn xa xôi lắm, trước mắt cô, anh là một món quà quý giá nhất trong đêm Giáng Sinh mà cô thật sự diễm phúc lắm mới có được.

“Cảm ơn em đã chấp nhận đến với cuộc sống của anh! Sau này dù xảy ra chuyện gì đi nữa, anh vẫn nắm chặt tay em đi đến cuối con đường! Anh yêu em!”

“Em...cũng rất yêu anh!”

Từ phía xa, một góc của khách sạn hướng ra hoa viên, có một người giơ chiếc điện thoại di động, màn hình camera hiện lên hình ảnh hai trái tim đang hòa chung nhịp đập và hạnh phúc trong một nụ hôn nóng bỏng giữa đêm đông, người đó bấm “tách”.

43. Chương 43

Chuyến công tác những tưởng kết thúc sớm hơn dự định, sáng hôm sau Gia Nhi lại nhận được thông báo của trưởng phòng cùng đi với ông ta đến một địa điểm mới. Cô hơi ngạc nhiên vì chiều qua ông vẫn còn trong tình trạng rất chán nản và thất vọng, không hiểu tại sao ông lại thay đổi thái độ nhanh đến thế, quả là phong thái của người làm việc lớn.

Cao Nguyên chán chường nằm lì ở phòng khách sạn vì Gia Nhi không cho anh lộ diện ra ngoài. Lý do vì tối qua cô mới biết, lần đầu đầu này, công ty anh chính là nhà tài trợ chính. Nếu như để người ngoài phát hiện ra anh quá gần gũi thân mật với nhân viên của một công ty nằm trong danh sách đầu thầu, nhất định sẽ trở thành chuyên đề nóng hổi cho các bài báo.

Anh lia lịa bấm remote chuyển kênh tivi trong khi tâm trí lại chỉ nghĩ đến hình ảnh và cảm giác của nụ hôn tối qua, bất chợt mỉm cười và nhớ đến Gia Nhi. Anh với tay lấy chiếc điện thoại, nhấn số máy quen thuộc, đã đến giờ ăn trưa, anh lo lắng cô lại mãi mê làm việc mà bỏ bữa.

“Vợ yêu của anh làm việc xong chưa?” Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, anh đã hỏi ngay.

“Ồ...ừm...xin lỗi...anh muốn tìm ai thế?” Bất thành linh một giọng nói ồm ồm vang lên khiến anh vô cùng bối rối.

“Xin lỗi...tôi muốn tìm...à...mà hình như là tôi nhầm số rồi. Xin lỗi nhé!”

Anh nhanh nhẩu cúp máy. Trong đầu anh xuất hiện hai khả năng: một là anh nhầm số thật, nhưng thậm chí nhầm mất anh vẫn có thể bấm chính xác số điện thoại của cô, không thể nào nhầm lẫn; hai là, điện thoại của Gia Nhi đang nhờ người nào đó giữ hộ, mà người đó chỉ có thể là trưởng phòng đang đi cùng cô. Nghĩ đến đây anh chợt giật mình, may mà số điện thoại mới này máy Gia Nhi chưa lưu vào, và cũng may rằng anh đã lanh trí chấm dứt cuộc gọi.

Buồn cười thật, Cao Nguyên ngày xưa quen cô gái nào cũng không cần báo cáo hay trốn tránh, thế mà lúc này lại luống cuống che giấu, còn thấp thỏm lo cho Gia Nhi sẽ ứng biến ra sao.

Tình yêu quả thật luôn khiến con người thay đổi.

Trước lúc Cao Nguyên gọi cho Gia Nhi, cô đang cùng trưởng phòng nói chuyện với một đối tác. Sau đó cô đã xin phép đi toilet và để quên điện thoại trên bàn. Bất ngờ có cuộc gọi, nghĩ bụng có lẽ công ty gọi đến, vả lại đi cùng đã lâu, có chuyện gì cả hai cũng trao đổi cho nhau, nên trưởng phòng tiện tay nhắc máy dùm. Sau khi chia tay với đối tác, ông mới nói chuyện này cho Gia Nhi biết.

“Lúc này có ai đó gọi cho cô, nhưng hình như là nhầm số.”

“Thế à?” Cô mở coi lại nhật ký cuộc gọi, đúng thật là một số điện thoại lạ. “Số máy lạ! Có lẽ nhầm số thật!”

“Ừm! Giờ nghĩ lại chắc chắn là đã nhầm số. Vì vừa nhấc máy lên tôi đã nghe cậu ta gọi “vợ yêu”, khiến tôi rất buồn cười.”

“Vậy trưởng phòng có hỏi người đó cần gặp ai không?” Cô có chút sững người.

“Không! Sao thế? Nè, thành thật khai báo đi! Cô lên chức “vợ yêu” khi nào?” Thái độ của cô khiến ông có chút nghi ngờ, ánh mắt ông như xoáy sâu vào ý nghĩ của người khác.

“Thật sự không có, không có ạ!” Cô lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ.

“Ha ha! Tôi đùa thôi! Đừng căng thẳng quá chứ!”

Tiếng điện thoại reo đánh thức giấc ngủ trưa hiếm có của Cao Nguyên. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy số điện thoại của Gia Nhi.

“Alo!”

Lần này anh bình tĩnh hơn, đợi bên kia lên tiếng trước.

“Ôi! Giọng nói trong trẻo này chỉ có thể là vợ yêu của anh!”

“Đúng là anh thật rồi! Lúc nãy trưởng phòng đã nói cho em nghe vụ nhầm số điện thoại, em ngờ ngợ đoán ra anh! Sao số điện thoại của anh lạ thế?”

“Sim điện thoại kia hư rồi! Anh đang nhờ người làm lại! Mà sao em đoán ra anh thế?”

“Nhờ cái câu cửa miệng “vợ yêu” của anh đấy! Trước kia anh cũng thường gọi em như thế! Anh thật là...may mà trưởng phòng không nghi ngờ! Em đã dặn anh ở khách sạn đợi em, tại sao lại gọi cho em vậy?”

“Anh nhớ em! Anh chịu không nổi sự chán ngắt và buồn tẻ khi một mình cô độc trong căn phòng rộng lớn này, anh...”

“Thoải được rồi! Em đang chuẩn bị về đây! Anh ở yên đó nhé! Không cần phải ra tận cổng khách sạn đón em đâu!” Cô cắt ngang lời ca thán của anh.

“Chúng ta quen nhau danh chính ngôn thuận, tại sao lại phải lén lút thế này?”

“Sau buổi đấu thầu thì tùy anh quyết định. Em không muốn vì em mà ảnh hưởng đến danh tiếng của anh.”

“Quả là chỉ có vợ yêu nghĩ cho anh thôi!” Anh cười khi.

“Còn một chuyện nữa, sau này trước mặt mọi người không được gọi em là vợ yêu đó! Trưởng phòng gọi em rồi! Khoảng nửa tiếng sau em sẽ về đến nơi!”

Trưởng phòng cuối cùng cũng quyết định đồng ý chọn mẫu đất đó. Ngay tối hôm ấy, ông hẹn Gia Nhi đến ăn mừng tại một nhà hàng khá lớn của Đà Lạt, cô và Cao Nguyên lại lỡ dịp ăn tối và cùng nhau đi chơi vui vẻ ở thành phố lãng mạn này. Anh vô cùng thất vọng vì Gia Nhi phải cùng trưởng phòng quay trở về Sài Gòn để sắp xếp công việc trong công ty. Trong khi anh còn ở lại vài ngày nữa.

Gia Nhi thắc mắc hỏi anh, nhưng anh trả lời việc này liên quan đến buổi đấu thầu nên cô không muốn thắc mắc thêm nữa. Dù sao cô cũng là người rất công tư phân minh. Sau buổi tiệc với vợ chồng trưởng phòng, giả vờ trở về phòng ngủ. May mắn phòng họ ở tận lầu ba, cô lại ở tầng một, nên sau khi chắc chắn họ đã thực sự không còn ra ngoài, cô vội vàng nhấn chuông phòng Cao Nguyên.

Lần thứ nhất, không có tiếng trả lời. Cô nhấn lần thứ hai, thứ ba, áp tai vào cửa, bên trong hoàn toàn im ắng. Mười giờ, chẳng lẽ anh đã ngủ rồi sao? Đáng ghét thật, đã hẹn đợi cô về lại ngủ khò rồi. Cô thất thủ quay về, chợt người phục vụ đi ngang qua, trông thấy cô đứng chần chờ, người đó hỏi.

“Cô muốn tìm người trong phòng này à? Anh ta đi ra ngoài đã lâu rồi vẫn chưa về!”

Cô ngạc nhiên. “Ồ thế sao? Anh có biết anh ấy đi vào lúc mấy giờ không?”

“Tôi không nhớ chính xác, nhưng hình như khoảng sáu giờ hơn đấy!”

“Cảm ơn anh nhé!”

Cô không hỏi thêm gì nữa, nhanh chóng về phòng lấy điện thoại gọi ngay cho Cao Nguyên. Thuê bao không liên lạc được. Chuyện gì thế này? Anh đang ở đâu, làm gì? Bỗng nhiên mất liên lạc như thế khiến cô không khỏi bồn chồn. Cô siết chặt điện thoại trong tay, ngồi ngáy người trên giường. Cho đến khi nghe tiếng chuông, cô bật dậy và như bay chạy đến mở cửa.

“Ồ! Mở cửa nhanh thế? Làm anh giật mình?”

Cao Nguyên tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Mà có chuyện gì xảy ra với anh hay không? Cô cũng không hề biết!

“Anh vừa đi đâu về à?”

“Ừm. Anh đã nói với em rồi mà. Là việc của buổi đấu thầu.” Anh trả lời nhanh gọn.

“Thế...anh đi vào lúc nào?”

“Anh chỉ vừa đi khoảng nửa tiếng trước thôi. Sao thế? Bà xã đang nghi ngờ anh chuyện gì à?” Anh vòng tay ôm Gia Nhi.

Anh nói dối ư? Cô đẩy mạnh. “Em gọi điện thoại cho anh không được!”

“Vậy sao?” Cao Nguyên lấy chiếc điện thoại trong túi quần, màn hình một màu đen ngòm. “Thì ra là hết pin!”

“Hết pin đúng lúc thật!”

“Bà xã đừng giận anh mà, anh xin lỗi!”

“Không dám giận đâu!” Cô hờn dỗi quay mặt đi.

“Ôi, thế là giận thật rồi. Anh đền cho em nhé!”

Vừa dứt lời, anh lại hôn cô nồng nàn khiến cô không kịp trở tay phản kháng. Nhưng thực chất là, trái tim cô không muốn phản kháng nụ hôn này.

Gia Nhi nhận ra mình đã thật sự yêu người đàn ông này rất nhiều.

44. Chương 44

Trở về Sài Gòn, Gia Nhi tiếp tục với công việc hằng ngày, nhưng bận rộn hơn khi buổi đấu thầu chỉ còn hai ngày thôi sẽ chính thức diễn ra. Đợt mở thầu lần này có rất nhiều công ty về bất động sản thuộc công ty cổ phần Cao Nguyên tham gia. Công ty cô làm việc bấy lâu thực chất cũng nằm trong những chi nhánh ấy. Lần này các công ty sẽ cạnh tranh nhau việc thầu xây dựng một cơ sở doanh nghiệp trong nước. Dự án này là một trong số những dự án lớn của năm, thế nên người đứng đầu của những công ty này luôn muốn giành phần thắng.

Huy và Ngọc Hân chính thức trở thành vợ chồng cũng gần nửa năm. Buổi tiệc đám cưới của họ diễn ra rất linh đình. Trước đó Huy đã được thăng chức làm Trưởng phòng kinh doanh thay thế chức vụ của Ngọc Hân vì cô đã quyết định không làm việc ở công ty nữa. Tiền tiết kiệm được trong thời gian làm việc, cô sử dụng mở một nhà hàng theo phong cách châu Âu mà cô đã mơ ước từ lâu. Cô theo Huy về ở một căn hộ trong chung cư cao cấp mà anh đã được công ty cấp khi lên chức. Thế là cô có cơ hội chăm sóc chồng chu đáo và tận tụy, không cần phiền đến gia đình nữa.

Nhưng dạo gần đây, sức khỏe cô không được tốt lắm. Cô thường xuyên khó chịu, nhức đầu và nôn ói khiến

sắc mặt xanh xao và gầy guộc hẳn đi. Trong khi Huy lại quá bận rộn với công việc, ít quan tâm đến tâm trạng của cô ra sao. Thế nên nhiều lần hai người đã cãi nhau. Một hôm, Huy lỡ hẹn với cô vì phải cùng đối tác bàn luận công việc đến tối mới được về nhà. Những lần trước cô đều nhẹ nhàng, chỉ cười trừ cho qua chuyện, nhưng lần này, khi Huy về đến nhà thì chẳng thấy cô đâu, sau đó mới biết hóa ra cô nổi giận dưng dưng và đã thu dọn vài bộ quần áo trở về nhà.

“Con đi Đà Lạt lâu thế có việc gấp à?”

Bà Xuân gấp một miếng thức ăn vào chén của Cao Nguyên, anh chỉ ở lại Đà Lạt thêm một ngày rồi về ngay để chuẩn bị cho buổi đấu thầu vào ngày mai. Lúc về đến nhà, anh vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy đứa em gái đang nằm tiu nghỉu trong phòng. Đến giờ cơm vẫn không lộ mặt ra ngoài, má Lam phải bưng thức ăn lên đến tận cửa.

“Có lẽ con không tiện nói đâu ạ, vì việc này liên quan đến buổi đấu thầu!” Anh đưa mắt nhìn ông Cường. Công ty ông cũng tham gia trong dự án lần này.

“Phải đấy! Vì tất cả cổ đông đã nể mặt đồng ý cho công ty chúng ta tham gia lần này, nên những chuyện liên quan, ở nhà chúng ta không nên bàn bạc.” Ông nhắc nhở bà.

“Nguyên à, mẹ muốn rút khỏi danh sách đấu thầu vào ngày mai.”

Trong khi bà vẫn bình thản nói, nét mặt ông Cường đã thay đổi rõ.

“Bà nói gì vậy?”

“Thực chất chúng ta không nên tham gia, như thế là công tư không phân minh. Dù sao thằng Nguyên cũng là nhà tài trợ chính, lẽ nào để công ty ba mình phải thất bại. Tôi không muốn nó phải khó xử.”

“Mẹ! Sao mẹ lại nói thế? Chuyện này đã được thảo luận trước tất cả cổ đông và được chấp nhận, ngày mai con sẽ thực hiện đúng theo nguyên tắc. Mẹ đừng lo con sẽ khó xử. Mẹ không biết vì chuyện này mà ba đã rất vất vả sao?”

“Mẹ biết con sẽ không làm trái với nguyên tắc. Nhưng mẹ đã quyết định, con đừng nói gì nữa.” Bà đặt chén cơm còn dở xuống bàn, bỏ về phòng trong sự khó hiểu vô cùng của Cao Nguyên và sự thất vọng, hụt hẫng trong ánh mắt của ông Cường.

Không khí trước buổi đấu thầu trở nên xôn xáo và ồn ào vì lý do công ty Thiên Tân rút khỏi danh sách ngay cận giây phút quyết định. Một công ty đứng đầu đột nhiên bỏ cuộc, sự cạnh tranh của các công ty khác lại thêm phần kịch tính. Ai cũng nôn nao và thấp thỏm trong thời điểm này.

“Kết quả của ngày hôm nay sẽ do nhà tài trợ chính của chúng ta tuyên bố. Mời Chủ tịch hội đồng quản trị Cao Nguyên ạ!”

Sau lời giới thiệu, Cao Nguyên lịch lãm bước lên cầm micro. Gia Nhi ngồi dưới hàng ghế cạnh trưởng phòng nhìn anh chăm chú. Đã hai ngày rồi từ sau khi ở Đà Lạt về, cô chưa gặp lại anh, cũng hạn chế việc liên lạc.

Vừa rồi tình cờ gặp lại Huy, tâm trạng của cô lại có chút dao động khi Huy đã chủ động tiến tới gần và chào hỏi.

“Chào em! Đã lâu không gặp!”

“Chào anh! Anh và Hân vẫn tốt chứ?” Cô mỉm cười, cố gắng thật tự nhiên một chút.

“Ừm. Thật ra thì...không tốt lắm!” Anh âm ờ, ánh mắt thoáng nét buồn, nhưng nhanh chóng điềm tĩnh lại ngay. “Mà cũng chẳng nghiêm trọng đâu. Công việc của em vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt ạ! Nhưng em nghe nói công ty của anh đã rút khỏi danh sách, anh vẫn đến để xem à?”

“Anh muốn biết công ty nào may mắn được trúng thầu. Đúng là không thể lường trước được, anh và ba đã vất vả trong thời gian này, thế mà chỉ vì một câu nói của mẹ, ba đã bỏ cuộc.” Anh thở dài thườn thượt.

“Việc rút khỏi danh sách là quyết định của bà Xuân à? Tại sao thế?”

“Anh và ba cũng không hiểu rõ, chắc em cũng biết bà làm việc gì cũng có lý do riêng mà, không ai có thể can thiệp hay thay đổi được.”

Cô nhìn anh với ánh mắt đồng cảm. Sau đó hai người không nói thêm gì nữa.

Tình cảm là như thế. Khi hai người có sự vấn vương tơ lòng, cả ngày có thể cùng nhau trò chuyện hàng giờ về những vấn đề thậm chí có thể không liên quan và chẳng có một chủ đề nào cả, chỉ đơn thuần là những câu chuyện phiếm không đầu không cuối, nhưng họ vẫn hy vọng ngày ngày được tán gẫu như thế, được gần gũi nhiều hơn thế. Nhưng khi sự vấn vương đó bị thay thế bởi sự xa cách và e dè, dù tận đáy lòng vẫn muốn tương phùng, thế mà đến lúc đối diện nhau, mọi câu chuyện đều trở nên xa lạ và dù có liên quan cũng chẳng còn quan trọng và cần thiết nữa.

Huy ngồi ngang tầm với hàng ghế của Gia Nhi. Thỉnh thoảng anh có liếc sang nhìn, tim khê nhói đau khi bất chợt nhận ra người con gái bé nhỏ khi xưa đã thay đổi quá nhiều, điều đau lòng nhất chính là nụ cười tươi tắn và trong sáng xưa kia đã bị thay thế bởi cái nhoen cười gượng gạo, ánh mắt say đắm ngày nào giờ đây đã thật sự dành cho người khác.

Con đường do Huy đã chọn, anh không thể nào trách được ai, kể cả từ trong giấc mơ, anh cũng phải tiếp tục bám đuổi con đường này.

Tiếng vỗ tay lấp bốp đưa Huy trở về hiện tại. Cao Nguyên đã phát biểu xong những gì cần nói. Cầm trên

tay phong bì đựng kết quả đã được niêm phong, anh giơ ra trước mặt toàn thể để chứng minh rằng nó không có dấu vết cắt xé nào trước thời điểm này.

“Tôi xin được cắt nó ra nhé!”

Cao Nguyên chậm chậm cắt phong bì, nhẹ nhàng lấy tờ kết quả. Anh đưa mắt nhìn sơ những dòng chữ trong ấy, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên và bất ngờ, nhưng sau đó lại mỉm cười nhìn toàn thể.

“Kết quả sau cùng, công ty đã giành được việc thầu xây dựng lần này, đó chính là...” Anh đột ngột dừng lại, ánh mắt đảo về hướng một người nào đó. Chỉ có Gia Nhi nhận ra, anh đang nhìn cô. “Xin chúc mừng công ty liên doanh Minh Khang!!!”

Gia Nhi há mồm kinh ngạc, như không tin vào sự thật, cô nhìn Cao Nguyên, anh gật đầu khẳng định. Bên cạnh trưởng phòng vỗ tay liên hồi trong khi tổng giám đốc công ty đang từng bước tiến lên chính thức nhận hợp đồng. Các công ty còn lại tuy vô cùng thất vọng và hụt hẫng nhưng cũng hòa chung niềm vui, lần lượt từng người lại gần bắt tay tổng giám đốc và các nhân viên của công ty.

45. Chương 45

Cao Nguyên cũng nhân cơ hội này đến gần Gia Nhi.

“Chúc mừng em nhé! Ôm một cái ăn mừng nào!” Anh dang hai tay ra, làm bộ dạng chờ cô tiến đến ôm anh, nhưng chỉ nhận được cú đâm nhẹ vào bụng. May mà mọi người đều đang chúc mừng tổng giám đốc nên không để ý đến hai người.

“Hứ! Lại không nghiêm túc! Ở đây rất đông người đấy!”

“Chẳng phải em nói sau buổi đấu thầu này thì tùy anh quyết định sao? Hay là nhân tiện anh công khai ra mắt em với mọi người luôn nhé!”

“Không được, không được!” Cô vội xua tay. “Kết quả vừa mới có, anh cứ từ từ đã. Em vẫn muốn hỏi anh một chuyện.” Cô kéo anh ra một chỗ trống cách biệt với đám đông ồn ào kia.

“Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế?”

“Em muốn biết, kết quả này anh thật sự không nhúng tay vào chứ?”

Anh bật cười vì sắc mặt căng thẳng của cô. “Ngốc à, dù anh là nhà tài trợ chính nhưng kết quả lại được các lãnh đạo khác của tổng công ty sàng lọc, anh chỉ nhận từ họ phong bì đó mà tuyên bố thôi. Lẽ nào anh lại vì em mà công tư bất phân sao?”

“Vậy thì em yên tâm! Em cũng không muốn anh vì em gì cả. Thôi, em phải lại đó thôi, nếu không trường phòng tìm.” Cô quay mặt bỏ đi.

“Ồ...giận anh à?”

“Anh làm gì khiến em phải giận à?”

“Thế sao em đi nhanh thế? Chẳng lẽ kéo anh ra đây chỉ để hỏi một câu đó thôi sao?”

Cô cười lém lỉnh gật gật đầu.

“Em thật là...Anh phải phạt em vì tội vô tâm với anh.”

Nói rồi, Cao Nguyên nhanh nhẩu đặt lên trán cô một nụ hôn khiến cô giật thót, thấp thỏm nhìn xung quanh.

“Họ không để ý đến chúng ta đâu!”

Cao Nguyên không hề hay biết, từ phía xa, vẫn có một ánh mắt lạnh lẽo dõi theo từng hành động của hai người.

Ngọc Hân háo hức ra khỏi bệnh viện, kết quả cho thấy cô đã có thai hai tháng. Nhưng tình hình sức khỏe và tinh thần không được ổn định lắm, bác sĩ bảo cô phải ăn uống đầy đủ và suy nghĩ tích cực hơn, không nên để những chuyện ưu phiền lấn át tâm trí. Điều quan trọng nhất lúc này, cô muốn báo tin vui cho Huy biết, vì chỉ Huy mới có thể khiến cô vui vẻ.

Đã gần một tuần không về nhà, điện thoại lại tắt, những ngày trước Huy có đến năn nỉ cô về nhưng cô lại ương bướng không đi, giờ thì lại rất hối hận vì đã cáu gắt khác thường. Dù sao anh cũng chỉ vì công việc của công ty. Lẽ ra cô nên hiểu và thông cảm cho anh.

Cửa không khóa, Ngọc Hân đẩy nhẹ, chẳng lẽ Huy ở nhà. Giờ này đáng lý ra anh phải ở công ty chứ?

Cô không vội lên tiếng, muốn tạo cho anh sự bất ngờ. Chầm chậm bước vào, phòng khách không có ai. Cô chợt nghe có tiếng nói chuyện phát ra từ phòng ngủ của hai người, nhẹ nhàng từng bước tiến vào. Cô áp sát tai vào cửa để nghe động tĩnh bên trong, quả là Huy, anh đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

“Những gì tôi đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Bà không cần lo lắng, dù sao cô ấy cũng là người chung chăn gối với tôi, chỉ cần bà tôn trọng lời tôi nói, tôi đảm bảo con gái bà sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy theo đúng nghĩa của một người chồng tốt.”

Ngọc Hân bất thần đứng ngây trước cửa. Anh đang nói chuyện với ai? Những gì cô nghe được thì có thể đoán ra người đầu dây bên kia chính là bà Xuân. Nhưng tại sao giọng điệu của anh lại khác thường như thế? Cô thật sự không hiểu.

“Hân...” Huy mở cửa bước ra từ lúc nào, trông thấy sắc mặt của Ngọc Hân, anh nghĩ cô đã nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh và vui mừng hỏi. “Em về rồi à? Tại sao không gọi cho anh đến đón?”

“Em...em muốn tạo cho anh sự bất ngờ.”

“Thế thì em thành công rồi. Anh đang rất bất ngờ đây!” Anh xoa đầu Ngọc Hân, rồi ôm cô vào lòng. Bất thành lời, cô đẩy anh ra.

“Ồ...em sao thế?”

“Không...không có gì. Em chỉ thấy hơi mệt.”

“Thế ư? Vậy em nghỉ ngơi đi! Anh phải vào công ty rồi. Anh sẽ tranh thủ về sớm với em!”

Huy dìu cô vào phòng, khi cô đã thực sự nằm yên trên giường nhắm mắt lại, anh mới yên tâm đi.

Tiếng sập cửa vừa dứt, Ngọc Hân ngồi bật dậy, cô gọi điện thoại ngay cho bà Xuân.

“Mẹ nghe đây! Con về nhà chưa?”

“Dạ rồi ạ! Con muốn hỏi mẹ...” Cô không biết phải mở lời thế nào.

“Alo...Con nói gì? Mẹ nghe không rõ!”

“À...con chỉ muốn hỏi này giờ có ai liên lạc với mẹ không?”

“Có đấy!”

“Ai thế ạ?”

“Con gái của mẹ chứ ai!”

“Ồ...không phải...mà thôi, sẵn tiện con muốn báo cho mẹ một tin mừng. Con có thai rồi ạ!” Cô định hỏi rõ,

nhưng thấy không cần thiết lắm, đành chuyển đề tài.

“Ôi thế thì tốt quá!” Giọng bà vô cùng mừng rỡ, chẳng thể hiện gì về việc vừa rồi. Chẳng lẽ cô nghe nhầm. “Mẹ sẽ báo cho ba và anh con biết! Vậy thì con nên ở lại nhà cho mẹ chăm sóc thì tốt hơn về đó một mình, chồng con lúc nào cũng bận rộn, lỡ như con cần gì thì sao?”

“Con tự lo được mà mẹ. Vả lại, cũng đâu phải con ở nơi nào xa xôi lắm đâu, một tuần con sẽ về một lần. Mẹ yên tâm, anh Huy dù bận rộn nhưng luôn quan tâm đến con mà.”

“Ừm. Thế thì con phải cẩn thận nhé! Đừng làm những việc nặng nhọc quá sức đấy!”

Cô cúp máy, nằm gác tay lên trán, tâm trí không ngừng suy nghĩ về chuyện vừa rồi. Trong lòng chỉ thầm mong bản thân mình nghe nhầm. Nhưng nếu không phải là sự nhầm lẫn, thế thì những chuyện mà anh nói là gì? Cô nhận thấy mình chẳng thể nào chớp mắt được, bèn ngồi dậy đi xung quanh phòng. Bước đến mở cửa sổ, ánh sáng lùa vào khiến tâm trạng cũng trở nên sáng sủa hơn. Cô chợt nhớ đến lời khuyên của bác sĩ không nên suy nghĩ quá nhiều, tốt nhất cứ hỏi thẳng Huy sẽ tốt hơn.

Ngọc Hân định tắm rửa cho sảng khoái tinh thần, đi ngang qua bàn làm việc, cô chợt thấy một bì hồ sơ, trong đó rải rác vài tấm hình ảnh gì đó. Tò mò, cô cầm lên xem thì vô cùng thẳng thốt.

Hai nhân vật chính trong hình, một người cô nhận ra ngay chính là Cao Nguyên, còn người con gái kia, dù không nhìn rõ mặt, nhưng vóc dáng ấy cô có thể đoán ra ngay là Gia Nhi. Họ đang hôn nhau, cảnh vật xung quanh chẳng phải ở Đà Lạt sao? Vài ngày trước cô có nghe mẹ nói Cao Nguyên lên Đà Lạt để chuẩn bị cho buổi đấu thầu. Tại sao Huy lại có những tấm hình này? Lẽ nào anh cũng đến đó và bắt gặp họ? Nhưng khoảng thời gian này là lúc cô cãi nhau với anh và bỏ về nhà, tối nào anh cũng đến nài nỉ cô về, thế thì anh không thể nào đi đến một nơi xa xôi ấy được. Chẳng lẽ có người nào đó đã chụp lại và gửi cho anh? Thế người đó là ai? Tại sao lại làm điều này?

Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập khiến đầu cô như muốn vỡ tung. Thật sự Huy có bí mật gì muốn giấu cô sao? Cô chợt nhớ ra trước kia cô có nhìn thấy Huy cất quyển sổ gì đó trong ngăn tủ dưới cùng của bàn làm việc. Cô nhanh chóng mở nó ra, nhưng không được, anh đã khóa tủ lại. Quyển sổ ấy có gì quan trọng khiến anh phải giấu giếm cả vợ mình?

Không biết bà Xuân đã nhìn thấy những tấm ảnh này chưa, điều trước mắt có lẽ cô nên đưa chúng cho Cao Nguyên đã.

46. Chương 46

Chủ nhật là một ngày thật hạnh phúc và vui vẻ khi Cao Nguyên được hẹn hò với Gia Nhi. Nhưng có điều, cô bảo anh nhớ đưa Nguyên Dương đi cùng, vì đã lâu rồi không gặp, cô thật sự rất nhớ cô bé đáng yêu ấy.

Cao Nguyên đưa cả hai dạo chơi ở công viên giải trí Đầm Sen. Trước kia Gia Nhi rất thích đến đây nhưng

chưa có dịp và thời gian, thế nên lần này cô thực sự cảm thấy rất vui vẻ.

Ngồi trong một buồng của trò chơi đu quay, từ trên cao nhìn xuống khắp công viên, cảm giác thật sáng khoái. Cô ngồi cạnh Nguyên Dương, chỉ hết chỗ này đến chỗ kia, tuy cô bé chỉ mới hai tuổi nhưng rất lanh lợi và thông minh, đặc biệt rất có cảm tình với Gia Nhi, điều này khiến Cao Nguyên vô cùng hạnh phúc. Nhưng chỉ mỗi một điều anh vẫn canh cánh trong lòng, đến lúc này cô vẫn chưa đồng ý công khai chuyện tình cảm với anh.

“Cười lên nào! Để anh chụp hình em và con!”

“Ôi! Đu quay sắp hạ xuống rồi, chẳng còn đẹp nữa đâu mà anh chụp!”

“Em là người đẹp nhất rồi, cảnh vật ở đây không thể so bì với em, thế nên anh chỉ cần chụp hình của em thôi!”

“Lại dẽo miệng! Nguyên Dương, cười lên nào!” Dù nói thế nhưng cô vẫn hớn hở tạo dáng.

Nhạc chuông điện thoại của anh thỉnh thoảng vang lên trong khi anh vẫn chưa nhấn nút chụp hình.

“Con nghe ạ!”

Giọng bà Xuân từ đầu dây bên kia vô cùng hoảng loạn và run rẩy.

“Nguyên...con đang ở đâu...Ngọc Hân xảy ra chuyện...”

Bất chợt bà khóc nức nở khiến anh không thể hiểu đầu đuôi câu chuyện bà đang nói là gì.

“Alo! Alo! Mẹ! Bình tĩnh nói cho con biết có chuyện gì thế?”

Gia Nhi cũng lo lắng nhìn anh.

“Nguyên...là ba đây...Hân bị tai nạn, đang cấp cứu trong bệnh viện...” Ông Cường trả lời hộ bà Xuân. Có lẽ bà đã không còn đủ tỉnh táo để nói thêm gì nữa.

Cao Nguyên và Gia Nhi nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Trước cửa phòng cấp cứu, bà Xuân đang khóc lóc trên vai ông Cường, còn Huy cứ liên tục đi tới đi lui, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn lên tín hiệu đèn cấp cứu, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

“Ba! Mẹ! Mọi chuyện là như thế nào?”

“Ba mẹ cũng không rõ lắm! Đang ở nhà thì nhận được cuộc gọi của một người đi đường, nghe nói Ngọc Hân bị một chiếc ô tô nào đó đâm phải, tên tài xế đã chạy đi mất! Tạm thời vẫn chưa tìm được hân!” Ông Cường nói.

“Huy! Cậu không biết nó đi đâu à?”

“Em không biết! Sáng nay ngủ dậy đã không thấy cô ấy, em có gọi điện thoại thì cô ấy nói là đi ăn sáng cùng bạn và trên đường về. Nào ngờ chỉ khoảng nửa tiếng sau lại nhận được hung tin.”

“Nó đang mang thai, tại sao lại còn một mình ra đường thế chứ?” Bà Xuân nước mắt.

“Mẹ đừng lo, con tin cô ấy sẽ vượt qua được!”

Huy tiến lại gần an ủi bà. Cùng lúc ấy bác sĩ từ trong phòng cấp cứu bước ra. Bà Xuân vội vàng chạy lại nắm tay ông, vội hỏi.

“Con tôi sao rồi? Nó vẫn ổn chứ?”

“Xin lỗi! Cô ấy bị thương quá nặng, khi đưa đến đây đã mất máu nhiều nên không qua khỏi. Gia đình hãy chuẩn bị hậu sự cho cô ấy.” Tuy báo hung tin nhưng gương mặt người bác sĩ này vẫn không một chút dao động, có lẽ ông đã từng chứng kiến nhiều cảnh tượng còn thê thảm hơn thế này.

“Không!!! Không thể nào!!!” Bà gào thét, nắm chặt cổ áo của người bác sĩ, hết sức bình sinh lay thật mạnh. “Ông là bác sĩ, trách nhiệm của ông là phải cứu người. Tại sao ông lại dễ dàng bỏ cuộc như thế? Bao nhiêu tiền tôi cũng trả cho ông! Ông phải cứu con gái của tôi! Ông phải cứu nó!”

“Lệ Xuân! Bình tĩnh lại!” Ông Cường giữ chặt lấy bà, nước mắt cũng đã rơi thành từng dòng. Nhưng ông biết trong giây phút này, ông không thể nào gục ngã.

“Ngọc Hân...”

Huy đổ gục xuống sàn bệnh viện. Gương mặt tái xanh, ánh mắt trở nên vô hồn, khô khốc.

Nỗi đau quá lớn khiến con người không còn rơi lệ được nữa chẳng?

Cao Nguyên gạt giọt nước mắt rưng rưng trên mi, mặt úp vào tường. Cảnh tượng này khiến người ngoài như Gia Nhi cũng lòng đau như cắt. Cô bé Nguyên Dương tiến về phía anh, không biết phải nói gì để xoa dịu sự mất mát quá lớn này, cô chỉ khẽ vịn vai anh an ủi. Phút chốc anh ôm chặt lấy cô, đôi mắt nhắm chặt để cho những giọt lệ vô tư kia trôi theo nỗi buồn.

47. Chương 47

Đám tang Ngọc Hân rất nhiều người đến viếng. Tuy trước kia cô có đồng đánh thật, nhưng từ lúc trở thành vợ Huy, cô đã thay đổi khá nhiều. Đối với nhân viên trong công ty cũ, thỉnh thoảng đem cơm trưa đến cho chồng, cô luôn vui vẻ tươi cười, nói chuyện thân mật với họ. Còn trong nhà hàng, cô luôn quan tâm đến từng nhân viên, có điều gì sai sót cô cũng không trách mắng mà lại nhẹ nhàng khuyên bảo.

Một người dù thật sự rất đáng ghét đi chăng nữa cũng chẳng đến mức phải đánh mất tuổi xuân như thế, huống hồ gì Ngọc Hân đã chẳng phải là người xấu xa. Cô vẫn còn trẻ, còn ước mơ, còn gia đình, còn cả sinh linh bé bỏng trong bụng.

Cuộc sống nhiều biến động, sự cố đến bất ngờ, nhưng điều này đã khiến cho tất cả đều vô cùng bi ai về số phận của con người. Sống chết không thể nào lường trước được.

“Em nghe nói mẹ anh...”

Gia Nhi mở lời phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Sau tang lễ, tuy Cao Nguyên vẫn sinh hoạt bình thường, vẫn hẹn hò với cô, nhưng trông anh hốc hác hẳn, nụ cười và lời bốn cột như thói quen trước kia cũng đã không còn.

Hôm nay cô chủ động hẹn gặp anh, cùng anh đi dạo công viên. Chỉ đi được một chút, anh lại ngồi ngây ra trên chiếc ghế đá, liên tục hút thuốc. Hai năm rồi, đây là lần đầu cô trông thấy anh lại tiếp tục gửi nỗi buồn vào làn khói trắng kia.

“Ừm...” Anh thở dài, làn khói đó theo hơi thở của anh lan tỏa vào không khí. “Từ khi Ngọc Hân qua đời, mẹ anh không còn tỉnh táo nữa. Bà đã mất lý trí rồi!” Nói đến đây, anh như nghẹn lời, dừng lại một lát rồi nói. “Ba và anh đã tìm đủ mọi cách, gửi gắm những bác sĩ giỏi nhất, nhưng tình trạng vẫn không khả thi hơn. Em cũng biết mà, mẹ anh rất thương Ngọc Hân! Không chỉ là bà, mà cả gia đình anh, không ai có thể nhanh chóng chấp nhận được chuyện này!”

“Em xin lỗi...Em không nên thắc mắc quá nhiều...Sự ra đi của Ngọc Hân vô cùng đột ngột, không ai kịp trở tay, không ai có thể nhanh chóng vượt qua sự nghiệt ngã này. Nhưng anh có nghĩ là, giờ đây trong gia đình anh, chỉ có anh và ba anh là trụ cột. Tuổi tác ba anh đã cao, bác ấy sẽ không đứng vững được lâu nữa. Thế thì nếu ngay cả anh cũng gục ngã, ai sẽ gánh vác gia đình, ai sẽ chăm sóc mẹ anh? Và còn...cả em...trông thấy anh lúc này em đau lòng lắm! Em không đòi hỏi anh đi bên em thì phải vui vẻ, điều em hy vọng, chính là một Cao Nguyên mạnh mẽ, có thể vượt qua nỗi buồn tiếp tục đứng lên. Chẳng phải trước kia anh cũng đã an ủi em rất nhiều vì chuyện của Gia Tuấn sao? Anh còn nhớ không?”

Cao Nguyên ngẩn người nhìn cô. Người con gái anh từng hứa chăm sóc suốt đời, nay lại phải đau khổ ngược lại vì anh. Anh chợt nhận ra cô gầy đi rất nhiều, sắc mặt đờ đẫn, lúc nào gặp anh cô đều rưng rưng nước mắt. Đã nhiều lần anh trông thấy cô quay đi, khẽ lau mắt tránh để anh bắt gặp lại thêm buồn.

Nhưng anh lại vô tâm, chỉ nghĩ đến nỗi đau của bản thân, ngoảnh lại thì ra người thân bên cạnh còn khổ đau hơn nhiều.

“Gia Nhi! Anh xin lỗi! Cho anh thêm thời gian, nhất định anh sẽ vượt qua! Điều quan trọng là, em đừng rời xa anh nhé!”

Gia Nhi gục vào lòng anh, khẽ gật đầu.

Cao Nguyên đau buồn là thế. Huy cũng không khá hơn anh, thay vào đó tâm trạng còn nặng nề hơn. Anh lao đầu vào công việc quên mất cả thời gian. Trước kia đã ít nói, hiện tại vào đến công ty, anh chẳng buồn trò chuyện với ai, thậm chí cả khi cần việc nào đó, anh chỉ viết lên tờ giấy note rồi dán ở cửa phòng.

Huy nhận chức Tổng giám đốc dưới sự bàn cãi vô cùng kịch liệt của ban lãnh đạo công ty. Vì ông Cường không còn tâm trí nào cho công việc nữa, vả lại ông muốn toàn tâm chăm sóc bà Xuân nên đã bảo Cao Nguyên ký quyết định cho anh nhậm chức. Ông bất chấp lời phản đối, hy vọng điều này sẽ giúp Ngọc Hân ra đi thanh thản. Thế là chỉ trong vòng hai năm, Huy thăng chức một cách nhảy vọt.

Cao Nguyên cũng tận lực làm việc trong công ty. Đúng một tuần sau khi Ngọc Hân mất, có một việc xảy ra đã khiến anh dẫn đo suy nghĩ mãi.

Hôm đó thư ký trong công ty thỉnh linh mang đến cho anh một phong bì. Cô ấy nói nó đã được gửi đến từ ba ngày trước, nhưng vì chuyện hậu sự nên cô không tiện đưa cho anh.

“Cảm ơn cô!”

Khi người thư ký ra khỏi phòng, anh mới từ từ mở phong bì ấy ra. Bên trong không phải là tài liệu gì cả, chỉ là một xấp hình. Anh lần lượt xem từng bức ảnh, sắc mặt dần dần chuyển từ hồng hào sang trắng bệch. Anh nhận ra ngay đó là khung cảnh ở Đà Lạt, khi anh và Gia Nhi đang quấn quýt hôn nhau. Ai đã gửi những tấm hình này?

Anh lục tìm vật còn sót lại, trong đó còn một chiếc chìa khóa nhỏ, tựa như chìa khóa tủ bàn làm việc của anh. Còn cả một bức thư với những dòng chữ của Ngọc Hân.

“Hôm qua em tìm được những tấm hình này trên bàn làm việc của anh Huy, em không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn muốn đưa anh xem trước, tốt nhất là anh đừng để mẹ biết đấy nhé! Nếu không anh và Nhi sẽ không được đến với nhau đâu! Mà còn một chuyện rất lạ, em tình cờ nghe được cuộc gọi của anh Huy và ai đó, ban đầu em đoán là mẹ, nhưng cách nói chuyện của anh ấy khác hẳn ngày thường. Em thật sự rất khó hiểu và lo lắng. Đạo gần đây em luôn có cảm giác anh ấy không còn là Huy ngày trước nữa. Chiếc chìa khóa này em đã lén lút lấy nó mang đi làm thêm hai chiếc khác, một em giữ và một gửi anh. Hình như anh ấy đã giấu vật gì đó trong ngăn cuối cùng của bàn làm việc. Có cơ hội em sẽ dùng nó mở ra xem, trước khi mọi chuyện rõ ràng, anh đừng nói cho ai biết nhé! Ngọc Hân!”

Cao Nguyên run rẩy cầm bức thư. Trên con tem ở phong bì có dấu bưu điện, đó chính là ngày Ngọc Hân

bị tai nạn. Chẳng lẽ hai việc này có liên quan đến nhau? Anh thật sự không dám nghĩ đến.

“Ring...ring...ring...”

Huy uể oải nhồm dậy, lê bước mở cửa. Hôm nay là chủ nhật, ai lại đến tìm anh vào lúc trời đã tối thế này.

“Ai vậy?”

Người đứng trước cửa tựa như ánh trăng rằm soi sáng trong đêm khiến Huy tỉnh táo hẳn. Anh kinh ngạc nhìn cô.

“Nhi...là em à?”

“Không phải là em thì là ai? Em...có thể vào nhà được không?” Gia Nhi với giọng nói nhỏ nhẹ tựa như một làn suối mát trong.

“Anh xin lỗi! Em vào đi!”

Cô mỉm cười bước vào, đảo mắt xung quanh căn hộ nhỏ nhắn. Tuy hiện tại chỉ có mỗi anh ở đây, nhưng mọi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng. Thậm chí cả ô kính cửa sổ cũng không có hạt bụi nào.

“Em uống nước nhé!”

“Anh cứ để em tự nhiên.”

“Em...em đến tìm anh có việc gì không?”

“Nếu không có việc gì em không thể đến gặp anh sao?” Cô hỏi ngược lại khiến Huy ngạc nhiên ngớ người.

“Anh...không có ý đó.”

“Em nói đùa thôi. Thật ra thì em đến đây để xem tinh thần anh đã khá hơn chưa?”

Anh gượng cười. “Anh ổn mà. Em đừng lo.”

“Vậy thì em yên tâm. Dù sao tất cả cũng đã xảy ra, chúng ta không thể thay đổi số phận. Đường như sắc mặt của anh rất kém.”

“Có lẽ anh mới uống bia nên thế thôi.”

“Ừm.”

Hai người bỗng nhiên im lặng. Huy chăm chú nhìn cô. Tối nay cô trang điểm khá đậm, màu môi đỏ sẫm cùng chiếc váy trễ quai gợi cảm sẽ rất dễ dàng thu hút ong bướm xung quanh. Anh buột miệng hỏi.

“Em vừa dự tiệc với anh Nguyên về à?”

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Trông em rất đẹp.”

Gia nhì then thùng cuối gầm mặt. Bất chợt có một luồng hơi ấm thổi bên vai, Huy từ lúc nào đã ngồi sát bên cạnh cô, áp sát môi vào cổ trắng ngần của cô.

“Huy...anh làm gì thế?” Cô giật thót đứng bật dậy.

“Nhi! Anh biết em đến đây là vì em muốn chúng ta trở về với nhau phải không?” Anh nắm chặt hai vai cô.

“Anh hiểu lầm rồi! Em chỉ đến hỏi thăm anh! Thôi, em về đây!”

Cô xoay người bước nhanh ra cửa, nhưng cánh cửa đã bị khóa, dù lay mạnh đến mức nào nó cũng chẳng nhúc nhích. Trong khi đó, Huy ôm chặt người cô, nhấc bổng cả cơ thể cô lên, anh bế cô vào phòng, ghì chặt cô trên giường, không ngừng hôn lên khắp cơ thể cô.

“Huy....vợ anh vừa mất...anh không thể làm thế được...” Cô nói trong nhịp thở gấp gáp.

“Anh biết, nhưng anh không kiềm lòng được. Em không biết rằng anh vẫn còn rất yêu em sao?”

“Em biết...anh nói đúng...em đến đây là vì anh...”

“Nhi...anh yêu em...” Anh hôn môi cô nồng nàn, cô cũng nhiệt tình đáp trả. Nhưng bất thành linh cô phản kháng, đẩy anh ra.

“Em sao thế?”

“Người anh nồng nặc mùi bia, em không thích.”

“Vậy à? Nhưng mặc kệ, em đừng quan tâm.” Anh định tiếp tục hôn cô.

“Không được! Anh phải đi tắm trước đã!” Cô nhăn mặt khó chịu.

“Em sẽ chờ anh chứ?”

“Chắc chắn rồi!”

48. Chương 48

Trước khi bước vào phòng tắm, anh không quên hôn lên trán cô. Cô mỉm cười hạnh phúc nhìn anh.

Thế nhưng, chỉ sau đó vài phút, sắc mặt Gia Nhi hoàn toàn thay đổi. Cô lén nhìn anh vào phòng tắm, khi đã chắc chắn nghe được tiếng mở vòi sen, cô lại bước ra ngoài phòng khách, lục tìm trong túi xách chiếc chìa khóa nhỏ, rồi quay trở lại phòng của Huy.

Ngăn cuối cùng của bàn làm việc đúng là đã bị khóa. Cô tra chìa khóa vào ổ, xoay một tiếng mở được ngay. Trong đó là vài xấp tài liệu, ở dưới cùng cô phát hiện ra một quyển sổ đã cũ kĩ. Cô kĩ lưỡng đưa mắt ra phía cửa phòng, vẫn không động tĩnh gì, sau đó nhẹ nhàng mở trang đầu tiên. Là nhật ký.

“Bốp!!!”

Bỗng nhiên một âm thanh nặng nề vang lên cùng một tiếng la thất thanh, trước mặt Gia Nhi mọi vật trở nên tối sầm, trước lúc chưa hoàn toàn mất đi lý trí, cô cảm nhận được một dòng máu tươi đang từ từ chảy xuống.

Cao Nguyên thấp thỏm không yên, dường như anh nhận ra anh đã sai lầm khi nói với Gia Nhi chuyện bức thư của Ngọc Hân. Cô nằng nặc đòi đến tận nhà tìm cách thuyết phục Huy. Lúc đầu anh không đồng ý, nhưng cô khuyên bảo anh hết lời, nói với anh đây là cách tốt nhất để an ủi linh hồn của Ngọc Hân, chẳng còn cách nào khác, anh đành liều lĩnh để Gia Nhi đi.

Bây giờ, anh đưa cô đến tận nhà, cô bảo anh phải nhanh chóng rời khỏi, tốt nhất đừng để Huy trông thấy. Nhưng hiện tại đã hơn mười giờ đêm, cô vẫn chưa liên lạc với anh. Anh đi đi lại lại ngoài phòng khách, cuối cùng nhận ra quyết định của mình thực chất là một sự sai lầm, không chần chừ thêm nữa. Anh lái xe hướng thẳng đến căn hộ của Huy.

Cánh cửa không khóa mà chỉ khép hờ khiến linh tính mách bảo đúng là đã có chuyện gì xảy ra. Cao Nguyên chậm rãi từng bước tiến vào trong, đèn đã tắt ngấm, một bóng tối u ám xung quanh khiến anh chẳng thể phân biệt rõ mọi thứ. Anh khẽ tăng hăng, rồi gọi.

“Huy! Cậu có ở nhà không?”

Vẫn không có động tĩnh gì. Khi mắt đã quen dần với bóng tối, anh nhìn thấy có một luồng sáng rọi dưới khe cửa đã đóng chặt. Anh bước đến gần, gõ cửa.

“Huy! Cậu ở trong đó à?”

Vừa dứt lời, cánh cửa tự động mở ra. Đập vào mắt anh là cảnh tượng Gia Nhi bị trói chặt trong chiếc ghế ngồi, trên gương mặt có vết máu đã khô từ đầu chảy xuống. Anh hoảng hốt chạy đến bên cô.

“Gia Nhi! Gia Nhi!”

Thêm một tiếng “bốp” nữa vang lên, Cao Nguyên đỏ gục.

Mở mắt tỉnh dậy, đầu nhức kinh khủng, điều đầu tiên Gia Nhi trông thấy chính là gương mặt đáng sợ của người cô đã từng một thời yêu say đắm.

“Em tỉnh rồi sao? Tốt thôi! Nhìn xem ai đến tìm em kìa!” Huy đập mạnh vào cơ thể đang nằm vật vã dưới sàn nhà, hai tay đã bị trói chặt ra phía sau.

“Anh Nguyên!!! Anh đã làm gì anh ấy???” Cô gào lên thất thanh.

“Bốp!!!”

Huy tát cô một cái thật mạnh khiến khóe miệng cô rơm rớm máu. Anh kê sát mặt mình với Gia Nhi, gầm lên.

“Đến giờ phút này em còn quan tâm đến nó sao??? Được! Anh sẽ giúp nó tỉnh lại!!!”

Huy cầm một chai nước đầy, tạt tới tấp vào mặt Cao Nguyên.

“Tỉnh lại đi, đồ chết tiệt!!!”

“Khụ...khụ...”

“Anh Nguyên...” Gia Nhi nức nở nhìn Cao Nguyên.

“Nhi...Nhi...” Anh cố gắng ngẩng đầu nhìn cô, trông thấy cô đã tỉnh lại, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Tình cảm nhiều đó đủ rồi! Thật là chướng mắt!” Huy lấy chân đạp mạng vào người Cao Nguyên.

“Đừng! Đừng đánh nữa! Huy, anh điên rồi!!!!”

“Phải! Anh điên rồi! Từ khi Ngọc Hân chết, anh thật sự đã như người điên. Nhưng em có biết ai là nguyên nhân khiến anh ra nông nổi này không? Chính là em!!! Là em!!!”

“Em...không hiểu...”

“Những bức hình chụp cảnh tương hai người thắm thiết bên nhau, chính là do anh đã thuê tên trưởng phòng hám lợi kia, ông ta đã lén lút chụp lại. Tên đó quả thật rất đê tiện, anh phải nhường cho ông ta mẩu đất tốt nhất mà anh đã cất công tìm được mới thu lại những bức hình này. Khi nhìn thấy chúng, anh thực sự đã lên cơn điên.” Huy ngồi gục xuống, hai tay ôm đầu, sau đó bất thần ngước lên, cười ha hả. “Nhưng xem ra những bức hình này đã giúp được cho anh. Cao Nguyên, mày có biết vì sao bà Xuân lại quyết định rút danh sách không? Vì chính tao đã đem chúng ra uy hiếp bà ta. Chà, bà ấy đúng là người mẹ tốt, lập tức run rẩy nhận lời chỉ vì cái danh tiếng thối tha của mày.”

“Cứ cho rằng tất cả chuyện này đều vì em, nhưng tại sao anh lại gây tổn hại đến công ty, chẳng phải anh không sợ anh sẽ ảnh hưởng đến công việc của chính bản thân anh sao?”

Huy lại cười khẩy. “Em khờ lắm! Tất cả mọi việc đều nằm trong sự tính toán của anh. Anh làm vậy vì muốn công ty của bà ta suy sụp, trách nhiệm ấy sẽ do hai vợ chồng bà ấy gánh lấy, anh không quan tâm đến cái công ty nhỏ bé đó. Thực chất anh chỉ muốn trả thù bà ta.”

“Trả thù?” Gia Nhi nhìn Huy bằng ánh mắt khó hiểu.

“Cậu muốn trả thù vì chuyện trước kia ba mẹ tôi đã giành tài sản của gia đình cậu phải không?” Cao Nguyên lên tiếng.

“Mày thông minh thật!”

Gia Nhi sững sờ nhìn Cao Nguyên.

“Em không hiểu phải không? Anh sẽ nói rõ cho em hiểu. Trước kia công ty cổ phần Cao Nguyên thực chất do ba anh nắm giữ, công ty chính thức nằm ở Đà Lạt. Nào ngờ ông ấy xiêu lòng một cô thư ký xinh đẹp do được người bạn thân giới thiệu, hai người đó chính là bà Trần Lệ Xuân và ông Cao Lập Văn. Bà ta dụ dỗ ba anh, sau đó giả vờ nói đã mang dòng máu của ông trong bụng, nhưng thực chất đó chính là đứa con của tên bạn thân giả tạo kia. Sau khi ba anh biết được, ông ấy rất đau khổ, đến mức đã tìm đến con đường tự sát. May mắn thay, khi đó ông đã gặp người mẹ hiền hậu của anh, bà ấy là đồng hương của ông, trước kia đã từng yêu thầm ông. Thế là, ông được bà khuyên giải, tinh thần được thông suốt, ông bắt đầu một cuộc sống mới, làm lại từ đầu. Khi công việc dần dần ổn định, để tránh khỏi cái gai trong lòng, ba mẹ anh chuẩn bị vào Sài Gòn lập nghiệp. Nào ngờ, người đàn bà ác độc ấy vẫn không buông tha. Khi gặp lại gia đình anh trong cuộc hội thảo quan trọng, bà biết được kế hoạch của ba mẹ anh, bày mưu tính kế, phá hoại

hạnh phúc gia đình anh. Bà ta kể hết chuyện tình cảm trước kia cho mẹ anh nghe, lại còn nói Cao Nguyên đích thực là con ruột của ba anh. Mẹ anh có căn bệnh tim bẩm sinh, sự việc này khiến bà chịu đựng không được đã qua đời. Trước khi chết, bà vẫn còn bao dung, quyết định bán tất cả cổ phần của công ty cho bà ta, nhờ bà ta chăm sóc Cao Nguyên – đứa con mà mẹ anh vẫn nghĩ là con của chồng mình – thật chu đáo. Thế là, bà ta loại bỏ được một công ty đang trên đà phát triển, nắm tất cả mọi thứ trong tay. Còn ba anh, sau cái chết của mẹ và trắng tay lần nữa, ông dần sa sút. Trong khi anh ta được ăn sung mặc sướng, còn anh lại phải bươn chải kiếm sống từ nhỏ. Cuốn nhật ký mà em tìm được trong ngăn tủ, chính là những lời cảnh báo của ba anh về con người độc ác của bà ta.”

“Thế nên...anh cố tình đổi sang công ty Thiên Tân thực tập, chia tay em, kết hôn với Ngọc Hân, tất cả đều nằm trong sự tính toán của anh sao?”

“Em cũng thông minh đấy!”

“Nhưng...Nguyên...anh đã biết chuyện này tại sao lại không nói ra?” Gia Nhi ầm ứ hỏi.

“Em có nhớ thời gian anh ở lại Đà Lạt không? Thật ra lúc đó anh muốn điều tra việc ba anh qua đời, nào ngờ anh lại phát hiện ra, ông ấy không phải là ba ruột của anh. Người cha hiện tại mà ngày ngày anh nghi ngờ, ông ấy và anh mới thực sự là hai cha con cùng huyết thống.” Cao Nguyên dừng lại một chút, thở dài. “Sự thật là lúc đó mẹ anh quen với rất nhiều người. Trong thời gian bà quen với ông An – ba của cậu ta, bà lại còn lén lút quan hệ với hai người khác là Cao Lập Văn và người tài xế riêng chính là ông Phan Văn Cường. Em còn nhớ anh từng kể về một giọng nói lạ lùng trước khi ba anh – ông Văn qua đời không? Người đó chính là ông Cường. Ông phát hiện ra ông Văn làm ăn bất hợp pháp lại còn trốn thuế nên muốn đến tận nhà để hỏi rõ mọi chuyện, vì khi đó ông ấy cũng có một cổ phần nhỏ trong công ty do mẹ anh giúp đỡ. Câu nói lạnh lùng kia ông chỉ muốn ám chỉ anh không phải là con ruột của ông Văn. Ngay sau khi ông về, mẹ anh đã vào phòng làm việc, đưa kết quả xét nghiệm quan hệ huyết thống của anh và ông Văn khiến ông ấy lên cơn đau tim, lại không uống thuốc kịp thời nên không qua khỏi. Và người đã đổ những viên thuốc rải rác trên sàn đó...cũng là mẹ anh.” Cao Nguyên nhắm mắt như muốn quên đi tất cả những sự thật đau lòng này, nhưng đã là sự thật thì không thể nào mãi che giấu. “Lúc đó, anh cũng tình cờ phát hiện ra những điều liên quan đến công ty ngày trước, anh chỉ lơ mơ đoán ra, vẫn chưa chắc chắn nên không muốn nói với ai. Giờ thì...đã quá muộn.”

“Ha ha...cuối cùng mày cũng đã phát hiện ra con người xấu xa của bà ta.” Huy cười ngạo nghễ.

“Vậy còn cái chết của Ngọc Hân? Thật sự...không liên quan đến anh phải không Huy?” Một hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng, cô thực lòng hy vọng anh sẽ không đến bước đường cùng này.

“Nếu anh nói tất cả đều có liên quan, có lẽ em sẽ thất vọng lắm nhỉ?”

“Thì ra chính mày đã giết Ngọc Hân!!!” Lúc này Cao Nguyên chợt kích động.

“Im mồm đi!!!” Huy ra sức đá tới tấp vào người Cao Nguyên, lúc này gương mặt anh đã bết máu. “Ai bảo nó gan tày trời, dám lục lọi đồ riêng tư của tao! Lại còn lén lút giấu những bức hình đó rồi lấy luôn cả chìa khóa ngăn tủ. Thực lòng lúc đầu tao chỉ muốn hù dọa nó, nhưng nào ngờ tên tài xế tao thuê lại run rẩy và lo sợ đến mức chân không kịp đạp thắng. Xem như số phận của nó chỉ bấy nhiêu thôi, không trách

tao được. Nhưng nó thật sự rất ngu ngốc, đến lúc sắp mất mạng lại còn nắm chặt tay tao nói lời âu yếm yêu thương. Đáng lẽ nó phải nhận ra ngay từ đầu tao chưa hề yêu nó.”

“Anh thật độc ác!!!” Gia Nhi như không muốn tin vào những lời anh nói, cô gục đầu một cách bất lực, nước mắt rơi lã chã.

“Em không có quyền mắng nhiếc anh!!! Em có biết thời gian qua anh vô cùng căng thẳng và lo lắng vì cái chết của cô ta không? Thế mà em không một lời an ủi anh, không thềm đưa ánh mắt thương hại nhìn về phía anh, thay vào đó em lại quan tâm đặc biệt đến tên xấu xa này. Anh đã từng nghĩ sẽ lấy lại công ty một cách đường hoàng, sau đó cũng yên bề gia thất với cô ta, nhưng từ khi trông thấy em ân ái với nó, anh không thể nào yên lòng được. Đã thế hôm nay em lại giúp nó đến đây điều tra anh. Em nghĩ anh ngu lắm sao? Cách ăn mặc của em, thái độ của em đã khiến anh phải nghi ngờ. Suy cho cùng mọi chuyện đều do em gây ra cả thôi.”

“Tâm địa mày độc ác lại còn muốn đổ tội cho cô ấy sao? Thế mày có nghĩ đến trước kia mày vì bản thân chia tay với Nhi, cô ấy đã phải sống đau khổ thế nào không???”

Cao Nguyên gần giọng, dường như anh muốn cố gắng kéo dài thời gian, vì từ góc độ của Gia Nhi, cô nhìn thấy anh đang cố gắng cựa dứt sợi dây trói hai tay nhờ chân bàn bằng sắt.

“Nhi...anh biết thời gian đó rất em rất khổ tâm, nhưng em biết mà, phải không? Anh còn yêu em nhiều lắm!” Huy ngồi xuống trước mặt Gia Nhi, đưa tay lau vết máu đã khô trên khóe môi cô. “Anh xin lỗi. Lẽ ra anh không nên đánh em mạnh như thế này? Nếu không vì tên chết tiệt này, chúng ta đã được vui vẻ bên nhau.”

“Anh không còn là Huy trước kia nữa! Tôi thực sự ghê sợ anh!”

Ánh mắt dịu dàng của Huy lập tức thay đổi, nó trở nên đỏ au. Anh lại như hóa điên, mở dây trói cô ra, sau đó lại ghì chặt cô trên giường.

“Em càng ghê sợ anh, anh càng phải chiếm được em. Anh muốn nó chứng kiến cảnh tượng chúng ta ân ái bên nhau.”

Anh xé tung chiếc áo lớp bên ngoài trên người Gia Nhi. Cả thân hình đề lên khiến cô ngệt thở.

“Buông tôi ra!!!”

“Buông cô ấy ra!!!”

Cuối cùng Cao Nguyên cũng cựa dứt sợi dây trói. Anh nhào đến kéo người Huy vật xuống sàn đất. Sau đó định túm lấy anh ta lên, bất chợt Huy dùng chân đạp thật mạnh khiến anh loạn choạng ngã vào tường.

49. Chương 49

“Chết đi!!!”

Không biết đã chuẩn bị sẵn từ bao giờ, Huy rút con dao rọc giấy sắc bén từ trong túi quần, giơ lên hướng về phía Cao Nguyên.

“Dừng!!!...”

Một dòng máu đỏ thẫm bắn lên tung tóe vào mặt Huy. Anh ta như người điên chợt bừng tỉnh cơn mê, hai chân ngã khụy xuống đất, mấp máy đôi môi trắng bệnh.

“Gia...Nhi...”

“NHI!!!”

Lưỡi dao sắc đó lần này cắm thẳng ngay vị trí tim Gia Nhi. Máu mỗi lúc một tuôn nhiều hơn. Cao Nguyên vô cùng hoảng loạn, anh lấy tay bịt chặt vết thương, ôm chặt lấy cô.

“Nhi! Không sao, không sao đâu, anh sẽ đưa em đến bệnh viện, em sẽ không sao, nhất định không sao.” Mặc cho Huy đỡ đỡ ngồi ngất ra đó, Cao Nguyên định nhắc người cô lên, nhưng cô đã ngăn lại.

“Nguyên, không cần đâu...” Cô khó khăn nói từng lời, mồ hôi đầm đìa trên trán. “Nhát dao này xem như là, em trả lại cho anh. Nhưng dù khi ấy, anh không đỡ nhát dao đó cho em, lần này em cũng không hề hối hận...”

“Dừng nói nữa! Dừng nói nữa!” Anh ôm cô chặt hơn nữa, khóc nức nở.

“Anh biết không? Ngày trước, trong quán bar, nếu không phải là anh, có thể em đã trở thành kẻ không ra gì. Nếu không phải là anh, em đã không nhận ra, tình yêu lại đẹp đến thế. Anh hy sinh tất cả vì em, chấp nhận từ bỏ tất cả vì em, nhát dao này, thật sự rất đáng...” Cô cố gắng nhướn mắt nhìn về phía Huy, ánh mắt anh ta đã mờ dần và sưng húp vì nước mắt. “Huy...”

Nghe tiếng cô gọi, anh ta vội vàng nắm lấy tay cô.

“Nhi...Nhi...anh xin lỗi...”

“Huy...có lẽ anh nói đúng. Mọi chuyện ra nông nỗi này...đều liên quan đến em. Nhưng xem như lần cuối cùng em xin anh, đừng lấn sâu thêm nữa, đừng mãi mê sống trong thù hận, anh hãy tha cho Cao Nguyên.”

Anh có biết em cũng rất đau lòng khi nhìn thấy anh như thế này không? Em xin anh...hãy đi tự thú...”

Sắc mặt cô đã tím tái, đôi mắt dần dần khép lại.

“Nhi! Đừng mà, đừng nhắm mắt lại, mở mắt ra nhìn anh. Nhìn anh đi!!! Gia Nhi!!!”

Cao Nguyên cố hết sức lay mạnh Gia Nhi, nhưng đôi mắt trong sáng đó đã mãi mãi nhắm nghiền. Trong đêm tối đầy sự oán hận, chỉ còn lại tiếng khóc thương của hai người đàn ông.

—

50. Chương 50

Sau đêm hôm đó, Huy đi tự thú về tất cả hành vi tội lỗi của mình. Trước đó vài tiếng, công an giao thông cũng đã bắt được tên tài xế đâm chết Ngọc Hân. Hành vi phạm pháp này của Huy là cố ý mưu sát, có thể sẽ rất nặng tội.

Nhưng giờ thì anh không còn lo sợ gì nữa. Người con gái anh yêu thương nhất trên thế gian đã bị chính tay anh đâm chết. Có hối hận cũng đã quá muộn màng. Thế thì, sự trừng phạt này với anh là rất thích đáng.

“Phạm nhân Nguyễn Minh Huy có người đến thăm!”

Từ phòng giam ra đến ngoài nơi thăm nuôi, Huy vô cùng thắc mắc không biết ai lại đến thăm một người đầy tội lỗi như anh. Khi trông thấy bóng dáng của Cao Nguyên, anh lại càng bất ngờ hơn.

“Cậu ở trong này vẫn ổn chứ?” Trước mặt Cao Nguyên, chàng trai tuần tú với sức sống và khao khát làm việc mãnh liệt ngày nào đã không còn, mà chỉ còn lại những niềm đau khắc khổ trên gương mặt ấy. Anh bỗng thấy tiếc cho một kiếp đời, và càng tiếc cho tình yêu của anh.

“Thuở nhỏ, tôi còn phải sống khổ sở hơn thế này nhiều!” Huy im lặng một chút, rồi ngược mắt nhìn thẳng Cao Nguyên, khẽ nói. “Xin lỗi anh.”

Gương mặt Cao Nguyên lại bộc lộ một nỗi đau tột cùng.

“Tôi đã phá hoại gia đình anh, cướp đi sinh mạng của em gái anh...và cả người anh yêu thương nhất!”

Cao Nguyên ngược mặt lên cao như ngăn dòng lệ đang chực chờ rơi xuống.

“Đừng nhắc lại nữa! Mọi chuyện đã không thể thay đổi. Hôm nay tôi đến đây không phải vì muốn trách cứ cậu chuyện gì, tôi chỉ hy vọng, thời gian còn lại, cậu hãy sống thật tốt, như nguyện vọng của Gia Nhi!”

“Nhất định là thế!” Huy gật gật đầu. “Anh có thể giúp tôi tặng Gia Nhi kỷ vật này không?”

Huy đặt lên bàn một lọ thủy tinh mà khi vừa bước ra đây Cao Nguyên đã trông thấy anh giấu dưới gầm bàn. Trong lọ ấy chất đầy những con hạc giấy đủ thứ màu sắc.

“Trước kia cô ấy rất thích hạc giấy, nhưng chưa bao giờ tôi xếp tặng cho cô ấy cả. Giờ thì đã không còn cơ hội tận tay tặng...”

“Yên tâm! Tôi sẽ đem đến cho Gia Nhi!!!”

Ánh nắng chói chang soi sáng một mảng không gian ẩm đậm trong khu nghĩa trang cao cấp. Cao Nguyên nắm tay Nguyên Dương đi chập chững từng bước, bên cạnh ông Cường quàng vai bà Xuân gương mặt khờ khạo chốc chốc lại mỉm cười gì đó một mình, còn má Lam ánh mắt buồn bã nhìn về phía xa xăm. Cao Nguyên nhớ lại, sau cái chết của Ngọc Hân, bà Xuân luôn miệng nói đó chính là quả báo của bà. Trong cơn điên điên dại dại, chính bà đã nói cho anh biết về cái chết của ông Văn, sau đó bà mất hẳn lý trí. Một năm qua, căn bệnh này dường như không thuyên giảm, mà lại còn nặng dần thêm. Bà không còn nhận ra ai là ai, không còn biết xung quanh đang diễn ra những gì.

Có lẽ thế cũng tốt. Dù sao đi nữa bà cũng sẽ không bao giờ phải chịu đựng những nỗi đau khổ của trần thế.

Mộ Ngọc Hân và Gia Nhi được đặt nằm cạnh nhau. Thỉnh thoảng có người đến viếng người thân, đi ngang qua khu vực này, họ đều lắc đầu, tặc lưỡi, ánh mắt tiếc thương cho số phận của hai cô gái trẻ, mặc dù họ chưa bao giờ biết hai cô gái này đã chịu phải những nỗi đau đớn nào.

“Hân! Anh và ba mẹ đến thăm em đây!” Anh đặt một đóa hoa lan trắng xuống mộ Ngọc Hân. “Nhi! Anh đưa cả má Lam và Nguyên Dương đến nữa này, trước kia người em thương nhất trong gia đình anh là má Lam phải không?”

“Gia Nhi! Không ngờ sau bao lâu không gặp lại cô, khi gặp lại rồi thì âm dương cách biệt.” Má Lam vừa nói vừa đặt đóa hoa hồng trắng mà Gia Nhi thích nhất, sụt sùi nói.

“Má Lam, con đã nói không được khóc mà.”

“Thật sự tôi không kiềm lòng được. Nhìn hai người họ kia, chỉ mới hai mươi ba tuổi, vẫn còn rất trẻ, tại sao lại ra nông nỗi này?” Bà lại khóc lớn hơn, gục vào vai Cao Nguyên.

“Cuộc đời luôn luôn nghiệt ngã. Tất cả đã được sắp đặt sẵn rồi, bà cũng đừng buồn nữa.” Ông Cường trầm ngâm.

Thật sự khi về Việt Nam, ông đã biết Cao Nguyên chính là con ruột của ông, nhưng lại không dám nhận. Giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng, chỉ tiếc rằng gia đình không còn như xưa nữa.

Họ đứng im lặng tại đó khoảng mười lăm phút, sau đó ra về. Cao Nguyên vẫn muốn ở lại thêm một chút, anh bế Nguyên Dương trên tay, khẽ nói.

“Con gái à, con gọi mẹ đi nào!”

Cao Nguyên chỉ nói bừa, không ngờ Nguyên Dương lại bập bẹ gọi rành rọt “Mẹ! Mẹ!” khiến anh giật mình.

“Con ngoan lắm! Sau này con phải luôn luôn nhớ đến mẹ, nhớ nhé!!!”

Cô bé không biết trả lời, nhưng dường như hiểu lời của anh nói, chợt nhoén miệng cười.

“Nhi! Có lẽ thời gian sau này anh sẽ ít đến thăm em. Anh và ba đã quyết định di cư sang Mỹ sinh sống, tiện thể tìm bác sĩ chữa bệnh cho mẹ. Anh đã rút khỏi cổ phần ở công ty, từ giờ về sau trên thương trường sẽ không còn ai nhớ đến anh nữa. Nhưng anh không cần, điều anh cần nhất vẫn chỉ là em. Em lại rời xa anh quá vội. Anh thực sự rất nhớ em!” Anh ngừng lại một chút, để cho nước mắt chảy, sau đó cười gượng gạo. “Xin lỗi, anh quên mất em không thích nhìn thấy anh khóc! Thôi, anh phải đi rồi! Điều cuối cùng và duy nhất anh vẫn muốn nói với em là: anh mãi mãi yêu em, vợ yêu của anh!”

Trước khi rời khỏi, anh không quên đặt lọ thủy tinh đầy hạc giấy vào giữa hai ngôi mộ của Ngọc Hân và Gia Nhi. Anh nhìn bức di ảnh của cả hai lần cuối cùng, rồi quay mặt bước đi.

Bất chợt anh chợt nhớ đến một người. Nếu sau này có dịp về lại Việt Nam, anh sẽ tìm tay bartender đó, để nói với anh ta một câu, cảm ơn anh ta đã mang đến cho anh một thiên thần. Thiên thần đã ở bên cạnh anh một khoảng thời gian dài, cho anh tận hưởng vị ngọt bùi cay đắng của một tình yêu thật sự. Sau đó thiên thần đã mang trái tim anh rời khỏi thế gian này.

Trong tâm trí Cao Nguyên chợt văng vẳng vang lên tiếng nhạc xập xình của thời khắc ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-khong-phai-la-anh>